

Toată lumea trece prin asta. Toată lumea moare, vreau să spun. Am aflat-o pe cont propriu când am împlinit şaptesprezece ani şi am fost omorâtă într-un accident de maşină monstruos, în noaptea balului de absolvire. Dar n-a fost vorba de un accident. A fost o spintecare plănuită cu mare grijă, o singură clipă a bătăliei dintre spintecătorii luminii şi cei ai întunericului, dintre rai şi iad, liber-arbitru şi soartă. Doar că eu n-am încetat din viaţă aşa cum se întâmplă cu majoritatea celor ce mor. Dintr-o eroare, sunt blocată aici, moartă pe Pământ. Îngerul care n-a reuşit să mă apere şi muie ta pe care am furat-o de la cel care m-a omorât sunt singurele lucruri care m-au împiedicat s-o sfârşesc aşa cum şi-au dorit spintecătorii întunericului. Adică, moartă.

Mă numesc Madison Avery şi o să vă dezvălui că lumea nu constă doar în ce puteţi vedea, auzi sau atinge. Pentru că eu văd, aud, ating, trăiesc.

M-am proptit cu umărul într-un bolovan şi am spumegat de furie. Pe adidaşi, petele luminoase de soare se mişcau întruna, iar vântul făcea ca şuviţele de păr să mă gâdile pe gât. Se auzea clar cum se bălăceau copiii în lacul din apropiere, iar strigătele de veselie făceau ca piatra de pe inima mea să fie şi mai grea. Bamabas n-avea decât să încerce să transforme, în doar douăzeci de minute, patru luni de exerciţii fără rezultat într-un succes.

— Nu-i o urgenţă, am murmurat eu, aruncându-i o privire spintecătorului care se sprijinea, cu ochii închişi, de un pin aflat de partea cealaltă a cărării.

Barnabas era probabil mai în vârstă decât focul însuşi, dar se integra destul de bine în peisaj, cu silueta lui zveltă, îmbrăcat în jeanşi şi tricou negru. Nu-i puteam vedea aripile — cu ajutorul cărora zburaserăm până aici —, dar erau acolo. Era un înger al morţii, cu păr ondulat şi ochi căprui, încălţat cu adidaşi găuriţi. „Asta-i face oare adidaşii găuriţi să fie şi sfinţiţi?”, m-am întrebat, rostogolind un con de pin sub talpă, înainte şi-napoi.

Simţind că-l priveam, Barnabas a deschis ochii.

— Încerci măcar, Madison? m-a întrebat el.

— Normal. Da, m-am plâns, deşi ştiam că era o cauză pierdută.

M-am uitat în jos, la adidaşi. Galbeni, cu şireturi mov, cu cranii şi oase încrucişate desenate pe bot, se asortau cu vârfurile vopsite în mov ale părului meu scurt şi blond — nu că ar fi observat cineva legătura.

— E prea cald ca să mă pot concentra, am protestat eu.

Barnabas a ridicat din sprâncene, cercetându-mi pantalonii scurţi şi maioul. De fapt, nu-mi era

cald, ci eram iritată din pricina emoţiilor. De dimineaţă, când mă strecurasem afară din casă şi mersesem pe bicicletă până la liceul meu, să mă întâlnesc cu Barnabas, nu ştiusem că destinaţia era tabăra de vară. Dar îmi prindea bine să mai plec din Trei Râuri, chiar dacă mă tot plângeam de asta. Orăşelul studenţesc în care locuia tata era în regulă, dar să fiu tipa cea nouă era oribil.

Barnabas s-a încruntat.

— Temperatura n-are nimic de-a face cu asta, a spus el, iar eu am început să rostogolesc şi mai repede sub talpă conul plin de gâlme. Încearcă să-ţi simţi aura. Sunt chiar în faţa ta. Fă-o sau te duc acasă!

I-am tras un şut conului şi am oftat. Dacă mergeam acasă, cel pe care veniserăm să-l salvăm avea să moară.

— Mă străduiesc.

M-am sprijinit de bolovanul din spatele meu şi-am ridicat braţul spre piatra neagră, montată în sârmuliţe de argint, care-mi atârna la gât. Când Barnabas şi-a dres nerăbdător glasul, am închis ochii şi am încercat să-mi imaginez că sunt înconjurată de o pâclă. Ne străduiam să comunicăm pe tării te, prin intermediul gândurilor. Dacă reuşeam să-mi colorez gândurile în aceeaşi nuanţă cu cea a pâclei din jurul Ini Barnabas, atunci acestea i-ar pătrunde prin aură şi le-ar putea auzi. Nu era deloc uşor, mai ales că nu puteam să-i văd aura. Patru luni de ciudată relaţie elev-profesor, şi nici măcar nu reuşeam să ajung în prima etapă.

Barnabas era un spintecător al luminii. Spintecătorii în- lunericului omorau oameni atunci când prevedeau că aceştia se vor opune planurilor sorţii. Spintecătorii luminii încercau să-i împiedice, astfel încât omenirea să aibă în continuare liber-arbitru. Cum Barnabas fusese însărcinat să preîntâmpine moartea mea, mă considera probabil unul dintre cele mai mari eşecuri ale lui.

Cu toate astea, nu mă pierdusem în vraja acestei nopţi uşor. Îmi deplânsesem moartea prematură, mă revoltasem .şi, când furasem o amuletă de la ucigaşul meu, reuşisem cumva să mă salvez. Amuleta îmi dădea iluzia că am un corp. Tot nu ştiam unde se află corpul meu adevărat, ceea re mă cam deranja. Şi nu ştiam nici de ce fusesem ţinta spintecătorului.

Când o revendicasem, simţisem amuleta fierbinte şi îngheţată totodată, trecând de la un cenuşiu mat la un negru profund, care părea să absoarbă lumina. Dar de-atunci... nimic. Cu cât încercam mai mult s-o folosesc, cu atât mai încremenită era.

Barnabas era acum însărcinat să mă protejeze, în caz că spintecătorul care mă ucisese se întorcea după amuletă, iar eu revenisem, pe cât posibil, la o viaţă normală. Se părea că simplul fapt că reuşisem să revendic amuleta fără să-mi spulber sufletul o făcea — şi mă făcea şi pe mine — cu totul deosebită. Dar lui Barnabas nu-i stătea în fire să mă supravegheze şi ştiam că abia aştepta să-şi reia sarcina de a salva suflete. Dacă izbuteam să stăpânesc această atingere a gândurilor, atunci el ar fi putut să-şi vadă de îndatoririle obişnuite, iar eu aş fi rămas acasă, relativ în siguranţă, şi doar l-aş fi anunţat dacă spintecătorul întunericului îşi făcea vreodată apariţia. Dar nu reuşeam.

— Barnabas, am spus, epuizată, eşti sigur că pot face asta? Nu sunt spintecător. Poate că nu reuşim să ne atingem gândurile pentru că sunt moartă. La asta te-ai gândit?

Barnabas a privit în tăcere lacul mărginit de pini şi a ridicat îngrijorat din umeri, semn că luase asta în considerare.

— Încearcă încă o dată, m-a îndemnat încet.

Am strâns şi mai tare amuleta în mână, până când sârmele de argint mi-au pătruns în came, şi-am încercat să mi-l închipui pe Barnabas — graţia lui nonşalantă, care le lipsea celor mai mulţi liceeni, faţa lui atrăgătoare, zâmbetul lui răvăşitor. Sincer, nu mă amorezasem de el, dar toţi îngerii morţii pe care-i văzusem erau foarte atrăgători. Mai ales cel care mă omorâse.

În ciuda nopţilor lungi petrecute pe acoperiş, exersând cu Bamabas, nu reuşisem să fac nimic cu piatra neagră şi lucioasă. Petreceam atâta vreme împreună, încât tata credea că este iubitul meu, iar şeful meu de la florăria unde lucram era de părere că ar trebui să obţin un ordin de restricţie.

M-am desprins de bolovan.

— Îmi pare rău, Bamabas. Du-te şi fă-ţi treaba. Te aştept aici. O să fiu în regulă.

Poate de-asta mă adusese cu el. Eram mai în siguranţă aşteptându-l aici decât la câteva sute de kilometri distanţă, ile capul meu. Nu eram sigură, dar credeam că Barnabas îl minţise pe şeful său în

privinţa progreselor pe care le înregistrasem, ca să se poată apuca iar de lucru. Un înger care minte — mda, se pare că se întâmplă şi-aşa ceva.

Bamabas a strâns din buze.

— Nu. A fost o idee proastă, a spus el, traversând cărarea şi apucându-mă de braţ. Hai să mergem!

M-am smuls din strânsoare.

— Şi ce dacă nu pot să te fac să-mi auzi gândurile? Dacă nu vrei să mă laşi aici, atunci o să vin cu tine şi-o să mă ţin deoparte. Doamne, Barnabas! E o tabără de vară. În ce necaz crezi c-aş putea să intru?

— In multe, a răspuns el, schimonosindu-şi faţa netedă, cu aspect tânăr.

Pe cărare venea cineva şi am făcut un pas înapoi.

— N-o să te încurc. N-o să-şi dea nimeni seama că-s aici, am spus, iar Barnabas şi-a mijit îngrijorat ochii.

Oamenii se apropiau, iar eu mă tot foiam.

— Haide, Barnabas. De ce ne-ai adus în zbor până aici, dacă aveai de gând doar să mă duci înapoi acasă? Ştiai că n-o să reuşesc în douăzeci de minute ce am tot încercat să fac în ultimele patru luni. Vrei asta la fel de mult ca mine. Sunt deja moartă. Ce-aş mai putea păţi?

A aruncat o privire pe cărare, către grupul zgomotos.

— Dac-ai şti, nu te-ai mai contrazice cu mine. Ascunde-ţi amuleta. Unul dintre ei ar putea fi spintecătorul întunericului.

— Nu mi-e frică, am zis când am băgat piatra pe sub maiou, dar, de fapt, îmi era.

Nu era corect să fiu moartă şi să am încă de-a face cu tensiunea asta care-mi tăia răsuflarea şi-mi făcea inima să bată mai tare din cauza fricii. Barnabas mi-a zis că senzaţiile acestea se vor atenua pe măsură ce voi fi moartă de mai multă vreme, dar încă mai aşteptam şi era jenant.

Cu privirea aţintită în jos, m-am dat la o parte, ca să-i las pe cei trei băieţi şi cele trei fete să treacă. Purtau şlapi şi pantaloni scurţi, iar fetele sporovăiau de parcă n-aveau nicio grijă pe lume, coborând către ponton. Totul părea normal — asta până când o umbră a trecut pe deasupra mea şi m-am uitat în sus.

„Aripa neagră”, mi-am zis, străduindu-mă să nu tresar. Celor vii li se înfăţişau ca nişte ciori — asta când cei vii le observau. Pânzele negre şi unsuroase erau aproape invizibile când te uitai dintr-o parte — zăreai doar o dungă ciudat de luminoasă şi de strălucitoare. Mâncătorii ăştia de hoituri se hrăneau cu sufletele celor seceraţi de spintecătorii întunericului şi, de n-aş fi avut parte de protecţia oferită de amuleta furată, ar fi năvălit asupra mea. Spintecătorii luminii rămâneau alături de sufletul înjunghiat, apărându-l pe cel decedat până când putea părăsi Pământul.

I-am aruncat o privire lui Barnabas şi, fără să fie nevoie .i-i aud gândurile, mi-am dat seama că cineva din grup urma să moară prematur. Dar, pentru a afla despre cine era vorba, era nevoie atât de intuiţia şi de capacitatea lui Bar- nabas de a vedea aure, cât şi de descrierea schematică oferită de şeful acestuia.

— Poţi să-ţi dai seama cine-i victima? l-am întrebat.

Din câte-mi spusese Barnabas, aurele aveau o strălucire

specifică vârstei posesorului — ceea ce-i oferea lui Barnabas o scuză pentru eşecul de a mă proteja. Era ziua mea, iar i'l lucra doar cu oameni de şaptesprezece ani. Eu avusesem şaisprezece ani până în momentul în care maşina se răstur- luise, şi împlinisem şaptesprezece chiar când murisem.

Barnabas şi-a mijit ochii, care i-au devenit argintii preţ de o clipă, când a apelat la divinitate. M-a băgat în sperieţi.

— Nu, a răspuns el. Toţi au şaptesprezece ani, în afară ile fata în costum de baie roşu şi de băiatul scund, cu păr brunet.

— Dar spintecătorul? am insistat.

Nimeni nu purta vreun pandantiv — dar, cum pietrele puteau lua orice formă, asta nu însemna mare lucru. Încă ceva ce nu stăpâneam.

A ridicat din umeri, uitându-se în continuare la ei.

— S-ar putea ca spintecătorul nici să nu fi venit încă. Aura lui sau a ei va părea de şaptesprezece

ani, ca şi a noastră. Nu-i cunosc din vedere pe toţi spintecătorii întunericului şi n-o să fiu sigur decât atunci când îşi va scoate sabia.

Scoate sabia, înfige-o în cineva şi gata, spintecare îndeplinită. Minunat! Când îţi dădeai seama de unde venea pericolul, era deja prea târziu.

M-am uitat cum aripile negre plutesc pe deasupra pontonului, ca nişte pescăruşi. Alături de mine, Bamabas se tot foia.

— Vrei să-i urmezi, i-am zis.

— Da.

Era prea târziu să-i aloce altcuiva preîntâmpinarea. Amintirea inimii mele părea să bată şi mai tare — o rămăşiţă a faptului de a fi în viaţă la care mintea mea nu reuşise încă să renunţe — şi l-am apucat pe Barnabas de braţ.

— Hai s-o facem.

— Plecăm, a protestat el, dar a luat-o din loc şi l-am văzut păşind perfect sincronizat cu mine, în vreme ce coboram dealul.

— O să stau liniştită. Ce mare lucru? am întrebat.

Paşii noştri răsunau pe ponton şi Bamabas m-a obligat să mă opresc.

— Madison, nu vreau să greşesc din nou, a spus, întor- cându-mă cu faţa spre el. Plecăm. Acum.

Am privit dincolo de el, mijindu-mi ochii din cauza soarelui puternic şi a vântului şi cutremurându-mă când una dintre pânzele slinoase şi întunecoase care flutura pe deasupra noastră a poposit pe un stâlp, aşteptând. Fără să aibă habar, cei din grup se certau cu căpitanul docului. Dacă plecam, cineva urma să moară. Eu n-aveam de gând să mă duc nicăieri. Am tras aer în piept ca să-l conving pe Barnabas că eram în stare de asta, când dinspre baracă s-a auzit o voce:

— Hei! Vreţi să faceţi ceva?

Barnabas a tresărit, iar eu m-am întors zâmbitoare.

— Ce anume? am întrebat la rândul meu, în vreme ce tensiunea punea stăpânire pe mine.

— Să schiaţi pe apă, a răspuns tipul scund, cu păr brunet, ţinând în mâini o pereche de schiuri. Nu putem să luăm două bărci decât dacă suntem opt. Vreţi să fiţi observatorii de serviciu?

M-a trecut un fior.

— Sigur! am zis, bătând palma.

Barnabas asta îşi dorea. Şi eu mi-o doream. Aveam s-o facem.

— Madison, m-a apostrofat el.

Dar lumea se urca deja în bărci, plină de entuziasm, şi I am tras mai aproape, cercetându-le chipurile ca să-mi dau seama cine sărea în ochi.

— În care barcă e victima? Mă urc eu în cealaltă.

Barnabas avea fălcile încleştate.

— Nu-i aşa de uşor. E o artă, nu un memoriu.

— Atunci, ghiceşte! l-am rugat eu. Pentru numele lui

Dumnezeu, chiar şi dacă ne aflăm în bărci diferite, o să fii la... zece metri depărtare? Ce mare lucru? O să te strig, bine?

A şovăit, iar eu mi-am mijit ochii, urmărind cum i se oglindesc gândurile pe faţă. Fie că era sau nu o idee bună, Id mijloc era o viaţă de om. În spatele meu, aripa neagră şi-a luat zborul.

Barnabas a dat să spună ceva, dar s-a oprit când s-a apropiat de noi un tip îmbrăcat în pantaloni scurţi, gri. Ţinea un odgon şi zâmbea.

— Eu sunt Bill, a zis şi ne-a întins mâna.

M-am întors într-o parte, spre Barnabas, şi ne-am strâns mâna.

— Madison, m-am prezentat eu cu sfială.

M-am gândit că nu era spintecătorul. Prea arăta normal.

Bamabas şi-a murmurat numele, iar Bill l-a cântărit din priviri.

— Ştie vreunul dintre voi să conducă o barcă? a întrebat el.

— Eu, am rostit înainte ca Bamabas să inventeze o scuză ca să putem pleca. Dar n-am mai tras niciodată un schior pe apă. Doar o să mă uit.

I-am aruncat o privire lui Barnabas. Ultima propoziţie îi era adresată lui.

— Minunat! a aprobat Bill şi a zâmbit şmechereşte. Vreţi să mergeţi în barca mea? Să vă uitaţi la mine?

Flirta, iar eu am rânjit. Mă ascunsesem atâta vreme cu Bamabas, exersând chestia asta cu intersectarea gândurilor, încât uitasem cât de distractiv — şi de normal — era să flirtezi. Iar el flirta cu mine, nu cu fata de pe ponton care rămăsese într-un bikini galben, ca să-şi arate fundul, sau cu uimitoarea fată cu păr lung şi brunet, care purta pantaloni scurţi şi un tricou cu model viu colorat.

— Da, o să mă uit la tine, am spus, dând să-l urmez, dar oprindu-mă brusc când Bamabas m-a smucit de braţ.

— Hei, a zis el cu voce tare şi ochi lucind iar în argintiu, făcându-mă să mă cutremur. Hai să ne urcăm toţi băieţii într-o barcă, iar fetele, în cealaltă.

— Cool! a ciripit veselă fata în bikini, nepărând să-i bage de seamă irisurile ca de metal, deşi se uita fix la el. Noi o luăm pe cea albastră.

M-am smuls din strânsoarea lui Barnabas, stânjenită de faptul că puteam vedea ceva care le rămânea ascuns celor vii. Agitaţia a crescut pe când îşi ocupau locurile, iar bărcile pufăiau şi cablurile erau aruncate. Stând încă pe ponton, l-am tras pe Bamabas spre mine, ca să-i pot şopti:

— Spintecătorul nu e Bill, nu?

— Nu, a întărit el. Dar îl umbreşte ceva. S-ar putea să fie victima.

Am dat aprobator din cap, iar Barnabas s-a întors să stea de vorbă cu un tip îmbrăcat cu o cămaşă albastră, care se postase la volanul bărcii roşii. Le-am salutat pe fete şi m-am işezat în partea din spate a micii bărci albastre. Probabil că Barnabas plănuia să protejeze victima. M-am uitat la Bill, dincolo de ponton, şi m-am întrebat dacă nu cumva se zărea o pâclă întunecată în jurul lui sau doar mi se părea mie.

Curând, eram deja în larg şi acceleram pe micul lac, cu l.ita îmbrăcată în costum de baie roşu, dintr-o singură piesă, schiind în spatele bărcii noastre, în vreme ce Bill era tras de cealaltă barcă. Bufniturile ritmice şi zbuciumul valurilor sparte păreau un cântec cunoscut, minunat. Soarele îmi scălda umerii, dar nu-i simţeam fierbinţeala datorită vântului, care-mi flutura părul în ochi. Aripile negre îşi luaseră nedumerite zborul de pe ponton, dar cele mai mari o porniseră deja după noi. Când m-am uitat la schiori, neliniştea mea a crescut.

Bill părea să se priceapă, la fel şi fata din urma bărcii noastre. Dacă nu erau spintecători ai întunericului, şi nici lipul cu pantaloni gri care conducea, atunci mai rămâneau trei, dintre care doi se aflau cu mine în barcă. Am rezistat impulsului de a pipăi piatra neagră de sub maiou, sperând că Barnabas nu mă trimisese în barca greşită. Fata cu bikini .ivea un lanţ la gât.

— Schiezi bine? i-am strigat, vrând s-o aud vorbind.

S-a întors şi mi-a zâmbit, ţinându-şi strâns în coadă părul blond.

— Destul de bine, mi-a răspuns, aplecându-se spre mine ca să o pot auzi, din cauza huruitului motorului. Crezi c-o să cadă curând? Mor de nerăbdare să ajung şi eu pe apă.

Zâmbetul mi-a încremenit pe buze şi am sperat că nu-şi prevedea viitorul.

— S-ar putea. Urmează săritura.

— Poate-atunci. A aruncat o privire vârfurilor mov ale părului meu şi apoi cerceilor înfăţişând cranii şi oase încrucişate. Eu sunt Susan. Cabana Chippewa, a adăugat zâmbind.

— Ăăă, Madison, m-am prezentat, ţinându-mă strâns cu o mână de marginea bărcii, ca să mă reechilibrez.

Vântul bătea prea tare ca să putem vorbi şi, pe când Susan se uita la schiorul din spatele nostru, care sărea peste dâra înspumată lăsată de barcă, am cântărit-o din priviri pe fata care conducea.

Fata micuţă de la volan avea o coamă de păr brunet, lung şi des, absolut de invidiat. Îi flutura pe spate şi-i dădea la iveală urechile micuţe, pomeţii bine conturaţi şi expresia calmă de pe chip, în vreme ce se uita fix înainte. Umerii laţi şi corpul zvelt o făceau să pară pe cât de competentă, pe atât de atrăgătoare. Bluza cu model hawaiian strălucea în lumină; îmi doream să fi purtat şi eu ochelari de soare.

M-am uitat apoi cu atenţie la barca roşie aflată cam la zece metri depărtare de tribord şi la Barnabas, care vorbea cu tipul cu cămaşă albastră. Când barca a cotit spre trambulină, vântul şi-a schimbat direcţia, iar Susan s-a aplecat spre mine şi părul ei lung m-a biciuit peste faţă înainte ca ea

să apuce să şi-l prindă la loc în coadă. Aripile negre ne ajunseseră din urmă. Toate.

— Cât stai aici? m-a întrebat ea.

— Aăă, nu prea mult, am răspuns cu sinceritate. Şcoala începe cam în două săptămâni.

— La fel şi aici, m-a aprobat Susan.

M-am foit neliniştită pe bancheta de vinilin plină de picături de apă. Eu ar fi trebuit să fiu observatorul de serviciu, ilar voiam de fapt să mă uit la cea care conducea barca. Nici un muritor n-ar fi trebuit să aibă dreptul să arate atât de bine. Dacă mi-aş aduna curajul şi aş vorbi cu ea, poate că aş reuşi să-mi dau seama dacă e sau nu muritoare. „Şi dacă nu e, Madison?”, m-am gândit, din ce în ce mai agitată. Nu puteam să-i spun lui Barnabas. Poate că, până la urmă, nu fusese o idee aşa de bună să ne despărţim.

— Ai mei m-au obligat să vin aici, a zis Susan, atră- gându-mi din nou atenţia. A trebuit să renunţ la job şi toate .ilea, a adăugat, dându-şi ochii peste cap. Am pierdut un salariu. Lucrez la un ziar, iar tata n-a vrut să-mi petrec toată vara în faţa unui monitor. Încă se poartă de parc-aş avea doisprezece ani.

Am dat aprobator din cap şi am încremenit când am văzut fluturând o pânză întunecoasă de mărimea unui zmeu, strecurându-se printre cele două bărci, de parcă am fi stat pe loc.

M-am abţinut să mă cutremur şi m-am uitat la Bamabas; observam că e încruntat, chiar şi de la distanţa asta. Aripile negre s-au apropiat, zburdând sub apă şi pe deasupra, cres- cându-mi încordarea care-mi cuprinsese picioarele şi tot urca.

Susan se legăna în ritm cu balansul bărcii, exultând în bătaia vântului. Cuprinsă de îngrijorare, mi-am desprins mâna de pe amuleta netedă şi neagră şi m-am apucat de mijloc. Mi se făcea rău, dar nu din pricina trepidaţiilor bărcii, ci a ce avea să se întâmple. Dacă Barnabas nu se va descurca mai bine decât o făcuse cu mine, cineva urma să moară. Eu aşa păţisem — mă rog, cel puţin pe jumătate — şi nu fusese deloc distractiv să mă trezesc la morgă.

Mi-am mutat privirea de la schior la Barnabas când barca roşie s-a apropiat; urma trambulina. Părul lui şaten îi flutura pe spate; stătea de vorbă cu cel de la cârmă, cu picioarele depărtate, ca să-şi păstreze echilibrul, şi arătând aidoma unui băiat oarecare de şaptesprezece ani, ca acela pe care încerca să-l salveze. De parcă m-ar fi simţit, şi-a ridicat privirea şi ne-am uitat unul în ochii celuilalt. O aripă neagră s-a cufundat în apă, între noi. „Fir-ar să fie!” Deveneau tot mai îndrăzneţe. Se apropia momentul.

— Hei! a strigat Susan, privind spre locul în care dispăruse aripa neagră. Ai văzut asta? a întrebat, cu ochii mari. Arăta ca o pisică-de-mare. Nu ştiam că pisicile-de-mare trăiesc şi în apă dulce.

„Pentru că, în emisfera asta, nici n-o fac”, m-am gândit, cercetând linia orizontului. Aripile negre erau peste tot, înaintând în ritmul bărcilor atât pe deasupra, cât şi pe sub apă.

Susan s-a apucat de parapet cu ambele mâini, uitându-se la apa din dreptul tribordului. Evident, nu vedea nici măcar jumătate din tot ce se petrecea, dar observase ceva. Pulsul meu iluzoriu s-a accelerat. Cu cât deveneam mai neliniştită, cu atât mintea mea se bizuia pe amintirile rămase de când eram în viaţă. Urma să se petreacă ceva şi eu nu ştiam ce să lac. Dacă fata frumoasă de la volan era spintecătoarea?

Am ascultat tensionată şuieratul apei când am trecut în viteză pe lângă trambulină. Schioarea şi-a luat elan pe ea şi . i scos un strigăt războinic pe când zbura prin aer. La ame- i i/are, şi-a pierdut echilibrul, dar a căzut cu graţie în apă, de parcă ştia foarte bine ce face.

Bill, cu puţin în urma ei, s-a răzgândit în ultima clipă. Vârful schiului i s-a agăţat în rampă. Am icnit şi am văzut aim se învârtea ca o morişcă, fără să pot face nimic. Spintecătorilor le plăcea la nebunie să se folosească de accidente, il.mdu-le celor deja răniţi lovitura mortală, ca să-şi camu-lleze intervenţia. Barnabas avusese dreptate. Victima şi spintecătorul trebuie să se fi aflat în barca mea.

— Întoarce! am strigat. Bill a ratat săritura!

Barca şi-a schimbat direcţia, iar Susan s-a apucat de mar- gine.

— O, Doamne! E în regulă? a întrebat ea.

Avea să fie bine dacă Bamabas ajungea primul la el. I-am .iruncat o privire fetei de la volanul

ambarcaţiunii, îndemnă nd-o pe tăcute să întoarcă mai repede. Îi vedeam ochii pe deasupra ochelarilor de soare. La început, erau albaştri, dar .ipoi m-a străbătut un fior de frică. În timp ce mă uitam la im, s-au făcut argintii, iar ea a zâmbit satisfăcută. Era o spintecătoare. Fata de la volan era spintecătoarea întunericului. Barnabas se afla în barca greşită. La naiba, ştiam eu că era prea I ni moaşă ca să fie vie.

Speriată, mi-am coborât privirea înainte ca ea să observe că-mi dădusem seama. M-am strecurat în spatele bărcii şi m-am cuprins singură în braţe, devenind din ce în ce mai agitată, pe măsură ce încetineam. Fata pe care-o trăsesem pe schiuri înota către Bill, dar Bamabas sărise în apă şi avea să ajungă primul. Susan mi s-a alăturat într-o parte a bărcii când Bamabas şi-a trecut braţul pe după Bill şi a-nceput să-l tragă spre barca noastră, nu a lui. Frica mi s-a accentuat. Nu ştia că spintecătoarea e cu mine. I-l aducea chiar sub nas! La naiba, de ce insistasem să facem asta când nici măcar nu puteam să comunic cu Bamabas?!

Cele două bărci s-au apropiat, iar motoarele au pufnit şi au huruit înfundat, apoi au fost oprite şi au amuţit. Toată lumea se apropiase de parapet şi striga. Am încercat să-i atrag atenţia lui Bamabas fără să o pun în gardă pe spintecătoare că ştiam cine e — şi fără s-o scap din ochi. Dar Barnabas nu s-a uitat la mine.

Braţele s-au întins după Bill. Era conştient, dar sângera puternic dintr-o rană la cap. Tuşind, şi-a întins cu greu o mână, ca să fie ajutat. M-am cutremurat când o aripă neagră a trecut pe deasupra mea şi-apoi a dispărut. Lângă mine, Susan s-a cutremurat la rândul ei, simţind, dar nevă- zând pânzele întunecate care fluturau deasupra.

— Trageţi-l, am şoptit, căci aripile negre arătau ca nişte rechini lunecând imediat sub suprafaţa apei. Scoateţi-l din apă.

Dar nici barca mea nu oferea o mai mare siguranţă şi am mers împleticit, ca să stau între spintecătoare şi Bill când acesta a fost aburcat peste margine, şi covoraşul verde, de plastic, a fost stropit. Spintecătoarea ştia că se află cineva acolo ca s-o oprească, deşi îşi imaginase probabil că era vorba despre Barnabas, căci el sărise în apă.

— E-n regulă? a întrebat Susan, scoţând un mic ţipăt când bărcile s-au ciocnit uşor, iar cârmaciul ambarcaţiunii roşii a aruncat o frânghie, ca să ne ancorăm unii de ceilalţi.

Susan s-a lăsat în genunchi în spaţiul îngust de lângă banca din spate şi a scos un prosop de plajă din geantă.

— Sângerezi. Uite, pune-ţi ăsta pe cap, a spus ea, iar Bill a clipit absent spre ea.

Stând pe vine lângă Bill, Barnabas nu mă privea, iar inima îmi bubuia când m-am apropiat de o moarte frumoasă, îmbrăcată cu un tricou în stil hawaiian şi cu şlapi în picioare, mirosind vag a pene şi a parfum excesiv de dulce. N-o să mă recunoască. Sunt în siguranţă”, am încercat să m.i conving singură. Dar când Barnabas s-a ridicat şi a dat să sară înapoi spre cealaltă barcă, lăsându-mă singură, mi-am pierdut cumpătul.

— Barnabas! am strigat, apoi am înlemnit când mai degrabă am simţit, decât am auzit, şuieratul metalului spintecând aerul.

M-am încordat toată şi am întors brusc capul. Spintecătoarea stătea bine înfiptă pe picioare în spaţiul îngust din faţa ambarcaţiunii, scăldată maiestuos, dimpreună cu sabia ei, de razele soarelui. Avea o piatră violet pe mâner, asemănătoare celei pe care-o purta la gât. Acum o vedeam clar. Ambele pietre scăpărau intens. Nu se uita la Bill, ci la Susan.

— Nu! am ţipat, cuprinsă de panică.

Un fulger a cuprins lama şi, fără să mă gândesc, m-am aruncat între ele, lovind-o pe Susan cu umărul şi aruncând-o grămadă pe jos. Ţipând, a căzut lângă Bill, în spatele hârcii. Când am aterizat pe covoraşul de plastic, genunchii au început să mă usture. Mi-am ridicat privirea şi am fost orbită de soarele care se reflecta în lamă şi am icnit când m-a despicat cu uşurinţă, iar sufletul parcă mi-a fost atins de pene uscate.

Timpul părea să se fi oprit în loc, deşi vântul încă bătea, iar barca se legăna în continuare. Cei aflaţi în cealaltă ambarcaţiune şi-au revenit din şoc şi au prins să strige. Nebă- gându-i în seamă, spintecătoarea se uita fix la mine, cu gura căscată de groază când şi-a dat seama că spintecase persoana greşită.

— Pe serafimi..., a şoptit ea, în vreme ce murmurul confuz creştea în intensitate.
— La naiba, Madison! a spus Bamabas, iar vocea îi era clar diferită faţă de ale celorlalţi. Ai spus că doar o să te uiţi.
încă îngenuncheată înaintea ei, mi-am atins mijlocul nevătămat şi mi-am adus aminte de senzaţia groaznică pe care o trăisem când zăceam năucită într-o maşină răsturnată, pe fundul unei râpe, zdruncinată, dar încă în viaţă. Şi apoi, groaza neajutorată când spintecătorul îşi scosese sabia, furios că nu murisem în accident şi trebuia să mă ucidă cu propria lui sabie.
— Ah, ai ratat, i-am spus în vreme ce-mi alungam amintirea propriei morţi.
Susan s-a ridicat în picioare împleticindu-se, iar spintecătoarea şi-a dezintegrat sabia, trimiţându-i puterea înapoi în piatra pe care-o purta la gât. A deschis uşor gura când mi-a observat amuleta, scoasă la iveală când căzusem.
— Piatra lui Kairos! a zis ea. Ai amuleta lui Kairos? Cum? El... A şovăit, uitându-se nedumerită la mine. Cine eşti?
„Cine naiba mai e şi Kairos?”, m-am întrebat.
Spintecătorul întunericului care mă ucisese se numea Seth. Mi-am lins buzele, m-am ridicat şi mai c-am călcat pe Bill.
— Madison, am răspuns cu îndrăzneală, dar speriată de moarte. Mda, am luat o amuletă. Pleacă sau o iau şi pe-a ta.
Era o ameninţare deşartă, dar expresia de pe chipul spintecătoarei a trecut de la surpriză la hotărâre.
— Dacă ai amuleta lui Kairos, probabil că vrea să şi-o recupereze, a spus ea şi şi-a întins braţul zvelt.
— Madison, pleacă de lângă ea! mi-a strigat Barnabas.
Speriată, m-am tras înapoi, m-am împiedicat de Bill şi am căz/ut pe banca din spatele bărcii. Spintecătoarea s-a îndreptat spre mine cu o expresie îndârjită. Sigur, n-avea cum să mă mai omoare încă o dată, dar putea să mă târască după ea.
Ceilalţi strigau şi cineva a ţâşnit între noi. Era Barnabas şi am privit uimită cum a apărut dintr-odată între mine şi sintecătoarea întunericului, îmbrăcat cu blugii şi tricoul lui absolut mediocre, întunecat, şiroind de apă. Prezenţa lui era copleşitoare — avea atitudinea unui războinic.
— N-o vei avea, a rostit el, uitându-se la spintecătoare pe sub buclele ude.
— Are amuleta lui Kairos, a zis spintecătoarea întunericului şi, cu o scânteiere mov a amuletei ei, sabia i-a apărut iar în mână. Fata ne aparţine.
Ce voia să spună cu asta? M-am făcut mică între pernele tari ale băncii, dar Bamabas îşi crease propria sabie, extrasă din puterea amuletei lui, care strălucea acum într-un portocaliu intens. Au zdrăngănit când le-au lovit, iar în urechi mi-a răsunat un zăngănit profund. În jurul nostru, oamenii înspăimântaţi se dădeau înapoi, încercând să se tragă din drum.
Bamabas a făcut un pas în faţă şi şi-a rotit sabia, scrâşnind pe a ei, însoţiţi fiind de străfulgerări violete şi portocalii. Sabia spintecătoarei i-a fost smulsă din mână şi s-a răsucit prin aer, căzând în apă fără să provoace aproape nicio undă.
Şocată, s-a îndoit de spate, ţinându-se de încheietură de parcă ar fi fost înţepată. Amuleta îi era la fel de întunecată precum expresia chipului. Cineva a blestemat pe înfundate.
— Dă-te înapoi, a spus Bamabas. Am auzit de tine, Na- kita! Ţi-ai depăşit atribuţiile. N-ai ce să spinteci prin preajma mea. O să dai greş de fiecare dată.
Spintecătoarea întunericului şi-a mijit ochii. Cu fălcile încleştate, s-a uitat la Susan, iar apoi la mine.
— Ceva nu-i în regulă. Şi o ştii şi tu. O aud în cântecele serafimilor, a adăugat ea şi, când Bamabas şi-a ridicat bărbia, a plonjat în apă să-şi recupereze sabia.
S-au scurs câteva secunde. Spintecătoarea întunericului n-a mai apărut la suprafaţă, dar, dacă era aidoma lui Bamabas, n-avea nevoie să respire şi, cel mai probabil, dispăruse.
Tipul în cămaşă albastră a ţâşnit spre pupa bărcii şi s-a uitat în jos.
— Aţi văzut? a întrebat el, răsucindu-se spre noi şi apoi înapoi către apă, cu ochii măriţi de uimire. Aţi văzut afurisita aia de chestie?

Bamabas a tras aer în piept, gata să spună ceva, dar şi-a pierdut mina de războinic furios când a expirat, şi s-a răzgândit. Ochii spintecătorului luminii s-au aţintit asupra mea şi am dat înapoi când luciul lor argintiu a fost înlocuit de îngrijorare.

Din colţul bărcii, Susan a întrebat:

— Ai împins-o în apă?

„Ups!” Era cam greu de explicat.

Bamabas s-a strâmbat şi, ţinând încă amuleta strâns în mână, a răspuns liniştit:

— Pe cine?

Bill se uita fix la cer, urmărind cu privirea aripile negre, care se împrăştiau.

Susan părea complet nedumerită.

— Era o fată, a zis ea, ridicându-se. Avea păr brunet. Susan i-a aruncat apoi o privire lui Bill. Şi un cuţit. Era un cuţit, nu-i aşa? L-ai văzut şi tu, nu?

Îndepărtându-şi prosopul de pe cap, Bill a cercetat pata roşie de sânge şi a răspuns:

— Da, l-am văzut.

Barnabas a străbătut cu mare uşurinţă barca şi s-a lăsat mlr-un genunchi lângă Bill.

— Eu n-am văzut nimic. Strângând încă amuleta în mână, a privit în ochii lui Bill şi i-a apăsat iar prosopul pe rană. Te-ai lovit destul de tare la cap. Te simţi bine? Câte degete vezi?

Bill n-a răspuns, iar eu m-am uitat într-o doară la apă, evitând privirea lui Bamabas. Ochii îi deveniseră iar argintii şi mi-am zis c-ar fi o greşeală să-l privesc tocmai atunci.

Bill s-a lovit la cap, a întărit calm Barnabas. Trebuie să flie dus la ponton şi să-i verifice cineva rana.

Ca prin minune, teama şi tulburarea s-au transformat în preocupare şi toată lumea s-a reorganizat în cele două bărci. Îmi tremurau genunchii când Bamabas a pornit barca noastră şi m-am aplecat spre el, întrebându-l prin zgomotul care 'se iscase deodată:

— N-o să-şi amintească?

Nu ştiam că avea puterea de a schimba amintiri.

Bamabas s-a strecurat din spatele volanului.

— Condu tu, mi-a spus, apoi mi-a pus o mână pe umăr şi m-a împins în scaun. Hai mai repede, până nu-şi aduce cineva aminte că n-ai condus tu până aici.

Părea scos din sărite şi-am început să-mi fac de lucru cu manetele. Da, puteam să conduc o nenorocită de barcă. Am crescut în Florida Keys şi ştiam să trag o barcă pe cală înainte să învăţ să merg pe bicicletă.

Bamabas strângea schiurile şi frânghiile ude când am început să înaintăm foarte încet. Cealaltă barcă accelerase puternic şi am mers pe urmele ei, ca să-mi fie mai uşor. Susan vorbea la telefonul mobil şi striga:

— S-a lovit la cap pe trambulină! Tabăra Lacul Ascuns. Cea cu un canoe mare şi roşu lângă drum? Ne îndreptăm spre ponton. E conştient, dar s-ar putea să aibă nevoie de copci.

Am schimbat viteza, m-am lăsat pe spate, lipindu-mă de vinilinul răcoros, şi am simţit un fior în umăr, în locul în care mă atinsese Barnabas. Aripile negre dispăruseră, cu excepţia unei singure pete care plutea la marginea lacului. Spin- tecarea fusese împiedicată, dar Bamabas nu era mulţumit.

După ce a încheiat conversaţia, Susan s-a împleticit până în spatele bărcii, unde s-a aşezat pe bancă, lângă Bill.

— Hei, a zis ea, strigând ca să fie auzită peste huruitul motorului. O să vină o ambulanţă. Eşti bine?

Era îmbujorat şi părea nedumerit.

— Unde-i fata cu sabia? a întrebat el şi l-am surprins pe Bamabas învârtindu-şi degetul arătător în dreptul urechii, semn că o luase razna.

— Stai calm, i-a spus Susan ceva mai încet, dar încă strigând. O să ajungem imediat.

Luminile ambulanţei de pe ponton mi-au oferit un punct de reper şi am încetinit pe măsură ce ne apropiam. Se adunaseră câţiva oameni şi speram ca Bamabas şi cu mine să o putem şterge înainte să fim observaţi.

— Unde-i fata cu sabia? a repetat Bill, iar Barnabas s-a dus şi s-a aşezat de cealaltă parte a

băiatului.
— Nu există nicio fată cu sabie, a răspuns el încordat.
— Am văzut-o, a insistat Bill. Era brunetă. Şi tu aveai o sabie. Unde ţi-e sabia?
Am aruncat o privire în spate, iar Barnabas s-a uitat obosit la mine, făcându-mă să simt că încurcasem totul. Poate că, dacă trebuia să schimbe amintirile oamenilor, dădea dovadă de neglijenţă.
— Linişteşte-te, Bill, l-a îndemnat spintecătorul luminii, Te-ai lovit puternic la cap.
Am strâns mai tare volanul şi m-am întrebat dacă rana lui Bill îl făcea mai puţin deschis la schimbarea memoriei. Cât de tare stricasem totul? Doamne, nu făcusem altceva decât s-o împing pe Susan la o parte. Doar nu era să stau cu mâinile-n sân şi s-o las să moară. Susan habar n-avea de nimic. Era vie. Îşi va trăi viaţa şi probabil că va realiza ceva măreţ, altfel n-ar fi ajuns ţinta spintecătorilor întunericului.
Mi-am destins fruntea încruntată şi mi-am dat la o parte din ochi o şuviţă de păr umed. Mă bucuram că intervenisem şi Barnabas n-avea decât să spună orice, eram convinsă că făcusem ce trebuie. Mă simţeam totuşi puţin prosteşte.
Doi ani de antrenamente de arte marţiale şi nu reuşisem decât s-o împing la o parte?
Barnabas i-a lăsat pe Bill şi pe Susan strânşi laolaltă, pe bancheta din spate, şi s-a aşezat pe scaunul de vizavi de mine.
— Am solicitat un înger păzitor, m-a anunţat el, apropi- indu-se suficient cât să-i pot simţi mirosul de floarea-soare- lui la asfinţit. Susan o să fie în regulă.
— Bun. Pe când ne apropiam de ponton, mi-am ridicat piciorul de pe acceleraţie, susţinându-i privirea. N-a fost chiar aşa de rău, nu?
Barnabas s-a lăsat pe spate şi a pufnit.
— Habar n-ai câte necazuri ai provocat, mi-a răspuns. Te apără sfinţii, Madison. Cinci oameni au văzut cum te-a spintecat. Cinci oameni pentru care trebuie să încropesc nişte amintiri alternative. Dacă ţi se pare că atingerea gândurilor e dificilă, ia să vezi cum e să modifici amintiri. N-ar fi trebuit să te iau cu mine. Ştiam că nu-i sigur.
Cu maxilarele încleştate, am privit fix pontonul de care ne apropiam, plin de oameni.
— I-am salvat viaţa. Nu asta era ideea?
— Ai fost identificată de o spintecătoare, a rostit el sumbru. Ai spus că o să te uiţi pur şi simplu, dar te-ai dat în stambă şi... ai fost recunoscută! Acum, au aflat ce vibraţii emite amuleta ta. Pot să se ia după ele. Să te găsească.
Am dat să protestez. Spintecătorii aveau rezonanţele amuletelor; oamenii vii aveau aure. Oricare dintre acestea puteau fi folosite de spintecători ca să-i găsească pe oameni de la mare depărtare, dar şi de aproape, ca o amprentă sau o fotografie.
— Vrei să zici c-ar fi trebuit s-o las să moară, Bamey? am spus cu amărăciune, ştiind prea bine că ura porecla. S-o las pe spintecătoare s-o despice doar ca să nu fiu recunoscută? Cheamă-l pe Ron. El poate să-mi schimbe rezonanţa amuletei. Că doar a mai făcut-o.
Cu braţele încrucişate la piept, Barnabas s-a încruntat. Aveam însă dreptate, iar el ştia prea bine.
Voi fi nevoit s-o fac, nu? a spus el, arătând exact ca băiaitul de şaptesprezece ani care se prefăcea că este. N-am mai fost contactat de trei sute de ani. În afară de spintecarea ta, desigur. Acum trebuie să-mi schimb şi eu rezonanţa.
Apoi s-a uitat ursuz drept înainte. Un înger ursuz. Ce drăguţ!
Dar, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simţeam mai prost. Se părea că, de când îl cunoscusem, nu făcusem altceva decât să-i dau viaţa peste cap. Asta era talentul meu special. Acum trebuia să-şi cheme şeful ca să îndrepte situaţia şi ştiam că nu suporta să aibă imaginea şifonată.
— Îmi pare rău, am zis încet, dar ştiam că mă auzise.
Până când ni se modifică rezonanţa amuletelor, suntem la fel de vulnerabili ca nişte raţe care înoată pe lac, a bombănit el.
Înfrigurată, m-am uitat după aripile negre, dar dispăruseră. Copacii de lângă ponton se reflectau în apa liniştită, adăpostită de vânt, iar eu am scos motorul din viteză.
Am spus că-mi pare rău, am repetat, iar Barnabas şi-a desprins privirea de luminile pâlpâitoare

ale ambulanţei.
La umbră, ochii lui căprui păreau negri şi parcă-i vedeam pentru prima oară, descifram ceva nou în străfundurile lor.
Nu ştii multe lucruri, mi-a spus când am rotit barca, .imiocând lângă prima. Poate c-ar trebuit să te porţi ca atare.
Susan împingea amortizoarele peste margine, iar Barnabas s-a dus la proră, ca să arunce odgonul când eu am oprit motorul. Echipajul ambulanţei aştepta cu o targă şi au părut uşuraţi când Bill le-a strigat că e în regulă. Era o atmosferă de entuziasm plin de eficienţă şi, când am zărit tricoul viu colorat care-l scotea în evidenţă pe supervizorul taberei mai mult decât reuşea s-o facă ecusonul său laminat, m-am tras înapoi. Trebuia s-o ştergem de-acolo.
Barca s-a golit, oamenii sporovăind şi cerând informaţii pe care Susan era încântată să le ofere în gura mare. M-am ridicat, nerăbdătoare să merg acasă, dar Bamabas nu putea să ne scoată pur şi simplu de-acolo de faţă cu toţi. A păşit pe ponton şi eu l-am urmat, neliniştită să mă aflu în mulţime.
— N-o pierde din ochi pe fata aia, a spus când mă foiam. Trebuie să mă liniştesc ca să mă poată găsi îngerul păzitor. Nu cred că vor mai veni după ea, dar orice e posibil. Mai ales dacă ştiu că eşti şi tu aici. Să nu faci nimic dacă apare un spintecător, bine? Doar strigă-mă. Poţi să faci asta?
Am încuviinţat supusă şi el şi-a croit drum printre cei de pe ponton. L-am urmat fără grabă, căutând un loc mai ferit, lângă ambulanţă. Inima mi se oprise iar. In sfârşit. Lui Barnabas i se părea amuzant, ceea ce mă făcea să mă ruşinez şi mai tare. Mai şi respiram aerul de care n-aveam nevoie. O puteam auzi pe Susan în mijlocul unui grup de fete, lângă supraveghetorul taberei. Era ciudat — voiam să mă aflu în apropiere, dar mi-era teamă să nu mă includă.
Susan povestea, stârnind icnete în rândul publicului, dar am fost mulţumită că n-a menţionat nimic despre vreo bătaie cu săbii sau despre fete cu tricouri hawaiiene, dispărute în valuri. Noaptea, când va dormi, s-ar putea să fie altceva. Observasem de prea multe ori aerul bântuit al tatei, care mă făcea să mă-ntreb dacă nu cumva îşi amintea de morgă. Pe când eu fusesem ocupată să fur amuleta ucigaşului meu, tata primise un telefon care-l anunţa că murisem. Mi se frânsese inima când îl găsisem stând singur în camera mea, umblându-mi prin lucruri, înainte să ştie că sunt în viaţă. Cât de fericit a fost când m-a văzut respirând! Nu m-a mai strâns nimeni atât de tare în braţe. Deşi amintirile îi fuseseră modificate... uneori, aveam impresia că-şi .amintea.
Barnabas se aşezase pe o masă roşie de picnic, sub pini. În faţa lui plutea o lumină ceţoasă, de mărimea unei mingi de baseball, arătând aidoma petelor care apar uneori în fotografii. Unii cred că acele străluciri sunt fantome, dar dacă sunt cumva îngeri păzitori, care pot fi observaţi doar când lumina cade într-un anumit fel şi sunt surprinşi de aparatul foto?
— Şi-apoi a căzut înapoi în apă, a spus Susan, lungind Cuvintele când ceva nu corespundea cu ce-şi amintea şi m-am întors cu spatele, de teamă să nu mă vadă şi să mă roage să-i confirm spusele.
Îmi povestise că lucra în redacţia unui ziar — poate că-şi dorea să urmeze o carieră în jurnalism. Poate că trebuia să realizeze ceva mai târziu în viaţă, ceva care nu va fi conform măreţului plan al spintecătorilor întunericului. Despre asta era vorba. De-asta fusesem omorâtă. Nu ştiam ce lucru măreţ ar fi trebuit să înfăptuiesc eu, iar acum, că eram moartă, nici n-aveam s-o mai fac vreodată.
Cu braţele încrucişate, m-am sprijinit de trunchiul dur şi înţepător al unui pin înalt şi am jurat că n-o să mă simt niciodată prost pentru că i-am salvat viaţa lui Susan.
Barnabas s-a ridicat şi l-am urmărit cum îşi croia drum prin mulţime, cu sfera de lumină pe urme. Prietenii lui Susan l-au zărit la rândul lor şi, chicotind, şi-au întrerupt discuţia. Prefăcându-se că n-are habar, Barnabas a zâmbit şi i-a strâns mâna lui Susan. Ca la un semn, lumina ceţoasă a trecut din dreptul lui în al ei. Acum îşi primise îngerul păzitor; o să fie în siguranţă. Mi s-a luat o piatră de pe inimă.
— Mersi că l-ai ţinut de vorbă, i-a spus Barnabas, dându-şi nonşalant după ureche părul ud, fapt care a provocat oftatul cuiva. Ar trebui să mergi cu el la spital. O să fie nevoit să stea treaz toată noaptea, în caz că are o contuzie.
Susan s-a îmbujorat.
— Sigur. Da. Crezi că o să mă lase? S-a întors apoi spre supraveghetor. Pot să merg?
S-a stârnit un cor de fluierături dezaprobatoare şi, după ce i s-a dat acceptul, Susan a arborat un

zâmbet şi a alergat spre ambulanţă. Sfera luminoasă a intrat în vehicul înaintea fetei, iar uşoara încordare a lui Bamabas a dispărut, semn că şi el fusese îngrijorat în privinţa ei. Doar păruse că nu-i pasă.

Cum mă simţeam mai bine, m-am uitat la el şi i-am zâmbit, bucuroasă că se terminase totul. Chipul spintecătorului a devenit inexpresiv, iar zâmbetul mi s-a şters de pe buze. S-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat, aşteptându-se să-l urmez.

Cu capul plecat, m-am strecurat prin mulţimea care se împuţina, în vreme ce mulţumirea că o salvasem pe Susan mi se transforma în cenuşă. Dacă aş fi avut cum să ajung altfel acasă, aş fi făcut-o. Bamabas părea furios.

Aerul din straturile superioare fusese îngrozitor de rece, iar părul meu ud părea îngheţat când Bamabas a aterizat exact în locul din care o porniserăm de dimineaţă: parcarea din spatele liceului New Covington. Ca de obicei, aripile îi dispăruseră într-un vârtej negru înainte să apuc să le privesc ca lumea şi fuseseră înlocuite de blugi uscaţi, un tricou negru şi un pardesiu cenuşiu total nepotrivit cu vremea fierbinte, dar care-l făcea să arate foarte bine. Când i s-a aşternut de la umeri până la călcâie, culoarea mi-a adus aminte de aripile lui.

M-am strecurat nesigură printre câteva maşini, ca să ajung la standul de biciclete. Automobilele nu fuseseră aici de dimineaţă şi m-am întrebat ce se petrecea. Am nimerit codul încuietorii din a doua încercare şi mi-am împins încet bicicleta verde, cu zece viteze, până la umbră şi la Barnabas proptind-o apoi de zidul înalt până la mijlocul meu, care despărţea panta abruptă de drumul principal. Apoi m-am sprijinit de el, aşteptându-l pe Ron, şeful lui Bamabas.

Îmi lipsea maşina mea, care era la mama, în Florida, dar lipsa ei fusese compensată de ocazia de a mă apropia din nou de tata. Mama mă trimisese aici pentru că se săturase de discuţiile părinte-profesor-director şi să-şi tot facă griji când suna telefonul după lăsarea întunericului, gân- dindu-se că ar putea fi poliţia. OK, poate c-am fost destul de entuziasmată de „exercitarea tendinţelor de gândire liberă”, aşa cum îi spusese consilierul şcolar mamei, asta înainte să-mi zică mie, între patru ochi, să nu mă mai dau atâta în stambă ca să atrag atenţia şi să mă maturizez, dar nu fuseseră decât chestii inofensive.

Undeva se tânguia o cicadă şi m-am aburcat pe zid, lângă Bamabas, încrucişându-mi apoi braţele. Mi le-am lăsat imediat la loc pe lângă corp, ca să nu par cumva că am căzut pe gânduri. Bamabas arăta destul de îngândurat pentru amândoi. Mă ţinuse destul de incomod pe timpul zborului de înapoiere. Şi fusese şi tăcut. Nu că ar fi vorbit prea mult în mod normal, dar acum era ţeapăn, aproape posomorât. Poate că îl agasase faptul că trebuie să plonjeze în lac şi se udase. Din cauza lui, tot spatele mi-era ud.

Simţindu-mă nelalocul meu, m-am prefăcut că-mi aranjez şireturile, ca să mă pot îndepărta câţiva centimetri de el. Aş fi putut să-l rog să mă lase direct acasă, dar aveam bicicleta aici. Ca să nu mai zic că n-aveam chef ca băgăcioasa doamnă Walsh să-l zărească pe Barnabas când îi creşteau aripi şi-şi lua zborul. Jur, femeia ţinea un binoclu pe pervaz. Şcoala fusese singurul loc unde crezusem că nu ne va vedea nimeni. Habar n-aveam de ce erau maşini aici.

Mi-am scos telefonul din buzunar, l-am aprins, am verificat dacă am apeluri pierdute şi l-am băgat înapoi. Apoi i-am aruncat o privire lui Barnabas şi i-am zis:

— Îmi pare rău că te-am deconspirat în misiunea de spintecare.

— Nu era o spintecare; preîntâmpinam o secerare.
Avea glasul încordat; pentru cineva care exista de-atâta vreme, se comporta de-a dreptul copilăreşte. Poate de-asta se ocupa de cei de şaptesprezece ani.
— Tot îmi pare rău, am repetat, scurmând în cimentul de pe zid.
Sprijinindu-se de perete, Barnabas a privit cerul cu ochii mijiţi şi a oftat.
— Nu-ţi face probleme!
Când s-a lăsat din nou tăcerea, am bătut darabana în ciment.
— Era logic ca tipa frumoasă să fie spintecătoarea întunericului.
Barnabas m-a privit jignit.
— Frumoasă? Nakita e o spintecătoare a întunericului.
Am ridicat din umeri.
— Sunteţi cu toţii absolut superbi. V-aş putea deosebi într-o mulţime bazându-mă doar pe chestia asta.
Pe chip i se citea surpriza — de parcă n-ar fi observat niciodată că erau perfecţi. Când şi-a mutat privirea, am adăugat:
— O cunoşti?
— Da, am mai auzit-o cântând, a răspuns încet. Aşa că, atunci când şi-a folosit amuleta ca să-şi înfiripe sabia, mi-am dat seama cine era. Ca să aibă o piatră de un violet atât de intens, trebuie să fie spintecătoare a întunericului de foarte multă vreme. Amuletele îşi schimbă încet nuanţa pe măsură ce capeţi experienţă — spintecătorii luminii au pietre de la verde, la galben, la portocaliu şi, în cele din urmă, de un roşu atât de închis, încât e aproape negru. Cei ai întunericului au pietre care variază de la albastru şi lila până la violet. Culoarea pietrei tale se reflectă în aură atunci când foloseşti amuleta. Dar tu încă nu poţi vedea aure, nu?
Remarca fusese de-a dreptul răutăcioasă şi, dacă nu m-aş fi gândit la propria mea piatră, neagră asemenea spaţiului cosmic, i-aş fi zis să-i tacă fleanca.
— Aşadar, face asta de mai multă vreme decât tine, am concluzionat, iar el s-a întors uimit spre mine.
— De unde-ai scos-o şi pe-asta? a întrebat, părând jignit.
Am aruncat o privire talismanului de un negru şters când nu era folosit.
— E ca un curcubeu. Ea e violet, iar tu eşti portocaliu, la un pas de roşu, care-i tocmai în celălalt capăt al curcubeului. Încă nu eşti roşu. Când o să fii, o să ai la fel de multă experienţă ca ea.
M-a privit din cap până-n picioare şi a devenit mai rigid.
— Amuleta mea nu e portocalie. E roşie!
— Ba nu e!
— Ba da! E aşa de când lumea şi pământul.
Am dat nepăsătoare din mână.
— În fine... tot nu înţeleg cum de ai auzit-o cântând.
Pufnind, s-a întors cu spatele la mine, spre parcare.
— Datorită amuletelor, putem să comunicăm dincolo de Pământ, iar eu am auzit-o. Culoarea talismanului se potriveşte cu cea a cântecului ei. E ca şi cum ai auzi o aură, în loc s-o vezi. Pornind de-acolo, nu-i greu să-ţi dai seama cine caută, pentru că, oricum, suntem foarte puţini pe Pământ, Şi, deşi îi pot auzi pe spintecătorii întunericului, nu-mi dau seama ce spun. Nakita ar trebui să-şi schimbe culoarea gândurilor, astfel încât să se armonizeze cu aura mea; şi suntem atât de departe unul de celălalt în spectrul culorilor, încât ar fi aproape imposibil. În plus, de ce mi-aş dori să-i aud ei gândurile?
Am ridicat din sprâncene. Informaţia aceea s-ar fi putut dovedi folositoare, având în vedere faptul că-mi petrecusem ultimele patru nenorocite de luni încercând să învăţ cum sa-mi mi folosesc amuleta.
Aăă... am crezut că mergeţi pur şi simplu în cer când vreţi să vorbiţi.
Şi-a plecat capul.
— S-au scurs veacuri întregi de când am primit o amuletă şi-am devenit mundan.
„E mundan?”

— Uau, am făcut, iar pietrişul mi-a scrâşnit sub tălpi când m-am întors spre el. Spintecătorii sunt mundani?

— Nu, doar cei ai luminii, a răspuns, îmbujorându-se parcă de ruşine. Nakita poate să vină şi să plece oricând vrea. Apare pe Pământ doar atâta timp cât ucide; apoi, pleacă.

Părea destul de ranchiunos.

— Credeam că toţi îngerii trăiesc în rai.

— Nu, nu toţi, a zis el scurt.

S-a strâmbat şi şi-a trecut mâna prin părul creţ, ciufulidu-l şi mai mult, într-un fel şarmant şi atrăgător.

— Puţini îngeri încalcă regulile, dar cei care o fac devin adesea spintecători, ca să-şi îndrepte greşeala. Şi, când sunt în cele din urmă iertaţi, îşi reiau îndatoririle obişnuite.

„Greşeli? Absolviri?” Bamabas era spintecător pentru că dăduse de necaz? Şi iată-mă pe mine, vârându-l şi mai tare în bucluc. Îmi imaginez că salvarea vieţilor ar da bine în CV-ul oricărui înger.

— Ce-ai făcut? l-am întrebat.

Barnabas şi-a încrucişat braţele şi s-a sprijinit de perete.

— Sunt spintecător al luminii pentru că simt această responsabilitate morală, nu pentru că i-am nemulţumit pe serafimi. Nu-mi pasă ce cred ei.

Îl mai auzisem pe Bamabas jurând — sau înjurându-i — pe serafimi, pe când stăteam împreună pe acoperiş şi aruncam cu pietre în lilieci. Ştiam prea bine că nu avea o părere prea bună despre înfumuraţii ăia din împărăţia îngerilor, dar nu mă puteam abţine să nu mă întreb cu ce se ocupau serafimii. Cred că universul era greu de condus.

Fără să se uite la mine, Barnabas s-a dat jos de pe zid şi s-a îndreptat spre marginea zonei umbrite. Îmi ascundea ceva, iar senzaţia s-a accentuat când şi-a pus mâinile în şolduri şi s-a uitat spre parcarea înfierbântată.

— Să ştii că totuşi avea dreptate. E ceva mai putred decât o aripă neagră în plin soare, a spus el ca pentm sine. Nakita susţine că ai piatra lui Kairos. Nu se poate aşa ceva. El... Bamabas s-a întors spre mine, iar expresia de pe chipul lui mi-a dat fiori. Madison, m-am tot gândit. Când vine Ron, o să-l rog să-ţi fie alocat un alt instructor.

Am deschis gura şi m-am simţit de parcă-mi trăsese un pumn în stomac. Deodată, totul era mai clar. „Renunţă la mine! Doamne, înseamnă că-s mult mai proastă decât am crezut.” Rănită şi fără să ştiu ce altceva să fac, m-am dat jos de pe zid, julindu-mi coapsele, căci nu îmi luasem avânt suficient. Mi-au dat lacrimile şi, înşfăcând bicicleta, am pornit-o spre ieşirea aflată la o oarecare depărtare. Mă duceam acasă. Ron n-avea decât să dea de mine acolo.

— Unde te duci? m-a întrebat Barnabas când am încălecat pe bicicletă.

— Acasă.

Era groaznic să fii mort. Nu puteam să spun nimănui şi acum eram trecută de la unul la altul, ca o jucărie pe care n-o voia nimeni. Dacă Barnabas nu mă dorea prin preajma lui, n-avea decât. Dar ar fi fost de-a dreptul umilitor să asist când îi spunea asta lui Ron.

Madison, nu-nseamnă că mă dezamăgeşti. Nu te pot învăţa, a adăugat Barnabas, iar în ochii căprui i se desluşeau atât îngrijorarea, cât şi înţelegerea.

— Pentru că sunt moartă şi proastă. Atâta lucru am priceput, am spus cu un aer jalnic.

— Nu eşti proastă. Dar nu te pot învăţa din pricina celui de la care ai luat amuleta.

În voce i se distingea atâta preocupare, că era de-a dreptul înspăimântător, şi m-am oprit locului, cuprinsă deodată de frică. In tot acest timp, Ron nu reuşise să-şi dea seama ce fel de amuletă furasem.

— Amuleta lui Kairos? am şoptit, apoi m-am crispat când am simţit o gâdilătură între omoplaţi.

Am încremenit şi am aruncat o privire umbrelor, întrebându-mă dacă nu cumva tocmai ce ţâşniseră înainte.

Barnabas s-a uitat undeva în spatele meu şi deodată pe faţă i s-au citit uşurarea şi precauţia.

— N-am decât o clipă liberă. Ia să vă văd amuletele, s-a auzit vocea limpede a cronometrorului.

M-am răsucit pe călcâie şi am zărit un bărbat scund, mi- jindu-şi ochii în soare.

— Ron, am rostit încet când el a făcut un pas înainte, cu roba largă şi cenuşie la fel de nepotrivită

cu vremea călduroasă ca şi pardesiul lui Bamabas.

M-am uitat spre clădirea şcolii, sperând că nu m-a văzut nimeni cu ei. Şi-aşa aveam o reputaţie destul de proastă, pentru că eram ciudată. Trecuseră şase luni şi tot eram considerată fata cea nouă. Poate c-ar fi trebuit să mă îmbrac mai puţin trăsnit. Nimeni nu mai avea părul mov.

Chronos — pe scurt, Ron — părea un amestec de vrăjitor şi Ghandi, cu roba lui ca de arte marţiale şi ochi căprui, care-mi lăsau impresia că poate să privească după colţuri.

Avea sprâncenele blonde, decolorate de soare, dar pielea şi părul creţ îi erau închise la culoare. Deşi era mai scund decât mine, prezenţa lui era impunătoare. Poate că din pricina vocii, care era mai gravă decât te aşteptai. Avea şi un accent plăcut şi vioi, de parcă ar fi avut multe de spus, dar nu şi suficient timp la dispoziţie.

Se mişca rapid şi avea o amuletă care-i permitea să pătrundă în fluxul timpului şi-l împiedica să îmbătrânească, deoarece, spre deosebire de spintecători, cronometrorii erau, din cine ştie ce motiv, umani. Ceea ce ducea imediat la întrebarea ce vârstă avea cu adevărat. Se folosea de capacitatea de a manipula şi de a interpreta timpul ca să-i ajute pe spintecătorii luminii. Prin intermediul lui îşi primea Bamabas însărcinările de preîntâmpinare a secerărilor.

Uitându-se cu amărăciune spre cer, Ron şi-a întins mâna, mişcând din degete.

— Madison?

— Ron, în ceea ce priveşte amuleta mea, am început să spun, ţinând-o în faţa cronometromlui, prinsă încă pe şnurul de piele de la gât.

— Da, ştiu, mă ocup eu de asta, a murmurat şi degetele i-au dispărut pentru o clipă, cuprinzându-mi amuleta.

Am simţit că mă furnică pielea capului, apoi era gata.

— Când ţi-ai vopsit părul? m-a întrebat într-o doară, fără să se uite la mine.

— După balul de absolvire. Ron...

Dar el se afla deja în faţa spintecătorului luminii, cu braţul întins posesiv. Barnabas părea de-a dreptul bolnav, dominându-l pe bărbatul scund.

— Bamabas..., a rostit acesta ca o avertizare sau o acuzaţie.

Cred că şi Barnabas a distins aceleaşi lucruri, căci şi-a scos amuleta de la gât şi i-a întins-o, în loc să se apropie.

Fără amuletă, Bamabas nu putea să-şi creeze sabia şi-şi pierdea o mare parte din abilităţi. Eu, fără a mea, aş fi fost o fantomă.

— Domnule, a zis Bamabas, privind neliniştit cum amuleta lui prindea aceeaşi nuanţă pe care o avusese când îşi scosese la iveală sabia; apoi a revenit la negrul şters.

— În ceea ce priveşte amuleta lui Madison...

— Am reparat-o, l-a asigurat Ron, dându-i înapoi lui Barnabas talismanul lui.

Bamabas şi-a trecut peste cap şnurul simplu şi şi-a băgat amuleta sub tricou.

— Spintecătoarea întunericului a recunoscut-o.

— Ştiu! De-asta şi sunt aici! Aţi fost identificaţi, a vorbit Ron de parc-ar fi lătrat, cu pumnii în şolduri, uitându-se în sus la el, iar eu mi-am coborât ruşinată privirea. Amândoi! La prima preîntâmpinare a unei secerări la care a participat şi ea. Ce s-a întâmplat?

Grozav, iar îl băgasem pe Barnabas în belea.

— Îmi pare rău, am spus, plină de remuşcări, iar Bamabas şi-a ridicat capul. A fost ideea mea, am izbucnit, gân- dindu-mă că, dacă-mi asumam eu toată vina, poate că Barnabas îmi va mai acorda o şansă.

Faptul că aflasem că aurele scot sunete schimba totul şi poate-aş fi reuşit să stăpânesc atingerea gândurilor.

— Barnabas n-a vrut să mă ia până nu ne atingem gândurile, dar l-am convins că nu-i aşa mare lucru. Apoi am întâlnit-o pe Susan. Nu aveam cum s-o las pe spintecătoare s-o omoare. Totul s-a petrecut atât de repede!

— Ia stai! a strigat Ron, iar eu am tresărit. Făcuse ochii mari şi se uita fix la Barnabas care... bătea în retragere? Mi-ai spus că ştie să atingă gânduri! l-a acuzat bărbatul scund, iar eu am rămas cu gura căscată. Ai minţit? Unul dintre propriii mei spintecători m-a minţit?

— Ăăă, s-a bâlbâit Barnabas, dându-se înapoi când Ron a înaintat ca să-l confrunte. N-am minţit! a strigat el. Doar ai presupus că o poate face când ţi-am zis că e pregătită. Şi aşa şi e.

„Crede că sunt pregătită? Deşi nu ne putem atinge gândurile?”

Ron şi-a mijit ochii.

— Ştiai că nu voi permite să participe la o preîntâmpinare până nu ştie să atingă gânduri. Din cauza asta, cinci amintiri au trebuit să fie schimbate. Cinci!

Mândria mea că Bamabas mă considerase pregătită s-a evaporat şi mi-am dorit să-mi fi ţinut gura. Fir-ar al naibii să fie, că rău mai era!

— Nu contează cât de mult exersăm, Madison tot n-o să reuşească să-şi atingă gândurile cu ale mele, a protestat Barnabas, înroşindu-se la faţă. E din pricina amuletei, nu a ei!

— Doamne Dumnezeule, a intervenit Ron, întorcându-se, cu un braţ ridicat. Nu pot să le ascund serafimilor aşa ceva. Îţi imaginezi ce fervoare s-ar stârni? Pur şi simplu n-ai petrecut suficient timp cu ea. Atingerea gândurilor se învaţă treptat, nu pac! şi gata.

Barnabas s-a încruntat.

— N-am spus că n-o să poată învăţa cum să-şi atingă gândurile cu cineva, doar că nu cu mine. Domnule, a adăugit şi s-a uitat la mine, spintecătoarea întunericului însărcinată cu recoltarea era Nakita. A recunoscut piatra lui Madison. Madison are amuleta lui Kairos!

Cronometrorul a înlemnit. Vigilenţa a lăsat locul mirării. Am observat că se uita la amuleta mea şi am prins piatra în pumn, strângând atât de tare, încât sârmele argintii în care

era prinsă mi-au intrat în carne. Era a mea. Eu o revendicasem şi n-aveam de gând să renunţ la ea fără luptă. Nici măcar dacă mi-o cerea Kairos, orice-ar mai fi fost şi ăsta.

— Kairos? a şoptit Ron, apoi, văzând că mă tem, şi-a desprins privirea din ochii mei.

— Da, şi dacă are amuleta lui Kairos, atunci poate..., a început Bamabas.

— Şşşt! a făcut Ron, tăindu-i vorba, iar Barnabas a spumegat de furie. Ştiam că nu e o piatră obişnuită a unui spintecător, dar a lui Kairos? Eşti sigur că asta a pretins Nakita?

Barnabas stătea ţeapăn.

— Am fost acolo, domnule.

„Nakita a zis şi că le aparţin, ceea ce mă face să mă simt de-a dreptul grozav.” Voiam doar să fiu cea de dinainte, minunat de ignorantă, fără să am habar despre spintecători, cronometrori şi aripi negre. Poate că, dacă o ignoram, avea să dispară.

Ron şi-a mijit ochii spre noi, iar postura lui rigidă transmitea deodată neîncredere. A făcut semn spre conturul umbrei.

— Du-te şi te uită la cer, Barnabas.

Bamabas a înaintat pe tăcute până aproape de zona luminată şi şi-a ridicat privirea. M-a străbătut un fior. Totul s-a schimbat într-o clipă — din pricina lui Kairos.

— Cine-i Kairos? am întrebat, îndreptându-mi iar atenţia asupra lui Ron.

— Este omologul meu.

Ron îşi ţinea mâinile proptite în şolduri, stând la adăpostul copacului şi privind neliniştit spre parcarea înfierbântată.

— Spintecători ai întunericului, spintecători ai luminii. Cronometror al luminii, cronometror al întunericului. Doar nu credeai că eu sunt singurul, nu? Totul se află în echilibm, iar Kairos e contragreutatea mea. Kairos urmăreşte cum firele timpului se împletesc, formând posibile variante de viitor, şi trimite spintecători ai întunericului să despice oamenii din vreme. Cel mai mult îmi ia să încerc să prezic ce va face.

Ultimele cuvinte le-a rostit de parcă ar fi fost un blestem. Inima îmi bubuia din nou şi mi-am încrucişat mâinile la piept, de parcă aş fi putut s-o fac să înceteze. OK. Şterpelisem talismanul unui cronometror. La naiba, trebuia să scap de el, dar nu puteam pur şi simplu să împrumut amuleta unui spintecător şi să i-o dau pe asta înapoi lui Kairos. N-a veam altă opţiune decât s-o păstrez. N-o să mai dorm în vecii vecilor. Bine că n-aveam nevoie de somn.

— Nu-i de mirare că Seth nu s-a întors, am comentat eu, încercând să ajung la o concluzie. Pun pariu că se ascunde de Kairos.

Încruntându-se, Ron s-a cufundat şi mai adânc în umbră şi s-a sprijinit de zidul de lângă mine.

— Un spintecător n-are cum să folosească amuleta lui Kairos, la fel cum un cronometror n-are ce face cu cea a unui spintecător, a explicat el. Nakita trebuie că se înşală. Doar dacă nu cumva — Ron a ridicat din sprâncene de parcă-i venise o idee şi s-a întors să mă privească — nu te-a omorât un spintecător. Poate Kairos se ocupa de nişte spintecări în timpui liber.

Barnabas ne-a aruncat o privire peste umăr, iar Ron i-a făcut semn să păstreze tăcerea. Din nou.

— Cum arăta Seth? a întrebat Ron, cu o voce înşelător de blândă.

Agitată, m-am aburcat pe zid şi m-am uitat la Bamabas, dar el admira cerul. Mi-am strâns genunchii la gură, nedorind să retrăiesc acea noapte, dar amintirea mi-a apărut în minte extrem de limpede.

— Avea pielea închisă la culoare şi păr brunet şi ondulat. Plus un accent simpatic, am răspuns.

„Săruta bine”, am adăugat în gând, cutremurându-mă. „O, Doamne, l-am sărutat pe tipul care m-a omorât.”

Străinul sexy de la balul de absolvire se dovedise a fi Seth psihopatul, un spintecător al întunericului decis să mă ucidă. Ceea ce şi făcuse, folosind sabia de spintecător, după ce faptul că-şi făcuse maşina decapotabilă să se rostogolească pe taluz nu funcţionase. În seara aceea, m-am trezit la morgă şi l-am auzit pe Barnabas certându-se cu un alt spintecător al luminii în privinţa vinovatului de moartea mea. Veniseră să-şi ceară scuze şi să ţină aripile negre la distanţă de sufletul meu până ce-mi primeam „recompensa”. Dar totul s-a schimbat când Seth a apărut şi el la morgă. Se pare că avea de gând să-mi prezinte sufletul cuiva, ca „să-şi câştige accesul la o instanţă superioară”, ce-o mai fi fost şi asta. Însă numai eu şi Bamabas ştiam. Din cine ştie ce motiv, Barnabas considerase că n-ar trebui să-i menţionăm acest lucru şi lui Ron. Şi apoi am furat amuleta lui Seth, iar faptul că am putut s-o fac şi să rămân aici era un mister pe care nu-l putea descifra nimeni.

Ron şi-a frecat urechea de parcă ar fi avut un tic nervos.

— Mai înalt decât tine cam cu un lat de palmă?

Mi s-a pus un nod în stomac.

— Mda, am murmurat, el e.

Barnabas şi-a târşâit picioarele în pietriş, iar Ron a răsuflat adânc.

— Binecuvânta-m-ar babuinii! a bombănit Ron, apoi a început să meargă încolo şi-ncoace, între graniţele umbrei. Kairos a fost, a spus el tensionat. Nu ţi-a zis cum îl cheamă de fapt. Doamne, dacă m-ai iubit vreodată, deschide-mi ochii când sunt atât de prost!

— Dar părea de vârsta mea, am protestat eu.

Grozav, nu numai că am fost sărutată de cel care m-a omorât, dar era şi mai în vârstă decât piramidele. Bleah! Acum, că mă gândeam mai bine, fusese prea priceput şi la dans, şi la sărutat pentru un puşti de şaptesprezece ani.

— Lui Kairos i-a fost alocată funcţia neobişnuit de devreme, mult mai repede decât avea de gând predecesorul lui. Ron s-a oprit şi s-a uitat fix spre parcare. N-a îmbătrânit nici măcar o zi de când a primit amuleta care îţi atârnă acum la gât. E un fel de VIP. Pun pariu că nu-i deloc mulţumit că îmbătrâneşte din nou. Sunt sigur că amuleta unui cronometror e singura piatră divină pe care puteai să pui mâna fără ca sufletul să-ţi fie făcut fărâme.

— Fiindcă sunt moartă? am presupus eu, iar Ron a clătinat din cap.

— Pentru că eşti om. La fel cum sunt şi cronometrorii.

— Aşadar, nu e vina mea că n-am putut s-o ţin în viaţă, ne-a întrerupt Bamabas. Nu pot învinge un cronometror.

— Aşa e, l-a aprobat Ron, aruncându-i o privire care-i transmitea să tacă din gură. Şi, dacă Madison s-a legat de piatra lui Kairos, nu şi-o poate recăpăta decât dacă moare.

— Dar sunt moartă, m-am împotrivit eu, cuprinzându-mi genunchii cu braţele.

Ron a zâmbit slab.

— Vreau să zic, să ţi se distrugă sufletul. Presupun că trupul tău e la el. In orice caz, e în posesia cuiva. Şi, cât timp tu continui să exişti, într-o formă sau alta, amuleta e legată de tine. Faptul că ai reuşit să i-o revendici e un miracol în sine. Când Bamabas a încercat să-l întrerupă, cronometro- rul i-a aruncat o privire urâcioasă. Trebuie să te ţii departe de el, m-a sfătuit, întorcându-se spre mine.

— Nicio problemă, am spus, uitându-mă la peticul de cer pe care puteam să-l văd. Doar zi-mi pe ce nor locuieşte şi o să am grijă să-l ocolesc.

Ron începu să meargă iar încoace şi-ncolo, cu roba flu- turându-i elegant şi ţinându-se în umbra copacului.

— Locuieşte pe Pământ, la fel ca mine, a comentat într-o doară, prea preocupat de propriile gânduri ca să înţeleagă gluma.

— Domnule, a intervenit Barnabas, făcându-mă să mă nelinişteasc când s-a întors cu spatele la cer. „N-ar trebui să stea cineva de pază?", m-am întrebat eu. Dacă, până acum, Kairos n-a venit după ea, poate că nici n-o s-o facă.

— Kairos să renunţe la nemurire? Nu, mă îndoiesc, a zis el. Presupun că n-a venit încă după Madison pentru că, până azi, nimeni nu ştia că şi-a pierdut amuleta. Fără îndoială, se apucase să-şi făurească alta. Cu cât petrece mai mult timp creând-o, cu atât mai bună va fi — deşi nu va crea niciodată una la fel de puternică precum cea pe care-a pierdut-o. Nu, Nakita i-a zis probabil că piatra e la Madison. Şi-acum, o caută. Nu ne rămâne decât să sperăm că v-am schimbat vibraţia suficient de repede.

— Cronometrorii fac amuletele? am întrebat surprinsă şi mi-am îndreptat atenţia asupra talismanului negru al lui Ron, acoperit aproape complet de cutele robei. Nu poţi să-mi făureşti una nouă şi să i-o dai pe asta înapoi lui Kairos?

Ron a clipit spre mine de parcă ideea l-ar fi luat prin surprindere.

— Da, eu le fac şi le dau îngerilor care sunt încurajaţi să acţioneze şi aleg să devină ceva ce n-au mai fost până atunci. Nu toată lumea e mulţumită de felul în care stau lucrurile, iar acesta este un mod la fel ca multe altele de a schimba ceva. Dar eşti moartă, Madison. Nu pot să creez o piatră care să-i menţină în viaţă pe cei morţi. Dacă ai încerca să foloseşti una pe care i-am oferit-o unui spintecător, mintea ta omenească ar fi spulberată. Cred că, pentru că te-a omorât Kairos, ai dreptul s-o păstrezi pe a lui. Sigur, serafimii ar putea avea altă părere.

Mi-am muşcat îngrijorată buza de jos când Barnabas şi-a îndreptat atenţia asupra drumului din vârful dealului, pe care trecea o maşină. Serafimi. Aveau puterea de a lua decizii importante. Spintecătorii erau sub ei, iar îngerii păzitori, pe o treaptă inferioară acestora. Bamabas vorbea despre serafimi de parcă ar fi fost nişte copii răzgâiaţi, dar influenţi. Înspăimântător.

— E rău, nu-i aşa? am presupus încet.

Hohotul de râs al lui Ron s-a stins repede.

— În orice caz, nu e de bine, a răspuns; apoi, văzând că mă încrunt, a zâmbit. Madison, ai revendicat piatra lui Kairos. Acum, e a ta. O să mă asigur că aşa va şi rămâne. Acordă-mi însă destul timp cât să pun în funcţiune maşinăria politică.

M-am dat jos de pe zid, agitată, simţind nevoia să mă mişc.

— Ron, acum ştiu de ce e pe urmele mele, dar asta a început cu luni în urmă. În primul rând, ce-am făcut de l-am provocat să vină după mine?

Bamabas s-a întors cu faţa spre noi, dar Ron i-a luat-o înainte, fără ca el să mai apuce să zică ceva, a venit spre mine, mi-a luat mâinile într-ale lui şi mi-a zâmbit liniştitor. Cel puţin, mi-am imaginat că voia să mă liniştească. Dar în străfundul ochilor lui am zărit ceva care mi-a întors stomacul pe dos.

— Am câteva idei, a răspuns el, privindu-mă scurt, apoi uitându-se în altă parte. Lasă-mă să aflu mai multe. Nu-i cazul să-ţi faci griji degeaba.

— Ron, dacă are piatra lui Kairos, atunci poate că...

— Ah, uită-te la mine, a izbucnit Ron, apucându-l pe Bamabas de braţ şi smucindu-l astfel că spintecătorul şi-a pierdut echilibrul. Trebuie să mergem!

„Să meargă? Unde să meargă?" Uimită, am făcut un pas înainte.

— Plecaţi?

— Ne întoarcem repede.

Ron şi-a mijit ochii şi l-a târât pe Bamabas în zona însorită.

— Trebuie să vorbesc cu serafimii şi am nevoie de Barnabas pe post de emisar. A zâmbit, dar zâmbetul îi părea forţat. Încă n-am murit, aşa să ştii, a adăugat, pe un ton prefăcut glumeţ. N-am

acces direct la nivelul divin. Nu-i cazul să te-ngrijorezi, Madison. Totul e în regulă.
Dar nu mă simţeam aşa. Totul se petrecea prea repede, iar asta nu-mi plăcea deloc.
— Domnule! a exclamat Bamabas şi s-a smuls din strân- soarea lui Ron. Dacă va veni Kairos după ea, nu va fi suficient să-i schimbaţi vibraţia amuletei. Ştie cum arată. La fel şi Nakita. Oricare dintre ei poate să se plimbe pe-aici şi să dea de ea. N-ar trebui să-i oferim un înger păzitor?
Ron a clipit de parc-ar fi fost şocat că nu s-a gândit el primul la asta.
— Ah, desigur, a rostit el şi s-a întors la umbră. Cât de potrivit! Dar, Madison, a adăugat el şi şi-a apucat piatra, printre degete strecurându-se un licăr de lumină neagră. Te sfătuiese să nu-i pomeneşti îngerului păzitor de amuleta lui Kairos. Mi-a privit amuleta, apoi s-a uitat iar în ochii mei. Cu cât ştiu mai puţini c-o ai, cu atât mai puţini va trebui să conving că ar trebui să ţi se permită s-o păstrezi.
Am încuviinţat înfricoşată, iar el a zâmbit. Aproape înainte să termin de dat din cap, o sferă ştearsă de lumină aurie a apărut la umbra stejarului. M-am uitat la globul strălucitor care dansa în aer. Trebuia să fie un înger păzitor. „Pentru mine?” Se vedea că Bamabas era uşurat şi m-am întrebat de ce-i păsa, când, cu nici douăzeci de minute în urmă, fusese atât de nerăbdător să scape de mine.
Sfera luminoasă a dispărut după ce a aterizat pe muchia zidului şi m-am speriat când o voce eterică a părut să-mi pătrundă în minte, rostind:
— Păzitor, Heruvim Spintecător-îmbunătăţit, împiedicarea Extincţiei, după cum s-a solicitat!
Bătându-mă pe umăr, Ron s-a întors, părând că o auzise şi el la fel de bine.
— Iar tu eşti...?
G.R.A.Ţ.I.I. o-sută-şaptezeci-şi-şase, s-a auzit iar ciudatul clopoţel, făcându-mi urechile să-mi zbârnâie.
„Heruvimi? Adică bebeluşi zburători şi dezbrăcaţi, cu arcuri şi săgeţi?”
Barnabas părea îngrijorat, iar sfera de lumină a reapărut, în vreme ce un glas a izbucnit pe un ton războinic:
— Ai vreo problemă cu heruvimii, spintecătorule?
— Nu, a negat Bamabas. Dar n-am ştiut că G.R.A.Ţ.I.I.-le angajează liga heruvimilor înainte ca respectivul protejat să împlinească optsprezece ani.
Am pufnit nepoliticos, în gând.
— De parcă s-ar îndrăgosti cineva de ea\ şi-a bătut joc lumina. Eu sunt un înger păzitor. Nu fac miracole.
— Hei! am rostit eu, jignită, iar sfera luminoasă a ţâşnit spre mine.
M-am dat înapoi când s-a apropiat prea mult. Graţii, hmm? Mai degrabă un licurici venit direct din iad.
— Poţi să mă vezi şi să mă auzi? a clopoţit mingea de lumină, dându-mi un ocol, iar eu m-am rotit, încercând să nu-mi dezlipesc privirea de pe ea.
— Să te aud, da. Să te văd? Nu prea, nu.
Dezorientată, nu m-am mai răsucit, iar strălucirea s-a aşezat pe barele bicicletei, apoi a dispărut.
Barnabas a pufnit, iar lumina a reapărut, ceva mai slabă în intensitate.
— Încântător, a spus tărăgănat Ron. O-sută-şaptezeci- şi-şase, e o însărcinare temporară, nu până ce moartea vă va despărţi. Ai grijă să fie în siguranţă şi vreau să aflu pe dată dacă ceva nepotrivit se apropie la mai mult de treizeci de coţi de ea.
Lumina s-a ridicat de pe bicicletă şi s-a apropiat de mine.
— Treizeci de coţi. Aaaaafirmativ!
„Afirmativ? E vorba de un înger, nu?”
Ron mi-a aruncat o ultimă privire, avertizându-mă să mă port frumos, l-a apucat pe Barnabas de braţ şi l-a dus de-acolo.
— Mă întorc când o să pot. A, şi-mi place părul tău. E foarte... ca tine.
Am încercat să-mi descreţesc fruntea, pipăindu-mi vârfurile şuviţelor, apoi am tresărit când cei doi au dispărut. Am tras zgomotos aer în piept şi chiar am observat cum umbrele s-au modificat, ca şi cum ar fi fost mai târziu. Nu cu mult. Poate doar cu câteva secunde, dar Ron oprise timpul ca să-

şi acopere urmele. Piatra mea era caldă, de parcă ar fi reacţionat la amuleta lui, şi am strâns-o în pumn. Uitându-mă spre parcarea însorită, mi-am zis că lumea părea deodată mult mai periculoasă.

Pentru prima dată în ultimele patru luni, eram singură.

— Nu-mi place deloc când face asta, am bombănit, tresărind când îngerul păzitor a plutit până în faţa mea.

— Ce să facă? a clopoţit.

„Poate nu chiar aşa de singură.” Oftând, m-am întins după bicicletă.

— Opreşte timpul şi face soarele să se mişte de la locul lui, dar, de fapt, nu ţie-ţi spuneam.

Dacă m-ar fi văzut cineva vorbind de una singură, precis aş fi ajuns în gaşca ciudaţilor când începea din nou şcoala. Nu-mi trebuia aşa ceva în clasa a douăsprezecea. N-aveam timp să ies din nou din asta. Vii într-o zi la şcoală purtând aripi de liliac pentru sărbătoarea de Halloween şi nimeni nu uită de gafa asta. Pe buze mi-a apărut un zâmbet vag. Şi Wendy, prietena mea din Florida, purtase aşa ceva. De-asta, glumele cu gemenele-liliac aproape că fuseseră amuzante.

Sfera de lumină a emis un sunet indignat.

— Pentru o muritoare, eşti foarte scundă.

— Ia uite cine vorbeşte, am ripostat eu, apoi mi-am trecut piciorul peste cadrul bicicletei.

Am apăsat pe pedală, iar roţile au scos un zgomot chinuit, opunând rezistenţă şi împiedicându-mă să mă pun în mişcare.

— Hei! am făcut când mi-am dat seama că anvelopa din faţă era dezumflată.

îngerul păzitor râdea. Cred că asta făcea, căci îşi schimba rapid culorile.

— Ce i-ai făcut bicicletei mele? am întrebat, deşi răspunsul era evident.

— Te protejez! a cântat cu veselie. Nu te simţi deja mai în siguranţă?

M-am gândit pe dată la drumul de opt kilometri până acasă.

— Mă protejezi faţă de ce? am izbucnit. Să fiu considerată orice altceva dar nu tocilară?

Înfuriată, mi-am mânat bicicleta pe asfaltul încins, către ieşirea aflată la o distanţă destul de mare. Ce înger păzitor tâmpit! Ce naiba avea?

Când am auzit uşa de metal a şcolii lovindu-se de perete m-am răsucit şi-am văzut ieşind un tip purtând pantaloni scurţi, de alergat. Era urmat de două persoane. Se antrenau pe pistă în august?

Fost-a odată o blondă fată, iar cosiţele-i erau ca părul de iapă, cântă G.R.A.Ţ.I.I. o-sută-şaptezeci-şi-şase, plutind lângă urechea mea. Şi-l pieptăna şi şi-l peria, crezându-se de-o frumuseţe răpitoare, până ce în al ei şampon am pus nişte cremă depilatoare.

— Fermecător, mai şi cântă, am murmurat, iar îngerul a chicotit, trimiţând spre mine o pală de aer rece.

În spatele meu se auzeau voci, pe lângă zgomotul portierelor trântite şi al motoarelor care porneau. Prima camionetă a gonit pe lângă mine şi m-am întors spre dreapta, ca să evit gazele de eşapament, trăgând bicicleta dincolo de capătul zidului şi în sus, pe deal, către drumul principal.

Cineva a claxonat, dar eu n-am băgat de seamă. Panta era abruptă şi, când în faţa mea au apărut nişte tufişuri plantate ca să împiedice alunecările de teren, am cotit-o înspre şanţul plin de pietre mari cât căpăţâna mea. Dar, chiar în clipa în care am găsit şanţul, roata din faţă a bicicletei s-a înţepenit şi ghidonul mi s-a înfipt în burtă. Am expirat brusc, şuierând dureros, şi am ridicat

privirea, observând că în vârful dealului se oprise o camionetă. Minunat! Mai aveam şi public.

— Era odată o fată ce-avea o bicicletă şi i se făcu poftă să plece la plimbare.

— Mai taci! am strigat, apoi am auzit o portieră trân- tindu-se şi m-am uitat într-acolo.

M-am cocoşat şi m-am simţit dintr-odată foarte obosită. Era Josh. Josh care fusese perechea mea la bal. Tipul care ieşise cu mine numai pentru că tatăl meu şi tatăl lui erau colegi de serviciu şi puseseră totul la cale. Îmi făcuse o „favoare". Şi când Josh a lăsat asta să-i scape din greşeală la bal, am plecat într-un acces de furie, împreună cu Seth/Kai- ros. Grozav! De când murisem, nu prea-l mai văzusem pe Josh — mai trecusem din când în când pe lângă el pe holurile liceului. Acum, proptindu-mă în bicicletă, l-am văzut cum se sprijină de portiera camionetei, cu picioarele încrucişiite, şi-mi zâmbeşte.

„Oh, pentru numele lui Dumnezeu." Mi-am coborât pri- virea, am reuşit să deblochez roata şi-am împins bicicleta mai departe, dar amintirea nopţii în care murisem mi-a invadat mintea. Josh mă urmase, ca să se asigure că ajung acasă cu bine după ce-l lăsasem baltă. Văzuse accidentul de maşină şi coborâse alunecând taluzul, ca să mă salveze.

Cred că mă şi ţinuse de mână în timp ce părăseam această lume. Bamabas mă asigurase că nu-şi mai aminteşte nimic din toate astea. Poate doar că mă purtasem ca o scorpie cu el la bal şi plecasem cu altcineva.

— Ai nevoie de ajutor?

M-am uitat în sus şi am văzut că Josh se sprijinea în continuare de camioneta lui. Arăta bine, cu părul lui blond ud şi mai închis la culoare, pentru că făcuse duş, mijindu-şi ochii din pricina soarelui puternic şi împingându-şi în sus, pe nasul îngust, o pereche nouă de ochelari de soare foarte la modă. Îl văzusem stând de vorbă cu tocilarii din trupa de teatru a liceului şi luându-le apărarea puştilor inteligenţi pe hol, dar, de obicei, îşi pierdea vremea cu sportivii. Nu făcea parte din gaşca celor extrem de populari, dar era suficient de aproape încât, într-un asemenea orăşel, să nu conteze. Se purta frumos cu toată lumea, fapt destul de neobişnuit pentru un tip pe care-l consideram extrem de râvnit.

— Te-am întrebat dacă n-ai nevoie de ajutor! a repetat el mai tare şi i-a făcut cu mâna unei fete aflate într-o maşină ce trecea pe lângă el.

Era Amy. Nu-mi plăcea de ea. Era mult prea plină de sine ca să-i treacă vreodată un gând adevărat prin cap.

Suflându-mi părul din ochi, mi-am dorit să mă fi aflat încă lângă lac, chit că ar fi fost şi spintecătorul întunericului acolo.

— Nu, am răspuns. Dar mersi, în orice caz.

Cu capul plecat, am împins bicicleta peste un bolovan şi am înaintat vreo treizeci de centimetri.

— Eşti sigură?

„De ce se poartă aşa frumos cu mine?"

Din spate, puţin deasupra mea, am auzit o voce subţire rostind:

— Ia ascultă, tocmai ce-am găsit o continuare. Era odată o fată ce-avea o bicicletă şi i se făcu poftă să plece la plimbare. Părând nimerit, se-ndreptă spre apus, însă dădu peste cel ce-i plăcea nespus.

Mi-a alunecat piciorul. Din obişnuinţă, am tras rapid aer în piept când m-a săgetat o durere în gleznă, iar bicicleta a dat înapoi cu cei câţiva centimetri cât reuşisem s-o împing.

— Mă-ndrept spre sud, nu spre apus, am mormăit, apoi m-am uitat la Josh, în vreme ce îngerul râdea de mine.

Era mult prea cald ca să mă mai simt vinovată că mă purtasem ca o scorpie în trecut.

— M-am răzgândit, l-am anunţat. Aş avea nevoie de o mână de ajutor.

Josh s-a îndepărtat de camionetă şi a pornit-o în jos pe deal, alunecând până a dat de bolovani şi a-nceput să-şi croiască drum. Am aşteptat, apoi m-am tras înapoi când mi-a adresat un zâmbet şi a apucat ghidonul bicicletei.

— Cum ai reuşit să faci pană? a întrebat, aruncând o privire spre părul meu mov.

— A fost odată o codană care făcea întruna pană.

— Mai taci! am strigat, apoi m-am făcut mică atunci când Josh s-a întors şocat spre mine. Ăăă,

nu tu, am adăugit, dorindu-mi să mor şi să mă-nghită pământul.
Nu că s-ar fi putut întâmpla aşa ceva, dar asta simţeam.
— Ăăă, nu vorbeam cu tine.
Josh a ridicat din sprâncene.
— Dar cu cine vorbeai? Cu fantomele?
A rostit-o ca pe o glumă, dar eu am pălit.
Din spatele meu s-a auzit un clopoţit:
— Ca să te-nghită pământul şi să mori, trebuie mai întâi să fii viu, piticanie ce eşti.
S-a lăsat tăcerea, iar expresia de pe chipul lui Josh nu mai n a una amuzată, ci stânjenită.
— Era o glumă, Madison.
Simţindu-mă ca naiba, am încercat să întorc situaţia în favoarea mea, ca să nu par Madison Nebuna. Tâmpitul ăla de înger păzitor... Era numai vina lui.
— Îmi pare rău, am zis, dându-mi părul după ureche. A fost drăguţ din partea ta să te opreşti şi să mă ajuţi. Chiar îţi sunt recunoscătoare. Doar că mi-e prea cald.
Când şi-a descleştat fălcile, m-am simţit uşurată.
— N-am avut o zi prea bună, am adăugat.
Josh era tăcut şi i-am aruncat o privire. Aproape ajunsesem în vârf şi nu voiam să creadă că ţipasem la el din senin.
— Eşti în echipa de alergări, nu? l-am întrebat.
— Mda. Mâine o să alergăm într-o cursă cu ştafetă, în scop caritabil, la carnavalul liceului, a răspuns, încetinind ca să treacă roata din faţă a bicicletei printre doi bolovani. Strângem bani în funcţie de timpul pe care-l scoatem, cam aşa ceva. Antrenorul consideră că e un mod foarte bun de a ne menţine în formă pe timpul verii. Tu cum ai de gând să ajuţi?
— Eu? m-am bâlbâit. Ăăă...
Josh s-a uitat chiorâş la mine.
— De-aia erai la şcoală, nu?
— Nu chiar, l-am contrazis. Trebuia să mă-ntâlnesc cu cineva. A plecat. Am făcut pană.
Am văzut îngerul cu coada ochiului şi-am dat să-l pocnesc.
— Uau, ce ţânţar mare! am rostit, iar heruvimul a bâzâit indignat, devenind şi mai strălucitor.
— Şi-ai venit aici pentru că nu voiai ca tatăl tău să afle că te vezi cu cineva? s-a interesat Josh. Te-am prins!
Oftând, s-a uitat spre vârful dealului, de parcă s-ar fi îndepărtat deja de mine.
O dădeam în bară într-un mare fel.
— Nu-i vorba de tata, ci de vecina, l-am lămurit.
— Doamna Walsh? a întrebat Josh, luându-mă prin surprindere.
— Ai auzit de ea? m-am mirat eu, rânjind când l-am observat cum zâmbeşte înţelegător.
A încuviinţat.
— Prietenul meu Parker stă pe aceeaşi stradă cu tine. Femeia aia caută prin gunoi, ca să pună deoparte chestiile care pot fi reciclate. Hoaşca aia îţi dă fiori.
— Groaznic. M-am uitat în jos, simţindu-mă mai bine. Nu mă aşteptam să fac pană. Adică... până acasă nu-s decât opt kilometri... ştii tu.
Răsuflând din greu lângă Josh, cu bicicleta între noi, i-am aruncat o privire şi mi-am dorit să nu fi strigat la îngerul păizitor. Când am ajuns în vârf, Josh era tăcut şi, imediat ce ne-am aflat amândoi pe teren plat, m-am întins să apuc ghidonul, încercând agitată să nu-i ating degetele.
— Mersi, i-am spus, uitându-mă la camioneta lui, trasă pe dreapta. El mergea spre nord, iar eu, către sud, unde era oraşul. Cred că de-aici mă descurc.
Mâinile lui Josh au alunecat de pe ghidon.
— E totul în regulă? Pari cam agitată.
I-am smuls bicicleta.
— Sunt bine. De ce mă-ntrebi?
Şi-a împins iar ochelarii pe nas.
— Ai părul umed şi ştiu că n-ai alergat pe pistă. Te-a băgat cineva cu capul în vasul de toaletă

sau ceva de genul? Te porţi ca sora mea când a dat de necaz şi toată lumea e pe urmele ei.

M-am simţit încolţită şi am mărit pasul.

— Nu-s în necazuri mai mari decât de obicei, am răspuns cu veselie prefăcută.

O maşină a trecut în viteză pe lângă noi. Era ultima persoană din echipa de alergare. La naiba, ce dor mi-era de maşina mea! Josh păstra tăcerea, încetinind pe când ne îndepărtam de camioneta lui.

— Uite ce e, ştiu cum sunt taţii. Al meu mă ţine aşa de din scurt, încât nu pot nici să fac pipi fără să verifice că m-am spălat pe mâini după aia.

M-am oprit şi mi-am ridicat privirea.

— Nu-i vorba de tata. El e în regulă.

— Dar care-i problema? a întrebat Josh. Încerc doar să te ajut.

Am ridicat din sprâncene când sfera de lumină a scos un sunet ca un sărutat.

— Încearcă să ajuuuuute, a îngânat îngerul, iar Josh s-a cutremurat când a aterizat pe umărul lui.

Minunat! Chestia aia făcea parte din liga cupidonilor. Asta-mi mai lipsea.

— Sunt bine. Zău! Mersi, am zis, împingându-mi bicicleta pe pietriş.

— Ei bine, eu nu, a spus el pe un ton mohorât, iar eu am continuat să înaintez. Ascultă, nu încerc să mă dau la tine, dar în ultimele trei săptămâni te-am tot visat şi asta mă bagă în sperieţi.

M-am oprit, incapabilă să mă întorc. „Mă visează?”

— Fost-a odată un poet din Plunket...

Am dat din mână către înger de parcă aş fi încercat să prind o muscă şi l-am lovit, simţind o mică împunsătură. S-a rostogolit pe deasupra şoselei, scoţând un strigăt slab, iar eu m-am uitat fix la Josh. „Mă visează?”

— Las-o baltă, a spus şi s-a răsucit. Trebuie să plec.

— Josh!

Mi-a făcut cu mâna, dar n-a privit înapoi, îndreptân- du-se spre camionetă.

— Josh! l-am strigat din nou, dar am încremenit când am zărit umbra care-a ţâşnit printre noi.

Mi-am ridicat privirea, cuprinsă de frică. O aripă neagră. Aici? „Ce naiba?”

— Josh! am ţipat.

„Pui de câini morţi.” Undeva, în oraşul meu, se afla un spintecător. La vânătoare. Eu eram prada? Dar Ron îmi schimbase vibraţia!

Sunetul neplăcut al clopoţeilor mi-a dat de ştire că îngerul meu păzitor se întorsese.

— Cât de lung e un cot? l-am întrebat pe înger, cu răsuflarea tăiată, în vreme ce Josh se apropia de camioneta lui.

— Cam cincizeci de centimetri, a răspuns încordat. Din cauza ta, am pete de iarbă pe rochie. Eşti o persoană foarte unicioasă, ştii?

„Rochie? Aşadar, e fată.”

— De ce întrebi? a continuat, apoi a clopoţit a înţelegere. A, drăguţ. Aripi negre. Nu-ţi face griji. Nu te pot detecta dacă eşti lângă mine. Emit un câmp care oferă imunitate. Parcă nici n-ai fi aici.

— Mda, m-am prins, am rostit. Dar, dacă nu mă pot delecta, atunci de ce se află aici?

— Cred că din cauza lui. Da. A lui. Îl vânează cineva.

Am făcut ochii mari. „A lui? Se referă la Josh? Dar de ce?”

Apoi, m-am prins. Vibraţia amuletei mele fusese schimbată prea târziu. Nakita venise pe urmele mele, cel puţin până la

Trei Râuri, dar, când Ron modificase lucrurile, mă pierduse. Şi, cum nici ea, nici Kairos nu erau genul care să stea la colţ de stradă şi să aştepte să trec pe-acolo, încercau să dea de mine vânând pe cineva cu care-aş fi putut să fiu. Kairos îl întâlnise pe Josh la bal. Vorbise cu el. Îl văzuse şi-i observase aura. Îmi luau urma prin intermediul lui Kosh — singura persoană pe care-o cunoşteam atât eu, cât şi Kairos.

— Cheamă-l pe Bamabas, i-am cerut înspăimântată îngerului.

— Nu pot, a răspuns ea într-o doară. N-am suficientă experienţă ca să-mi pot atinge gândurile cu altcineva. Sunt un înger păzitor de sfera întâi.

— Atunci cheamă-l pe Ron, i-am zis, văzând cum aripa neagră începe să dea târcoale.

— Nici asta nu pot.

Învârtindu-se în jurul capului meu, m-a orbit cu mici fulgere de lumină.

— Trebuie doar să te ţin în siguranţă şi să raportez dacă văd vreun spintecător. Iar tu eşti în siguranţă.

— Şi cum rămâne cu Josh? l-am întrebat, iar ea a bâzâit de parcă n-ar fi dat doi bani.

Portiera camionetei lui Josh a scârţâit când s-a deschis, iar eu am intrat în panică.

— Josh!

Împingându-mi bicicleta, am alergat stângace spre mijlocul drumului pustiu.

— Josh, îmi pare rău, am izbucnit când am ajuns în dreptul portierei şi m-am prins de geamul deschis. Stai!

Inima îmi bubuia şi mi-am ridicat privirea, dar aripa neagră începuse deja să se îndepărteze. Încordarea a prins să se risipească, apoi s-a transformat în îngrijorare. Îngerul n-avea să-l protejeze, dar, dacă rămâneam cu Josh, va fi şi el protejat de imunitatea mea. Dacă aripile negre nu-l puteau detecta, atunci nu vor reuşi s-o facă nici Kairos sau Nakita. De ce nu mă străduisem mai mult să ating gândurile? Tare mi-ar fi prins bine în acel moment.

Josh stătea cu mâinile sprijinite pe volan, privindu-mă, în vreme ce pe lângă noi trecea încet o maşină.

— Madison, eşti o tipă tare ciudată.

— Mda, ştiu, am răspuns. Mă duci până la atelierul de biciclete? Am nevoie de un cauciuc nou.

Aplecându-şi capul într-o parte, Josh m-a privit. Aş fi făcut orice ca să nu fiu nevoită să-i explic, dar şi ca să-l menţin în siguranţă. Din cauza mea se afla el în pericol. Oi fi eu moartă, dar tot trebuia să trăiesc cu mine şi, dacă plecam, Josh urma să aibă de suferit. Poate chiar să moară.

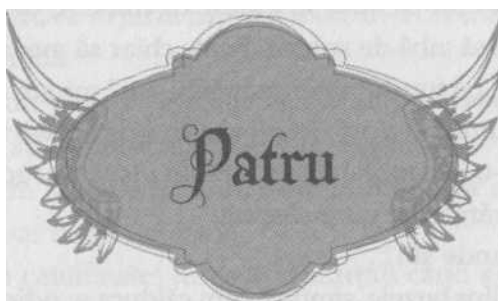
— Sunt pe fundul unei prăpăstii, nu? mi-am dat eu disperată drumul la gură, implorându-l din priviri să mă asculte. Într-o decapotabilă neagră. În visul tău, adică.

Josh a rămas cu gura căscată.

— De unde ştii?

Mi-am lins buzele, simţind cum căldura se ridica din asfalt de parc-ar fi fost flăcările iadului. Aveam mai multă minte decât să risipesc falsa amintire pe care i-o crease Ron lui Josh.

Dar el nu se afla aici, iar eu nu ştiam cum să dau de el.

— Pentru că n-a fost un vis, am explicat.

Ţinând cont de faptul că avea cam douăzeci de ani vechime, camionetei lui Josh îi lipseau tot felul de caracteristici comode. Avea închidere manuală, geamuri care se deschideau manual, o banchetă lungă şi n-avea aer condiţionat. In schimb, dispunea de un aparat de radio uriaş şi Josh a trebuit să împingă un teanc de CD-uri mai spre mijloc ca să mă pot urca în maşină. În mare parte, erau cu muzică hard rock şi cu nişte rockeri clasici, pe care-i asculta şi tata. Lui Wendy i-ar fi plăcut chestiile mai dure. Nu pornise muzica, iar tăcerea mă nelinişte.

De butonul radioului atârna un clopoţel Harley, iar îngerul meu păzitor aterizase pe el, bâzâind a satisfacţie, în momentul în care mă însoţise înăuntru. Puteam să jur că un auzit-o cântând când Josh a executat o întoarcere în trei mişcări, pomind-o spre oraş, în vreme ce clopoţelul clincănea blând.

Îşi îndesase sub scaun geanta cu echipamentul sport şi spaţiul îngust din spatele scaunului era ocupat de o undiţă care părea scumpă. Nu puteam să nu mă întreb de ce Josh conducea o camionetă veche, căci ştiam că tatăl lui îşi permitea o maşină mult mai bună.

Era un şofer bun, conducând în tăcere spre atelierul de biciclete. Pentru că era curios să afle cum de ştiam despre visul lui, se hotărâse să mă ducă în oraş cu maşina lui, dar acum părea că aşteaptă să-i explic eu. Nu prea ştiam ce să zic, stând pe scaunul de lângă el, şi m-am aplecat în faţă, în partea însorită a camionetei, ca să caut aripi negre dincolo de parbriz. Nu vedeam decât cerul senin, care mă făcea să mă simt mai bine. Dacă nu erau aripi negre, nu erau nici spintecători. Primele le precedau mereu pe cele din urmă.

— La ce te uiţi? m-a întrebat Josh, iar eu m-am lăsat la loc pe spate.

— La nimic.

Camioneta veche s-a zgâlţâit când am trecut peste un pod, iar casele au lăsat loc clădirilor de birouri. Aştepta să spun ceva. Cum mai aveam de străbătut doar vreo cinci intersecţii semaforizate, am oftat.

— Ce-ţi aduci aminte de la balul de absolvire? am întrebat încet.

— Că ai fost o adevărată... S-a întrerupt, iar gâtul i s-a înroşit. Uf!

— M-am purtat urât, am încheiat eu propoziţia, străbătută de un fior. Îmi pare rău. Am fost furioasă când am aflat că mă rugaseşi să te însoţesc la bal doar pentru că aşa-şi dorise tatăl tău, fiindcă tata era îngrijorat că sunt nouă în oraş şi nu cunosc pe nimeni. Am fost o scorpie de cel mai înalt rang.

— Nu-i adevărat, m-a contrazis el, dar mi-am dat seama că încă era supărat din cauza asta. Am păstrat tăcerea, iar el a adăugat: Ai plecat cu un tip pe care eu nu-l ştiam şi m-am dus devreme acasă. Atâta tot.

Degetele mele fluturau în curentul stârnit de fereastra deschisă şi am şovăit. Josh a încetinit, căci traficul devenise mai aglomerat.

— Am plecat cu un tip pe care tu nu-l mai întâlniseşi, am rostit încet, dar ne-ai urmărit, ca să te asiguri că ajung cu bine acasă.

Dispoziţia lui Josh s-a schimbat, de parcă aş fi spus ceva ce el nu mai dezvăluise nimănui.

— A fost foarte drăguţ din partea ta, am continuat, iar el a înghiţit în sec, făcând ca mărul lui Adam să i se mişte în sus şi-n jos. M-am comportat prosteşte. Eram furioasă pe întreaga lume pentru că mama mă trimisese tocmai aici. Ce s-a întâmplat apoi n-a fost din vina ta. Am tras aer în piept, căutându-mi cuvintele. A ieşit intenţionat cu maşina de pe şosea. Maşina s-a rostogolit şi s-a oprit cu susul în jos la baza dealului. M-am încordat când Josh a oprit la o intersecţie în cruce şi mi-am dus o mână la stomac. Nu mă simţeam prea bine.

— Avea o sabie, a rostit Josh, apoi a traversat intersecţia, în visul meu, adică. Vocea îi devenise defensivă, de parcă n-ar fi crezut ce spune, şi mi-am mutat mâna pe genunchi, ca să ascund zgârieturile provocate de covoraşul din barcă.

— Accidentul nu m-a omorât, am adăugat, aşa că el... ăăă... da. M-a spintecat. După aceea, nu-mi mai amintesc decât că m-am trezit la morgă.

Josh a pufnit a neîncredere.

— Mişto, Madison, m-a luat el în derâdere. Aşa că acum eşti moartă.

Strălucirea din jurul clopoţelului Harley s-a intensificat, iar îngerul păzitor a izbucnit:

— O, Dumnezeule din ceruri, chiar eşti moartă! De ce păzesc un om mort?

Am ignorat-o şi am apucat strâns amuleta, în vreme ce ea a ţâşnit în sus, să se uită la ea.

— Ooooo! a şuierat, iar strălucirea i s-a stins aproape romplet. Kairos o s-o ia razna de tot. Ştie că amuleta lui e la cine? De unde o ai? Ţi-a dat-o Chronos? El de unde a luat-o?

Mi-am mijit ochii, încercând să-l văd pe Josh prin lumina pe care-o emitea. La naiba! Nu mergea deloc bine. Ea n-ar fi trebuit să afle. Ron o să-şi iasă din minţi. Dar, cât timp era cu mine, nu putea să plece să trăncănească despre asta. Josh clătina din cap. Am ridicat furioasă bărbia.

— În regulă, atunci. Spune-mi ce-ţi aminteşti din visul tău.

A apucat altfel volanul şi a virat către centrul oraşului.

— E cam în ceaţă, a încercat el să se eschiveze. Ştii cum e când încerci să te gândeşti la ce ai visat.

— Ei bine? am insistat eu, iar el s-a încruntat.

— Am sunat la 911. În vis, a răspuns el, iar muşchii gâtului îi erau încordaţi. Mi-au spus să

rămân la telefon, dar n-am făcut-o. Am alergat să văd dacă eşti în regulă. Când am ajuns la tine, erai singură şi apoi... parcă ai adormit. Nu mai respirai.

„Şi, de-atunci, nici n-am mai simţit nevoia s-o fac”, m-am gândit cu amărăciune.

— Şi-apoi?

Nu ştiam ce se întâmplase între momentul în care am murit şi cel în care m-am trezit la morgă. Bamabas nu voia să vorbească despre asta.

— Ăăă... Josh se uita fix la drum, părând agitat. Ambulanţa a ajuns la faţa locului înaintea poliţiei. Te-au băgat într-un sac negru şi au tras fermoarul. Sunetul pe care l-am auzit atunci... n-o să-l uit niciodată. Şi-a schimbat poziţia şi a părut aproape jenat. Paramedicii erau foarte tăcuţi când te-au scos din maşină. Asta-i treaba lor, dar erau trişti.

— Nu-mi amintesc, am şoptit.

Îngerul păzitor se întorsese pe clopoţel şi asculta în tăcere; încetase să strălucească imediat ce se aşezase.

— Poliţiştii... Josh se opri, prefăcându-se că se uită-n stânga şi-n dreapta, în vreme ce-şi venea în fire. M-au pus pe bancheta din spate şi m-au dus la spital, ca să fiu consultat, chiar dacă le spusesem că eu nu mă aflasem în maşină. Apoi, a sosit tatăl tău. Plângea.

M-a cuprins vinovăţia. Ron îmi spusese că blocase această amintire a tatălui meu, dar cum putea să fie atât de sigur? Fusese un adevărat coşmar.

— A spus că n-a fost vina mea, a adăugat Josh cu voce joasă. Dar ar fi trebuit să te conduc acasă. Apoi, visul se schimbă. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Sunt acasă, îmi curăţ pantofii cei buni de noroi, ca tata să nu strige la mine. M-am uitat la el, iar el a clătinat din cap, cu ochii la drum. Şi asta-i partea ciudată, pentru că-mi amintesc cum îmi curăţam pantofii, a continuat el. Şi-a privit mâinile, apoi iar drumul. De parcă nu s-ar fi petrecut nimic, iar tu erai în regulă. Urăsc visele de genul ăsta.

M-am întrebat cum de-l putea considera un simplu vis, d.ir mi-am dat seama că încerca să înţeleagă de ce îşi murdărise pantofii de noroi dacă nu alunecase în prăpastie, după mine.

— Eu mi-am stricat rochia, am zis. Încă încerc s-o achit.

Josh mi-a aruncat o privire şi şi-a schimbat iar poziţia mâinilor pe volan.

— A fost un vis. Adică, te afli aici, nu? Eşti în viaţă.

Mi-am sprijinit cotul de fereastra deschisă şi am întins braţul, să ating plafonul maşinii.

— Ei bine, sunt aici.

Josh a pufnit, luându-mă în râs.

— Eşti în viaţă.

Mi-am pipăit amuleta.

— Nu chiar.

A oprit în spatele unui Corvette cenuşiu, apoi s-a întors spre mine, cu un zâmbet strâmb, iar eu am repetat:

— Zău, chiar nu sunt.

Dinspre clopoţelul Harley al lui Josh s-a auzit o voce subţirică:

— Fost-a odată o fată cu tenişi încălţată care le spuse tuturor că-i moartă, pe dată. E clar că o ţiglă de pe casă-i lipseşte, a zis toată lumea, cămaşa de forţă i se potriveşte.

Dădeam întruna din pidor — nu eram încălţată cu tenişi — şi am lovit clopoţelul, iar zgomotul l-a trezit pe Josh din reverie.

— Ştii ceva? a făcut el când Corvette-ul şi apoi camioneta lui s-au pus în mişcare. Uită tot ce-am zis. Doamne, toţi cei de la şcoală m-au avertizat că eşti ciudată! Le-am răspuns că ai nevoie doar de cineva cu care să stai de vorbă, dar, la naiba, fato! Eşti scrântită dacă tu crezi aşa ceva şi, dacă nu, eşti jalnică pentru că vrei să atragi atenţia decla- rându-mi că eşti moartă.

înţelegeam de ce nu voia să mă creadă, dar tot mă enerva.

— Ei bine, permite-mi să-ţi completez eu visul, OK? am rostit ţâfnoasă, renunţând să-i mai ascund îngerului cum stătea, de fapt, treaba. Dacă Ron nu voia ca ea să ştie că aveam amuleta lui Kairos, n-ar fi trebuit s-o lase cu mine. Kairos e întunecat şi are un accent sexy, care ar face-o până şi pe solista unei trupe de fete să cadă pe spate. M-a sărutat. Îţi aduci aminte de asta. Te-am văzut.

— L-ai sărutat pe Kairos? s-a mirat îngerul păzitor, iar vocea ei şi-aşa subţire a atins tonalităţi şi mai înalte. Nici nu vreau să aflu ce-ai făcut ca să pui mâna pe amuleta lui. O! Doamne! Dumnezeule!

Asta fusese de-a dreptul insultător, iar Josh m-a surprins că mi-am aruncat o privire urâcioasă spre clopoţel, apoi s-a răsucit iar cu faţa la drum.

— Kairos mi-a deschis uşa când m-am urcat în maşina lui decapotabilă, am continuat. Tu şi Bamabas ne-aţi urmărit. Îţi aduci aminte de Barnabas? Un tip înalt, care părea enervat? în orice caz, capota era lăsată.

„Ca să te omor mai bine, draga mea.”

Îngerul păzitor a râs, cuprins de veselie.

— Barnabas a dat-o în bară cu preîntâmpinarea spintecării tale? De-asta n-a mai muncit în ultima vreme? Pe toţi sfinţii serafimi! Povestea asta-i din ce în ce mai tare!

Îi atrăsesem atenţia şi lui Josh, care mă asculta, aşa că am continuat, simţindu-mă încurajată.

— Maşina a ieşit de pe partea dreaptă a drumului, am zis, pe un ton mai sumbru, în vreme ce-mi aminteam. S-a răsturnat de două ori. Parbrizul s-a făcut fărâme de prima dată. Aveam centura de siguranţă pusă, aşa că n-am fost azvârlită din vehicul. Mi-a salvat viaţa. Mi-am coborât privirea pe centura de siguranţă pe care mi-o pusesem şi acum. Vechea obişnuinţă... Când nu s-a mai rostogolit, Kairos stătea l.mgă portiera mea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, am şoptit, şi nenorocita aia de sabie a străpuns şi maşina, şi pe mine. N-a curs niciun strop de sânge. N-a lăsat nicio urmă.

Îngerul păzitor se aşezase pe genunchiul meu şi am simţit că mă străbate o senzaţie de compasiune şi de căldură, ca o rază de soare. I-am zâmbit, apoi mi-am ridicat privirea, dându-mi la o parte părul care-mi intrase în ochi.

— Ai lăsat motorul maşinii să meargă. Şi mi-ai strigat numele de două ori, în vreme ce coborai în fugă dealul. Amintindu-mi de teama care i se distinsese în voce, mi s-a făcut greaţă. Îmi pare rău, Josh. N-a fost vina ta.

— Ia stai, a spus el, strângând volanul, cu respiraţia accelerată.

— Nu te crede, m-a anunţat cu acreală îngerul.

— Ai fi preferat să te las să crezi că n-a fost altceva decât un vis? am protestat.

Josh a intrat în parcarea atelierului de biciclete şi a oprit camioneta.

— Nu eşti moartă.

Am ridicat din umeri şi mi-am desfăcut centura de siguranţă.

— Cei de la morgă au fost de altă părere.

Josh s-a întins şi m-a împuns cu un deget.

— Au! am strigat, trăgându-mă în spate şi acoperindu-mi braţul, în vreme ce îngerul chicotea.

Josh a zâmbit superior.

— Nu eşti moartă. Nici măcar amuzant nu mai e. Încetează!

Pulsul mi s-a accelerat şi am încercat să mi-l potolesc.

— E datorită amuletei. Oferă iluzia că aş avea un corp.

„Iar amintirea de a fi în viaţă completează restul”, m-am gândit ursuză.

— Ce amuletă? s-a interesat el, iar eu am pescuit-o de sub bluză şi i-am întins-o s-o cerceteze.

Josh a făcut ochii mari şi am tras-o înapoi, căci nu voiam s-o atingă.

— I-am şterpelit-o lui Kairos când a apărut la morgă, să-mi revendice sufletul, am adăugat, dându-i drumul înapoi pe piele. Cât timp o am, sunt relativ în siguranţă. Dar... ăăă... tu nu eşti.

— Ooooo, a făcut îngerul. Madison, eşti în ditamai beleaua. Mă bucur că eşti deja moartă. Dacă n-ai fi fost, nu cred că aş fi reuşit să te menţin în viaţă.

Asta m-a făcut să mă simt mult mai bine şi am cercetat cerul, în căutarea aripilor negre. În depărtare se vedea pâcla unui nor mai întunecat. „Ciori?”

— Doamne, că ciudată mai eşti, a rostit Josh, oprind motorul şi dând să coboare din maşină.

Când a deschis portiera, metalul vechi a scârţâit.

— Nu mă crezi? am zis, nevenindu-mi să cred. După tot ce ţi-am povestit?

Ron avea să fie cu totul scos din minţi dacă i-am distrus degeaba lui Josh noua amintire. Ca să nu mai zic că s-ar înfuria pentru că-i făcusem dezvăluiri îngerului păzitor despre amuletă. Totuşi, la ce

se aştepta? Că doar eram moartă. cred că şi-ar fi dat seama în cele din urmă, fie ea de sfera întâi sau nu.

Josh zâmbea de parcă ar fi fost o glumă tare bună.

— O să te ajut cu bicicleta, Madison Nebuna. Ştii să ajungi acasă de aici?

Când s-a dat jos, m-am uitat fix la scaunul lui gol, spumegând din pricina poreclei pe care mi-o dăduse. O uram.

O uram cu pasiune. Prima dată când fusesem trimisă în bi- roul directorului fusese din pricină că împinsesem o fată care-mi spusese aşa. Pe atunci, aveam şase ani şi o bună parte din anii de şcoală generală au trebuit să treacă înainte ca lumea să uite de asta.

Am închis ochii, încercând să mă liniştesc, apoi l-am urmat.

— Josh! am strigat, întâlnindu-l în spatele camionetei. N-am inventat nimic. Ştii că toate astea s-au întâmplat! Ai fost acolo!

— A fost un vis, m-a contrazis el, coborând partea din spate a benei.

Frustrată, mi-am înfipt un pumn în şold. Nu voia să fie adevărat pentru că, dacă ar fi fost, ar fi simţit că e vina lui, că ar fi trebuit să insiste să mă conducă acasă.

— Un vis care se tot repetă şi din care cunosc toate amănuntele? am insistat, făcând un pas în spate când el a tras bicicleta pe podeaua benei, făcând-o să scârţâie.

— Sigur, a rostit el, apoi a icnit când a ridicat-o. Mama ar fi zis că înseamnă că am o fixaţie psihologică asupra ta. O să-mi treacă.

— O să mori! am exclamat, apoi mi-am coborât glasul când prin dreptul nostru au trecut nişte maşini, la nici trei metri distanţă. Spintecătorii nu pot să mă găsească, dar te pot găsi pe tine.

— Ăştia-s tipii ăia cu seceri, nu? a întrebat el râzând.

Am înşfăcat bicicleta pe care o coborâse între noi.

— Josh, ai fost acolo în noaptea în care am avut accidentul. Kairos te-a văzut. Mă caută şi se va folosi de tine în acest scop. Acum te afli în siguranţă doar pentru că sunt cu tine.

El a zâmbit, mijindu-şi ochii, să se apere de soare.

— O adevărată Femeie Fantastică, nu?

— Nu mai râde de mine! am izbucnit, gândindu-mă la ce avea să se întâmple când va reîncepe şcoala.

El şi amicii lui se vor amuza teribil pe seama mea. Asta dacă va supravieţui.

— Amuleta te protejează, nu eu!

Nu puteam să-i povestesc şi despre îngerul păzitor. Încă nu. Ar fi râs de s-ar fi prăpădit.

Privirea i-a fost atrasă de piatra care-mi atârna la gât şi veselia i-a mai trecut.

Pe deasupra parcării alunecă în zbor o umbră întunecată, iar eu am simţit cum mă străbate un fior de frică. Mi-am ridicat privirea şi am zărit o aripă neagră. Continua să se mişte, dar vizavi mai erau încă trei. Nu era bine deloc. În cele zece secunde în care Josh nu se aflase lângă mine, îl adulmecaseră.

— Rămâi cu mine până când se întoarce Barnabas, bine?

— Barnabas? s-a interesat el, apoi a ridicat partea din spate a benei. E tipul de la bal.

— Da, am confirmat eu.

„Are aripi şi amuletă, n-ai cum să-l treci cu vederea.”

Pe chip avea o expresie gânditoare; mi-a luat bicicleta şi .1 prins s-o împingă spre atelier.

— Uite ce e, am zis, închipuindu-mi că a început să mă creadă. Vezi chestiile alea?

I-am arătat pânzele negre, acoperite cu mâzgă, care aterizaseră pe acoperişul poştei, iar el zâmbi din nou cu superioritate.

— Ciorile, Madison?

Am apucat bicicleta şi l-am împiedicat s-o ducă înăuntru.

— Doar arată ca nişte ciori; şi faptul că poţi să le vezi, în primul rând, înseamnă că eşti deja însemnat. — Susan le văzuse şi ea ieri, din barcă. — Se numesc aripi negre. Spintecătorii le pot folosi ca să-şi ia victimele la ochi. Dacă te îndepărtezi prea mult de mine, o să-ţi bată moartea la uşă.

„Şi unde naiba mi-e îngerul păzitor?”, m-am întrebat, dându-mi deodată seama că dispăruse.

— Spintecători, a repetat el chicotind, iar eu am smucit bicicleta, ţinând-o în loc, când el a dat s-o împingă înainte.
— Kairos îţi ştie vibraţia aurei. Poate să te găsească. Ascultă-mă.
Nu-l lăsam să mişte bicicleta, aşa că a îmbrâncit-o spre mine.
— Eşti o tipă tare ciudată, Madison.
— Josh, vorbesc serios!
Nici măcar nu s-a întors când a deschis portiera camionetei, spunându-mi peste umăr:
— Eşti serios dusă cu capul. Nu mai vorbi cu mine, OK?
Când a dat muzica tare şi a pornit camioneta în marşarier, am pufnit de frustrare. A băgat în viteză şi atunci am observat că avea gâtul roşu; după ce a ezitat în dreptul intrării, a ambalat motorul, iar anvelopele s-au învârtit nebuneşte în timp ce el mâna camioneta pe drum, înainte ca traficul să-l ţină captiv aici, alături de mine.
— Ce idiot! am exclamat, apoi am înţepenit când, asemenea leilor care adulmecă mirosul de sânge, toate aripile negre şi-au luat zborul şi s-au întors după el. Aaaaa, la naiba, am şoptit, văzând cum Josh stătea la un semafor la nici o intersecţie distanţă. Josh! am strigat, dar nu mă putea auzi, din cauza muzicii.
Semaforul s-a făcut verde, iar el a accelerat, evident furios, judecând după stilul în care conducea. Mi-am dus mâna la gură când o maşină decapotabilă de culoare neagră, care-mi era foarte cunoscută, a apărut ca din pământ. Era Kairos. Trebuia să fie el. Şi se îndrepta direct spre Josh.
O bubuitură puternică m-a zguduit şi o sferă de lumină electrică a ţâşnit din vârful unui stâlp. Cu o mişcare lentă, aproape maiestuoasă, semaforul s-a prăvălit spre asfalt, firele electrice fiind retezate. Josh se afla chiar la baza acestuia.
— Josh! am strigat, dar n-avea cum să mă audă.
A văzut însă lumina şi a călcat puternic frâna, făcând cauciucurile să scârţâie când a rotit de volan. Încălecând bordura, a patinat într-o parte, în parcarea unui magazin de îngheţată. Când s-a oprit, a stârnit rotocoale de praf. În pa tele lui, decapotabila neagră a izbit semaforul prăbuşit, producând o explozie spectaculoasă de electricitate, plastic şi metal. Era exact în locul în care s-ar fi aflat Josh.
Am abandonat bicicleta şi am început să alerg. O siluetă înaltă, îmbrăcată într-un costum negru, cu păr brunet, bogat şi ondulat, lucind în soare, a ieşit din maşina decapotabilă. Îmi aminteam pielea lui măslinie şi mirosul de apă sărată şi stătută pe care-l răspândea. Şi de ochii lui albaştri-cenuşii, părând să privească în depărtare, dar, totodată, de parcă ar fi putut să se uite până în străfundurile mele. Era Kairos. A m şovăit când am dat de traficul care se oprise. Oamenii ieşeau din maşinile lor.
Bufnetul portierei de la camioneta lui Josh a făcut să-mi crească adrenalina.
— Hei, omule! Eşti în regulă? a strigat el, fugind spre Kairos.
— Josh, am şoptit, prea înspăimântată ca să-i rostesc numele mai tare, de teamă că mă va auzi Kairos.
Oare Kairos făcuse semaforul să se prăbuşească, încercând să-l omoare pe Josh, sau fusese vorba doar de un accident fericit, care-i salvase viaţa?
M-am aplecat când o aripă neagră a trecut în zbor pe deasupra mea şi am tras şuierând aer în piept. Josh s-a oprit în mijlocul drumului, în faţa lui Kairos. Avea chipul palid şi şi a ridicat privirea de parcă ar fi observat în sfârşit cearşafurile negre şi picurătoare care-i dădeau târcoale. Oamenii mii stăteau în drum şi nu puteam ajunge până la el.
Nu-l lăsa să te-atingă! am strigat, dar era prea târziu.
Mi s-au înmuiau picioarele când Kairos şi-a întins mâna mibţire şi l-a apucat pe Josh de braţ. Bărbatul elegant l-a tras spre el şi m-am simţit de parcă aş fi asistat la propria moarte, retrăind-o. N-am observat nicio seceră, dar nu i-ar fi fost greu s-o ascundă, căci se aflau foarte aproape unul de celălalt.
Şi apoi Josh s-a smuls din strânsoarea lui. S-a împleticit şi l-a îndepărtat pe Kairos, continuând să mărească distanţa dintre ei şi retrăgându-se. S-a ferit când o formă neagră — pe care nimeni în afară de noi trei n-o putea vedea — a plonjat spre el.

Ocolind maşina decapotabilă neagră, m-am întins şi l-am apucat pe Josh de braţ.
— Hei! a strigat el, retrăgându-se, dar apoi m-a recunoscut.
Ochelarii îi stăteau strâmb pe nas, iar în ochii albaştri i se citea teama, teama că mă credea în sfârşit şi teama că moartea stătea în intersecţie, uitându-se la noi.
Teroarea mi-a paralizat muşchii. Între noi şi Kairos se aflau mai mulţi oameni, care-l întrebau dacă este în regulă. Cineva m-a împins şi l-am tras speriată pe Josh înapoi, ne- dezlipindu-mi privirea de la Kairos. „îmi dorea moartea şi înainte să-i fi furat amuleta. De ce?”
— Haide, i-am zis, smucindu-l pe Josh prin mulţimea de oameni. Urcă în camionetă!
Am tresărit când am auzit în apropiere râsul îngerului meu păzitor.
— Fost-a odată un băiat elegant căruia mersul la plajă i se părea tentant. Aproape că moartea îl înhăţase, dar se dovedi apoi că Seth Kairos ratase. N-o să afle în veci cine-l salvase.
— Urcă în camionetă! am strigat, trăgând de Josh, care se mai holba încă la Kairos.
Nu credeam că aripile ne mai puteau vedea acum, căci îngerul meu păzitor se întorsese. Probabil că ea provocase prăbuşirea semaforului, făcându-l pe Josh să tragă de volan, iar pe Kairos să aibă accidentul, atrăgând astfel suficientă .ili'nţie încât cronometrorul întunericului să nu-l poată omorî cu uşurinţă.
— El e! a spus Josh, cu faţa palidă, îndreptându-şi oche- l.irii de soare. A întrebat de tine, a adăugat el, în vreme ce-l împingeam prin mulţimea care întorsese capul după noi, m spre camionetă.
Muzica încă bubuia, sporind zăpăceala generală.
— Uau, ce surpriză uriaşă! am murmurat.
Am auzit o sirenă de poliţie şi i-am aruncat îngerului pă- /itor o privire recunoscătoare. Îl oprise în aşa fel pe Kairos, încât Josh fusese un simplu spectator. Camioneta nu suferise nicio zgârietură, iar noi n-aveam niciun motiv să mai rămânem prin preajmă. Însă lui Kairos avea să-i fie greu să plece, oferindu-ne astfel mai mult timp să ne luăm tălpăşiţa. Era bună. Ba nu, era grozavă!
Soarele fierbinte sălta deasupra parcării magazinului de îngheţată când am deschis portiera camionetei lui Josh.
„Nu te teme de spintecător” bubuia din boxe şi m-am strecurat pe scaun, trăgându-l pe Josh după mine. Îngerul păzitor cânta, iar vocea sa subţirică sporea impresia de bâlci.
— Camioneta se mişcă, nu? am întrebat eu, iar Josh a tras adânc aer în piept.
Cu mâini tremurătoare, a băgat camioneta în viteză, cu motorul încă mergând. Dând cu grijă cu spatele până în stradă, a accelerat. Cu fiecare secundă, distanţa dintre Josh şi Kairos, dintre mine şi Kairos, se mărea.
Josh a închis muzica, spre marea dezamăgire a îngerului păzitor. Se uita mai mult în spate decât înainte. Panicat, şi-a pus centura de siguranţă.
— Eşti bine? l-am întrebat, apoi m-am aplecat să mă uit la vitezometru.
Nu mai văzusem pe nimeni atât de palid pe cât era el în acel moment. Poate c-ar fi fost mai indicat să conduc eu.
Şi-a lins buzele.
— El a fost. M-a întrebat de tine.
Mă durea pieptul şi am tras aer adânc, pregătindu-mă să-i explic.
— Măcar nu te-a omorât. Hei, poţi să mergi mai încet? Mai sunt şi alţii pe-aici.
— S-ar putea să ne urmărească, a zis el.
L-am atins pe braţ, încercând să-l liniştesc, dar el a sărit în sus.
— Nu poate să-ţi dea de urmă luându-se după aura ta datorită amuletei mele — cât timp te afli lângă mine, eşti în siguranţă.
Dinspre clopoţel se auzi o voce:
— Datorită îngerului, scumpo, nu amuletei.
— Mda, am ripostat eu, dar el n-o să creadă una ca asta.
„La naiba!” Am închis gura şi m-am făcut mică. Când ne-a depăşit o maşină de poliţie care se îndrepta către locul accidentului, Josh a încetinit. A tras maşina pe dreapta şi s-a întors spre mine.
— Cu cine vorbeşti? Te rog, te rog, te implor, nu-mi spune că discuţi cu oameni morţi.
A început să mă doară inima. Câteodată, mă purtam de-a dreptul prosteşte.

— Ăăă... cu... ăăă... Îngerul meu păzitor, am spus, şovăind. E... ăăă... pe clopoţelul tău Harley.

— Înger păzitor? l-am zâmbit strâmb.

— E un Păzitor, Heruvim Spintecător-îmbunătăţit, împiedicarea Extincţiei, o-sută-şaptezeci-şi-şase. Sau G.R.A.Ţ.I.I. o-sută-şaptezeci-şi-şase, pe scurt.

Nu puteam să-i spun aşa. Poate îl strigam totuşi Grace.

Josh a dat să protesteze, iar Grace a făcut clopoţelul să sune. Josh s-a holbat la el, alb ca o fantomă.

— Madison? a rostit el încet.

— Da?

— Eşti moartă?

Am dat aprobator din cap.

— Aha!

A înghiţit în sec, cu ambele mâini pe volan, şi a privit cerul prin sticla colorată în albastru.

— Şi alea nu-s ciori?

Tresărind, am observat că aripile negre se aflau iar la orizont, rotindu-se întruna.

Nu, am zis, iar Josh s-a lovit cu fruntea de volan, scoţând un bufnet înfundat.

— Dar eşti bine? a vorbit el către genunchii săi.

Pentru că am amuleta, i-am răspuns, apucând-o în inimă. Iar tu eşti OK pentru că Ron m-a lăsat în paza unui înger, în timp ce încearcă să-i convingă pe serafimi c-ar fi bine s-o păstrez.

M-am răsucit să mă uit în spate.

— Kairos îţi ştie vibraţia aurei de la bal încoace, dar n-o poate detecta dacă eşti cu mine. Însă poate ar fi indicat s-o pornim din nou.

Fără să rostească un cuvânt, Josh s-a uitat şi el în spate şi a dat camioneta în marşarier. Ne îndreptam spre oraş, luând-o pe ocolite.

— Ăăă, am zis şovăind, vrei să vii pe la mine, să mănânci un sandvici?

— S-sigur.

Mi-am lins buzele, neplăcându-mi deloc expresia şocată de pe chipul lui când a luat-o la stânga, ca să intre pe autostrada interstatală, alegând drumul cel mai lung către capătul celălalt al oraşului. Ştiam cum e să te atingă moartea, să-ţi dai seama că, dacă n-ar fi fost un capriciu al cuiva căruia oricum nu-i păsa prea mult, ai fi mort.

— Îmi pare rău că ai fost şi tu amestecat în asta, i-am spus, amintindu-mi de vocea lui Josh pe când aluneca pe pantă, în noaptea aceea, încercând să ajungă la mine tocmai când Kairos îmi reteza firul vieţii. Ai fost acolo. N-ai visat. Dar vreau să-ţi mulţumesc. Datorită ţie, n-am murit singură.

Josh stătea la masa dreptunghiulară din bucătărie, părând nelalocul lui, cu picioarele întinse de la un capăt al acesteia la celălalt. Îşi făcuse două sandviciuri, iar feliile subţiri de .mică se împrăştiau peste tot. Îi plăceau sucul cu gheaţă şi rl lipsurile cu aromă de carne la grătar. Eu mâncasem un sandvici subţire, un pumn de chipsuri şi dădusem pe gât un pahar de ceai cu gheaţă. M-am uitat cu invidie cum a avut jumătate din paharul de suc dintr-o singură înghiţitură. Nu mai simţisem foamea de când fusesem resetată. M i-era din ce în ce mai greu să inventez motive pentru care iui mâneam, pe care să i le torn tatei.

Bucătăria nu mai fusese renovată de la ridicarea casei şi Măturile din faianţă albă cu galben şi pereţii bej păreau uzaţi. Dulapurile erau de un maroniu banal, iar frigiderul rra de pe vremea când părinţii mei se despărţiseră. Dar iulr-un colţ se afla un espressor de ultimă generaţie, dovadă t a tatăl

meu îşi cunoştea priorităţile. Mai era şi o mică tavă rotitoare, cu şerveţele, solniţă şi piperniţă, şi o scrumieră prăfuită aşezată exact acolo unde-ar fi pus-o mama — deşi plecase de ani buni, urmele ei încă se mai vedeau în viaţa tatei.

Josh se uită la sandviciul pe care-l aveam în faţă.

— Doar atât ai de gând să mănânci? m-a întrebat el, iar eu am ridicat din umeri.

— Şi nici nu dorm prea mult, am spus, jucându-mă cu un chips şi întrebându-mă dacă Grace — care în acel moment stătea pe veioză şi cânta — mânca vreodată ceva. Barnabas n-o făcea.

— După câteva luni, emisiunile de noaptea târziu de la televizor devin plictisitoare.

Emisiunile de noaptea târziu de la televizor, navigatul neîntrerupt pe internet, holbatul în tavan, după ce Bamabas îşi termina treaba cu mine... nu-i prea distractiv când n-ai cu cine să le împărţi. Informaţiile despre aure pe care le aflasem de pe internet nu-mi fuseseră de prea mare ajutor. Şi nici cele despre îngeri. Barnabas râsese atât de tare, că aproape se rostogolise de pe acoperiş când îmi adusesem laptopul să-i arăt, înainte de încercările noastre, aparent zadarnice, din fiecare noapte de a mă învăţa cum să ating gândurile. „Eşuasem pentru că aveam amuleta lui Kairos?”, m-am întrebat în vreme ce o pipăiam. Poate că era ca şi cum ai fi încercat să alimentezi un fohn american de la o priză din Marea Britanie.

— Aşadar, eşti moartă, a concluzionat Josh, cu gura plină.

Ceaiul cu gheaţă îmi provocase dureri de dinţi; am aruncat o privire spre ceas. „Au trecut câteva ore. Unde sunt?”

— Mda.

— Iar amuleta aia îţi oferă un corp, a continuat el.

— Iluzia palpabilă a unui trup, da, am răspuns, foindu-mă pe scaun. Şi mă şi ascunde de aripile negre, ca să nu-mi poată absorbi sufletul. Un suflet fără corp e o pradă uşoară. De-asta anticipează spintecările, sperând să înşface vreunul. Nu apar când e vorba de morţi normale, ci doar rând ai fost însemnat mai devreme.

Am îndepărtat coaja feliilor de pâine ale sandviciului meu, dar tot nu-mi venea să-l mănânc.

Josh s-a uitat la sandviciul mutilat.

— Nu-ţi da amuleta jos, bine? Aripile negre mă bagă în sperieţi.

— Nicio problemă.

„Ar fi trebuit să exersez mai mult”, mi-am zis. Dar, dacă aveam amuleta unui cronometror al întunericului, vibraţia aurei mele s-ar fi îndepărtat mult de a lui Barnabas când aş

fi încercat s-o folosesc. Mai degrabă s-ar fi potrivit cu a Nakitei. „Poate reuşesc să-mi ating gândurile cu Nakita?”

— Aşa deci..., rosti şovăitor Josh, întrerupându-mi şirul gândurilor. Unde e cel adevărat? Corpul tău, adică. S-a încruntat. Nu l-ai îngropat în curtea din spate, nu?

— E la Kairos, am recunoscut eu, străbătută de un fior de teamă. Sau, cel puţin, el l-a furat din morgă atunci când... am fugit.

Josh şi-a mişcat picioarele şi din greşeală mi-a lovit scaunul.

— Nasol. Kairos era tipul din maşina neagră, nu? E spintecător?

Am tresărit, nedorind să-i dezvălui că era cronometror. Suna de-a dreptul jalnic.

— De fapt, e şeful spintecătorilor întunericului, i-am explicat, gândindu-mă că era un răspuns ceva mai potrivit. Bamabas e un spintecător al luminii. Încearcă să-i salveze pe cei luaţi la ochi de spintecătorii întunericului.

Josh a mai luat o îmbucătură şi s-a şters în colţul gurii.

— Ca tine?

— Da, dar cu mine a dat-o în bară pentru că era ziua mea. M-am foit şi m-am jucat cu chipsurile pe farfurie. De fapt, credea că tu erai ţinta lui Kairos.

A ridicat din sprâncene şi a mestecat mai încet.

— Nu ştiam că era ziua ta. Nu-i de mirare că erai aşa nervoasă. Tatăl tău ţi-a făcut lipeala chiar de ziua ta? E complet aiurea.

Am zâmbit strâmb şi el mi-a răspuns la fel. Grace a chicotit dinspre veioză. Am privit în jos, iar Josh a-nceput să mănânce iar din sandvici.

— Cred că-mi aduc aminte de Bamabas. Ai zis că poate să-mpiedice chestiile alea să pună laba pe mine? Unde e? în... ăăă... rai?

Am clătinat din cap.

— E cu Ron, şeful lui.

Deveneam din ce în ce mai încordată, stând la masă şi nefăcând nimic. „De ce mă joc de-a petrecerea cu ceai împreună cu Josh când moartea e pe urmele noastre?” Mi-am dat bretonul la o parte şi am privit pe geam, către strada pustie.

— Kairos vrea să-şi recupereze amuleta. Ron e de părere c-ar fi bine s-o păstrez.

„Dar dacă n-o să mai apară niciodată?”

— Dar Kairos are o amuletă, a zis Josh. Am văzut-o.

Am zâmbit sumbru şi am încuviinţat.

— Se pare că nu-i la fel de puternică precum cea pe care i-am luat-o eu. Şi, chit că-mi pare rău de el, prefer să rămân în viaţă. În primul rând, n-ar fi trebuit să mă omoare, am murmurat eu.

Josh şi-a proptit gânditor coatele pe masă.

— Kairos s-a întors după sufletul tău, la morgă. E complet aiurea.

— Mda, am zis, abţinându-mă să ridic din umeri. M-a luat la ochi, m-a omorât, apoi s-a întors după mine. Ei nu fac niciodată aşa ceva.

„De ce eu? Nu sunt deosebită.”

— Aşadar, acum eşti spintecătoare? m-a întrebat Josh, părând neliniştit. Ca în cărţile unde, dacă înşeli moartea, îi Ifi locul?

Nici gând! am exclamat. Doar un spintecător poate fi spintecător. Eu sunt pur şi simplu moartă.

Asta a părut să-l liniştească întru câtva pe Josh şi s-a lăsat pe spate, apucându-se să mănânce cel de-al doilea sandvici.

— E tare ciudat.

Am pufnit şi am băgat un chips în gură.

Habar n-ai tu, am zis, apoi mi-am împins sandviciul spre el, fără coajă, pe care-am început s-o ciugulesc.

Deşi eram supărată, era plăcut să am cu cine sta de vorbă, pe lângă Bamabas. Ar fi trebuit să fac asta cu luni de zile în urmă. Nu că Josh m-ar fi crezut, cu atât mai puţin să discute cu mine. Îmi petrecusem atât de mult timp în camera mea, trimiţându-i lui Wendy e-mailuri pline de nimicuri, că nu-ncercasem să-mi fac prieteni noi. „Poate ar fi timpul să schimb asta”, m-am gândit cu amărăciune. Asta dacă supravieţuiam. Unde Dumnezeu era Bamabas?

Josh a început să chicotească şi i-am aruncat o privire.

— Într-un fel, mă bucur că eşti moartă.

— De ce? am întrebat ofensată. Ca să-mi poţi mânca prânzul?

A zâmbit, cu coatele proptite de masă.

— Pentru că înseamnă că nu-s nebun.

Zâmbetul meu slab a pălit.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ţi aminteşti nimic. Trebuie să fi fost îngrozitor să ai o asemenea amintire când totul îţi spune că n-a fost decât un vis. E rău? Cred că şi tata-şi aminteşte unele lucruri.

Eu la morgă, telefonul pe care n-a apucat să i-l dea mamei. Vina, pierderea... cutii care urmau să fie umplute, sigilate şi depozitate în pod.

Ţinând capul plecat, Josh a încuviinţat. Am auzit o maşină trăgând pe alee şi m-am ridicat. Era tata şi, după ce a observat camioneta lui Josh, a dat cu spatele şi a parcat în stradă, ca să nu-l blocheze.

— Ce caută tata acasă?

M-am uitat la ceasul de pe cuptor. Era doar unu şi jumătate.

Măturându-şi firimiturile care căzuseră pe el, Josh s-a foit pe scaun.

— Nu crezi c-a auzit ce s-a întâmplat, nu? Probabil că n-ar fi trebuit să plec aşa.

Tata s-a uitat la camioneta lui Josh în vreme ce a străbătut aleea, cu ochii mijiţi până când a dat de umbră. Pantalonii bej şi cămaşa îi confereau un aer profesionist, dar purta încă halatul de

laborator — ceea ce însemna că dădusem de necaz. Nu uita să şi-l scoată decât dacă era supărat. La gât n atârna legitimaţia de serviciu dar, când a ajuns pe alee, şi-a băgat-o în buzunarul de la piept al halatului.

— N-am procedat greşit plecând, l-am contrazis, simţi ndu-mă deodată neliniştită. Nu era vina ta că a lovit Kairos semaforul. Tu n-ai intrat cu maşina în nimeni.

— A fost vina mea! a clopoţit Grace, iar veioza pe care stătea a luminat mai tare.

— Am fost martor.

Josh a scos un telefon din buzunar şi s-a uitat la el.

— Şi de unde ar fi putut el să afle? am murmurat, retrăgându-mă de la fereastră când tata şi-a îndreptat privirea spre casă.

Josh şi-a mutat paharul astfel încât să fie perfect aliniat cu farfuria.

— E un oraş mic, a răspuns, încruntat şi îngrijorat. Ar trebui s-o sun pe mama.

Am înţepenit amândoi când s-a deschis uşa din faţă.

— Madison? a răsunat vocea tatei în casa cufundată în tăcere. Eşti acasă?

I-am aruncat o privire agitată lui Josh.

— Suntem în bucătărie, tată.

A călcat apăsat pe podeaua de lemn şi şi-a făcut apariţia în pragul bucătăriei.

Josh s-a ridicat, iar tata a ridicat din sprâncene când l-a observat.

— Bună ziua, domnule, l-a salutat Josh şi a întins mâna. Eu sunt Josh Daniels.Expresia nedumerită de pe chipul tatei a dispărut şi a fost înlocuită de una primitoare.

— Ah! Fiul lui Mark. Semeni perfect cu el. Mă bucur să te cunosc, a spus, dând mâna cu el. Tu eşti cel care a lăsat-o de izbelişte pe Madison la bal, l-a acuzat el, în felul acela protector specific taţilor.

— Tată! am protestat, ruşinată. Nu m-a lăsat de izbelişte. Eu am făcut-o când mi-am dat seama că tu ne puseseşi la cale lipeala. Josh a fost un gentleman perfect. L-am invitai la prânz ca să mă revanşez.

Josh îşi lăsa greutatea de pe un picior pe altul, dar tata îşi recăpătase buna-dispoziţie obişnuită şi a zâmbit din nou.

— Am crezut că-i din pricină că bicicleta ta a făcut pană şi aveai nevoie să te ducă cineva cu maşina, a zis el, arcuin- du-şi sprâncenele.

Am clipit.

— De unde... de unde ştii? m-am bâlbâit eu.

Tata mi-a pus o mână pe umăr şi m-a strâns uşor înainte să se îndrepte spre robotul telefonic.

— M-a sunat cineva de la atelierul de biciclete.

Am rămas cu gura căscată, apoi mi-am adus aminte că o lăsasem acolo.

— Aaa, da. Apropo...

— Au verificat numărul de înregistrare şi li s-a afişat numele meu, a explicat tata, întorcându-se de la robot şi în- cruntându-se. De ce n-ai răspuns la telefon? De o oră încerc să dau de tine. Am sunat până şi la florărie, să văd dacă nu cumva ai trecut pe-acolo în ziua ta liberă. În cele din urmă, a trebuit să plec de la serviciu.

Am ridicat ruşinată din umeri. În toată agitaţia acelei zile, nu-mi verificasem telefonul.

— Ăăă, scuze. N-am mai avut minute disponibile, am minţit eu. Josh m-a dus cu maşina. Chipul încruntat al tatei mă neliniştea. Aşa că l-am invitat la prânz.

La naiba, băteam câmpii, aşa că am tăcut.

Tata a ţâţâit dezaprobator.

— Pot sta puţin de vorbă cu tine? m-a întrebat sec, pornind-o spre sufrageria pe care n-o foloseam niciodată.

Am oftat.

— Scuză-mă, i-am zis lui Josh, apoi l-am urmat posomorâtă pe tata.

Străbătuse sufrageria şi se oprise în peticul însorit al camerei de zi, care lumina şi peretele pe care atârnase câteva fotografii făcute de mine la festivalul baloanelor, cu o lună în urmă. S-a dat în roata mare ca să facă o poză în care se vedea tot centrul vechi, cu râurile care-i trasau graniţele.

În camera de zi, ca şi în bucătărie, prezenţa mamei se făcea simţită de la măsuţele cu blat de sticlă la mobila tapiţată cu piele de căprioară şi statuia Art Deco din colţul încăperii. Fie părinţii mei aveau gusturi similare în ceea ce priveşte decoraţiunile interioare, fie tata trăia încă în trecut, înconjurându-se de lucruri care-i aminteau de ea. Dar nu păstra totuşi şi poze de-ale ei.

— Tată..., am rostit, dar nu mi-a oferit ocazia să-i explic.

— Stai, a zis, ridicând mâna. Ce-am discutat noi despre musafiri?

Am tras aer în piept ca să spun ceva, apoi am expirat.

— Îmi pare rău. Dar e vorba de Josh. Mi-ai făcut lipeala i ii el, aşa că mi-am imaginat că ar fi în regulă. E doar un sandvici, am spus cu voce plângăreaţă, pe care nu puteam s-o suport.

— Nu-i vorba despre sandvid, d că ai fost aid, singură, cu el.

— Taaaaatăăăăă, am gemut. Am şaptesprezece ani.

El a ridicat din sprâncene.

— Care ne-a fost înţelegerea? a insistat, iar eu am lăsat capul în jos.

— Am spus c-o să cer voie înainte să invit pe cineva, am murmurat. Îmi pare rău. Am uitat.

S-a înmuiat pe dată şi m-a îmbrăţişat dintr-o parte. Tata nu putea să rămână supărat pe mine, mai ales când se părea că îmi fac prieteni noi.

— Cred c-ai uitat cam multe, a spus când mi-a dat drumul. Bicicleta ta? Madison, n-a fost ieftină deloc. Nu-mi vine să cred că ai lăsat-o acolo.

Dacă adusese vorba despre bani, atunci era în regulă.

— Scuze, am răspuns eu şi am încercat să-l fac să se întoarcă în bucătărie. Josh a fost cât pe ce să aibă un accident şi am uitat de ea.

La auzul cuvântului „accident”, tata m-a întors cu faţa spre el.

— Eşti bine? a icnit el, ţinându-mă de braţe şi cerce- tându-mă din priviri.

— Tată, e în regulă, l-am asigurat, iar el mi-a dat drumul. Nici măcar nu mă aflam în maşină. S-a prăbuşit un semafor, iar Josh a virat ca să-l evite.

N-aveam de gând să pomenesc de Kairos.

— Madison, a rostit el, părând înspăimântat şi mi-am amintit cum îl găsisem singur în camera mea, înconjurat de cutii, crezând că murisem.

— N-am nici măcar o zgârietură, l-am liniştit, ca să scap de acea imagine îngrozitoare care-mi venise în minte. Celălalt tip a lovit semaforul.

Tata mi-a privit cu atenţie chipul, ca să vadă dacă spuneam adevărul.

— Vrei să zici indicatorul, m-a corectat el, iar eu am clă- linat din cap.

— Semaforul, am insistat, amuzându-mă când am auzit râsul lui Grace din bucătărie. A căzut de pe cabluri şi un tip a intrat în el. Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, ar fi putut să-l lovească pe Josh.

În sfârşit, n-a mai părut înspăimântat. S-a adunat şi a răsuflat.

— Pare că îngerul lui păzitor a făcut ore suplimentare.

În cameră a ţâşnit o sferă strălucitoare de lumină.

— Că bine-ai zis, scumpete, a subliniat Grace; plutea în razele de soare, iar strălucirea ei nu mai era atât de evidentă. Nici măcar n-ar fi trebuit să-l păzesc, dar Madison nu se poartă frumos cu mine, cum face el. Mi-a dat un clopoţel pe care să stau.

Am privit în direcţia din care-i auzeam vocea şi am observat curtea din spate şi gardul viu prin care, peste care sau pe lângă care doamna Walsh reuşea cumva să ne spioneze.

— E un şofer foarte bun, tată, i-am spus. Poartă centură de siguranţă.

Tata a râs şi şi-a lăsat mâna pe umărul meu, apoi şi-a desprins-o.

— Ştiu că mama ta îţi oferea mult mai multă libertate...

— Nu chiar, l-am întrerupt eu, amintindu-mi de regulile stricte şi de orele de culcare, de pretenţiile de a mă purta ca ea, corespunzător şi cuviincios, când eu nu-mi doream decât să fiu eu însămi.

— Data viitoare când vrei să-ţi chemi prietenii, sună-mă, bine?

M-a răsucit şi am pomit-o amândoi înapoi spre bucătărie.

— Îmi pare rău, aşa o să fac.

Îmi cerusem scuze, îmi susţinusem cauza fără să mă plâng — prea mult — şi acceptase asta. Mă

pricepeam din ce în ce mai bine la chestia asta cu responsabilitatea.
— Ai mâncat suficient? m-a întrebat el când am intrat în bucătărie, iar eu am încuviinţat.
Josh vorbea la telefonul mobil şi, când ne-a văzut, şi-a luat la revedere şi l-a închis. Preţ de o clipă, mi-am făcut griji că vorbise cu prietenii lui despre „ciudata aia de Madison”, dar apoi, când mi-a zâmbit, am alungat gândul. La naiba, că frumos mai zâmbea. Ba, mai mult, mă şi credea. Parcă mi se ridicase o greutate de pe inimă. Nu mai eram singură.
— Îţi mulţumesc că ai adus-o pe Madison până acasă, i-a spus tata, iar eu m-am simţit mai bine.
Şi el îl plăcea. Josh a părut să înţeleagă că nu dădusem de necaz, aşa că a adoptat o poziţie mai relaxată.
— Nicio problemă, a răspuns, jucându-se cu paharul. Era în drum spre casă.
— În drum spre casă venind de unde? l-a întrebat tata, scoţând ceaiul cu gheaţă din frigider.
Am şovăit. Nu-i spusesem tatei că azi aveam de gând să trec pe la şcoală.
— De la şcoală, a răspuns Josh, potrivindu-şi ochelarii pe nas şi evident curios să audă motivul pe care aveam să i-l servesc tatei. Echipa de alergări are o cursă mâine, la carnaval, aşa că ne-am antrenat. Nu doriţi cumva să mă sponsorizaţi? E un dolar per tură.
— Sigur, trece-mă pe listă, a zis el, aplecat deasupra maşinii de spălat vase, în care scotocea după un pahar.
Am tresărit, căci îmi adusesem aminte că ar fi trebuit s-o golesc de dimineaţă.
— Nu eşti alergător pe distanţă lungă, nu? a întrebat el, vag îngrijorat şi gândindu-se că, în acest caz, va trebui să scoată mulţi dolari din portofel.
— Nu, sunt sprinter.
Tata a zâmbit şi şi-a turnat nişte ceai. Îmi cam doream să plece. Aveam lucruri de rezolvat şi oameni de salvat.
— Madison, nu mi-ai spus că pregăteşti ceva pentru carnaval.
— Ăăă... M-am străduit din răsputeri să inventez un răspuns. Mă gândeam că aş putea să... ăăă... fac nişte poze. Dareo idee prostească.
— Ba nu e, m-a contrazis Josh şi mi-a venit să-i dau una.
Oamenilor le plac la nebunie chestiile astea. I-am aruncat o privire, încercând să-i transmit să tacă din gură, apoi am zâmbit când tata a închis frigiderul şi s-a întors spre noi. Cine-ar plăti pentru o poză pe care nu o poate vedea pe loc şi pe care o va primi abia după două zile? am protestat eu.
Tata dădea din cap, dar nu ca să mă aprobe pe mine. Îi mai zărisem şi altă dată expresia aceea gânditoare pe chip; s-a spri- jinit de tejghea, cu paharul în mână şi cu gleznele încrucişate.
— Dacă doar de asta ai nevoie, o să-ţi fac rost de o imprimantă din aia la care le poţi printa pe loc, s-a oferit el şi mi s-a pus un nod în stomac. Le dai un tichet şi pot veni să ia poza înainte să plece.
— Serios? m-am mirat, mimând entuziasmul.
— Sigur, a confirmat el, apoi şi-a împins ochelarii mai sus pe nas. A fost cât pe ce să-ţi iau una de ziua ta, dar am preferat să-ţi cumpăr mai întâi un aparat foto mai performant.
M-am gândit la noul aparat foto din dulap, pe care-l foloseam în principal ca să fac poze cu garderoba mea ţipătoare, cumpărată de tata, pe care i le trimiteam apoi prin e-mail lui Wendy. O să moară când o să vadă fotografia cu adidaşii mei cu oase încrucişate şi cranii.
— Mersi, tată, am rostit, aruncându-i o privire îndurerată, încercând să-i transmit că doream să fiu singură cu Josh. O să vorbesc cu cineva în privinţa asta.
— Aşa să faci.
Tata ne-a salutat ridicându-şi paharul şi apoi a pornit-o agale spre uşa cu arcadă a bucătăriei.
— Josh, eşti bine-venit la cină, dacă vrei.
— Mulţumesc, domnule A., a răspuns Josh, dar i-am promis mamei că mă întorc acasă înainte de şase şi jumătate.
Tata a clătinat din cap, în semn că a înţeles, şi a zâmbit la auzul formulei de adresare de o politeţe informală pe care-o folosise Josh. Eram sigură că nu-i mai zisese nimeni aşa. Barnabas se purtase întotdeauna foarte ceremonios în cele câteva ocazii în care stătuseră de vorbă.
— Mă găsiţi în birou, a spus tata. Trebuie să termin câteva chestii azi, dar pot să lucrez acasă.

Am oftat când a ieşit din bucătărie. Auzeam paşii săi pe hol şi scârţâitul uşii de la birou, pe care n-a închis-o de tot. Nu prea lucra în biroul de acasă, dar încăperea se afla chim vizavi de bucătărie, aşa că putea să ne supravegheze.

— Fost-a odată o fată din Zair...

— Te rog, nu, am gemut încet, iar Grace a chicotit.

Poate reuşeam să-i găsesc un clopoţel în care să locuiască. Fusese de-a dreptul înspăimântător să văd cum s-a prăbuşit semaforul acela.

— N-are încredere în mine, am rostit încet, stând vizavi de Josh. „Şase şi jumătate?" Mai erau aproape cinci ore pana la apariţia lui Barnabas, care va alunga acest coşmar. In orice caz, unde era? N-avea cum să dureze atât să vorbeşti cu serafimii. Doar te prosternezi şi-i dai bătaie.

Josh a pufnit şi şi-a mai băgat un chips în gură.

— În mine n-are el încredere.

Am zâmbit slab, sprijinindu-mi coatele pe masă, în v ivme ce tata vorbea la telefon. Aripile negre nu-şi terminau Inaba la sfârşitul programului de lucru şi, dacă Barnabas nu se întorcea până atunci, avea să iasă urât. Trecuse ceva timp de când fusesem pedepsită pentru că nu respectasem ura stingerii, dar, dacă nu rămâneam cu Josh întreaga i mapte, era posibil să nu supravieţuiască. Că doar Grace nu putea s-o facă pe mesagera.

— Presupun că n-ai nicio idee despre cum să-l ţinem la distanţă pe Kairos şi după şase şi jumătate? a întrebat Josh, iar eu i-am aruncat o privire prin care încercam să-mi cer scuze.

— N-am nicio idee din pricina căreia să nu fiu apoi pedepsită.

M-am uitat la Grace, ştiind foarte bine că n-ar pleca să-l aducă pe Ron decât dacă m-aş afla într-un pericol căruia nu iar putea face faţă şi, în acel caz, aş fi moartă, cel mai probabil. „Nu e bine deloc."

— Unul dintre ei ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Poate că s-a întâmplat ceva.

Grace a clopoţit dinspre veioză.

— Nu s-a întâmplat nimic. Dacă n-ai voie să pătrunzi pe poarta raiului, durează ceva timp până reuşeşti să atragi atenţia unui serafim.

— Mă simt complet neajutorată! am zis, lăsându-mă moale pe scaun.

— Neajutorată? Să-ţi zic eu ce înseamnă să fii neajutorată, a bombănit Grace, vocea ei subţire devenind mai puternică atunci când a aterizat pe masă. Nici măcar nu ştiu de ce mă aflu aici. Bamabas te poate păzi mult mai bine decât mine. De ce l-a târât pe Ron după el în loc să solicite ajutorul altui spintecător ca să stea de vorbă cu serafimii mă depăşeşte complet.

— Te descurci de minune, am asigurat-o, dându-mi ochii peste cap când Josh s-a holbat la mine, fiindcă nu auzea decât jumătate din conversaţia mea cu îngerul. M-ai speriat groaznic când ai făcut semaforul să se prăbuşească peste Kairos. Aia sigur a fost ceva de sfera a doua.

Josh a zâmbit şi şi-a terminat sandviciul.

— Şi pe mine m-a speriat groaznic. Mersi că mi-ai salvat viaţa.

Strălucirea aripilor lui Grace s-a accentuat.

— A fost o mişcare deşteaptă, nu?

Am încuviinţat şi m-am ridicat, apoi am adunat farfuriile goale şi le-am dus la chiuvetă. De ce-l luase Ron pe Bamabas cu el? Parcă nu şi-ar fi dorit ca spintecătorul să-şi mai petreacă timpul cu mine.

Când Josh a luat o gură de suc, gheaţa a scos un clinchet în pahar şi el s-a înroşit când s-a şters pe bărbie.

— Nu vreau să fiu pedepsit, a zis el. Trebuie să putem face ceva până la şase şi jumătate.

— Adică să concepem un plan ca să scăpăm de Kairos? am întrebat în vreme ce clăteam farfuriile. Sigur, de parcă m aş putea pune cu regele spintecătorilor întunericului, am adăugat, dar apoi m-am gândit mai bine. De fapt, nu-i o Idee chiar aşa de rea, am recunoscut, ştergându-mi mâinile. Dacă i-aş şterpeli noua amuletă, nu s-ar putea cufunda în curgerea timpului până n-ar făuri una nouă. Ar trebui să plece. Şi nici n-ar mai avea coasa.

Când m-am întors, Josh era complet uimit.

— Şi nu poate să împrumute o amuletă de la spintecătorii lui?

Am zâmbit, dându-mi seama că rostisem „curgerea timpului”, iar Josh încă mai stătea să mă asculte.

— Nu, Kairos poate să atingă amuleta unui spintecător, i-a explicat, aducându-mi aminte cum o ţinuse Ron pe cea a lui Bamabas, dar nu s-o şi folosească. Şi nici Ron n-o poate face.

Am tăcut, ţinând amuleta în palmă şi amintindu-mi cum piatra Nakitei lucise în aceeaşi nuanţă ca aceea de pe sabia ei.

— Probabil că nu-i o idee bună să mă apropii de el. O să mă ia cu el. Şi, dacă încerci tu să i-o iei, o să te spintece pur şi simplu. Trebuie să reuşim cumva.

Am început să dau agitată din picior, dar Josh şi-a împins calm ochelarii pe nas şi a mâncat un chips. Îmi dădeam seama că se simţea vinovat pentru că-i era frică, dar vorbeamm despre moartea însăşi şi nici măcar nu era problema Im Era a mea.

— Nu poţi folosi amuleta unui spintecător, dar cea a lui Kairos îţi e folositoare? s-a mirat el, cu gura plină. Ce-o face atât de specială?

— Ăăă... pentru că amuleta lui Kairos nu e, de fapt, cea a unui spintecător, am răspuns şovăind. E cea a unui cronometror, am adăugat, încurajată de faptul că acceptase fără să protesteze comentariul meu despre „curgerea timpului”. Iar cronometrorii sunt umani. Cred că pietrele diluează divinul sau aşa ceva.

— Cronometror, a repetat încet Josh, aparent mulţumit, apoi începu iar să mănânce chipsuri. Ai avut noroc că n-ai luat din greşeală amuleta unui spintecător.

— Mda, mare noroc, am zis eu, simţindu-mă nelalocul meu.

Era suficient de înspăimântător că Kairos se întorsese după sufletul meu, dar ce mă luase în primul rând la ochi? Cum l-ar ajuta faptul că am murit să ajungă la o „instanţă superioară”, aşa cum spusese în noaptea în care mă ucisese? Eram destinată să fac ceva atât de groaznic de greşit, încât punea în pericol îngerii înşişi?

— Poate că nu-i suficient să fii om ca să foloseşti chestia asta şi de-asta nu pot face nimic cu ea, am spus posomorâtă, jucându-mă cu amuleta, iar Josh s-a înveselit.

— Păi, ce-ar trebui să poţi face cu ea?

Mi-a suflat bretonul mov care-mi intra în ochi şi m-am gândit la asta. Dacă era amuleta unui cronometror, aş putea face ceea ce făcea şi Ron — cel puţin teoretic.

— În afară de a-mi atinge gândurile cu un spintecător? Ăăă, cred c-aş putea să opresc mici fragmente de timp, am răspuns, aducându-mi aminte de umbrele schimbătoare de la venirea sau plecarea lui Ron. Sau să mă înceţoşez — să fiu ca o fantomă. L-am văzut făcând asta. Să schimb amintiri. Ron mi-a schimbat deja de două ori vibraţia pietrei. Barnabas poate diminua influenţa unei amulete, astfel încât să nu interfereze cu aripile negre care adulmecă o victimă, iar Barnabas poate folosi amuletele ca să găsească o ţintă, aşa că presupun că şi un cronometror poate acţiona la fel. Şi a zis ceva despre lăsarea unei urme false pentru aripile negre, ca să-i păcălească pe spintecătorii întunericului să-i urmeze din acelaşi motiv, am adăugat şi m-am uitat în jos, la masă. Barnabas crede că nu-mi pot atinge gândurile cu el pentru că amuleta mea a aparţinut unui cronometror al întunericului, iar el e un spintecător al luminii. Sunt diametral opuşi. N-am încercat decât să-mi ating gândurile.

Josh s-a lăsat pe spate, încrucişându-şi braţele la piept.

— Ei bine, iată. Ar trebui să încerci să faci şi altceva. Ceva care n-are deloc de-a face cu spintecătorii. Dacă te-ai putea înceţoşa, atunci te-ai putea apropia de el şi pac!, ai pune mâna pe noua lui amuletă.

M-am uitat fix la el, cântărind propunerea. S-ar fi putut să fie uşor să fur noua amuletă a lui Kairos. Zâmbindu-i lui Josh, am simţit o nouă rază de speranţă — un motiv ca să încerc.

— O să mă ajuţi?

— Nu-mi place deloc cum sună asta, a murmurat Grace de pe veioză, ceea ce, într-un mod ciudat, m-a făcut să sper si mai mult.

— Sigur că da!

Entuziasmul lui Josh m-a făcut să cred că nu era deloc nerăbdător să doarmă în dulapul lui la noapte, ascunzându-se de spintecătorul întunericului. Şi cine l-ar fi putut învinovăţi?

Am zâmbit şi m-am ridicat, făcând scaunul să scârţâie pe podea.
— Haide, s-o ştergem de-aici.
— De ce?
Am dat din cap către celălalt capăt al casei.
— N-am de gând să exersez cu tata prin preajmă.
Ştiam că tata nu m-ar fi lăsat să-l primesc pe Josh în camera mea, dar trebuia să existe un loc public în care să putem merge fără să ne bage nimeni în seamă. Poate la bibliotecă. Mă strecurasem acolo noaptea de vreo două ori, după ce-o surprinsesem pe bibliotecară ascunzând cheia în spatele unei cărămizi. Orăşelul acesta începea să-mi placă.
— Dar..., a protestat el încet, cu o privire îngrijorată.
— O să fii în regulă, am murmurat eu, trăgându-l de pe scaun. Îngerul păzitor mă însoţeşte peste tot. Eşti acoperit. Nu mai avem timp decât până la şase şi jumătate. Vrei să te bazezi pe faptul că Barnabas îşi va face apariţia până atunci?
Dând aprobator din cap, Josh şi-a dus paharul în chiuvetă.
— OK.
M-a străbătut un val de entuziasm.
— Tati? am strigat. Mă duc în oraş cu Josh, să mai cumpărăm un card pentru aparatul foto. OK?
— Ia-ţi telefonul cu tine, s-a auzit vocea lui. Cumpără mai multe minute. Intoarce-te înainte de şase.
— Bine!
Mi-am pipăit buzunarul din spate al pantalonilor scurţi ca să mă asigur că aveam telefonul înăuntru. Apoi, m-am întors spre Josh, bucurându-mă că era cu maşina.
— Eşti gata?
S-a uitat năuc la mine.
— Unde? Nu putem merge la mine, mama lucrează de acasă.
De undeva de deasupra mea s-a auzit un râs ca un clinchet de clopoţei.
— Fost-a odată o mare mincinoasă fată, care turna gogoşi mai abitir când era moartă.
— La bibliotecă? am propus eu. Dar putem trece întâi pe la mall? Chiar trebuie să cumpăr un nou card de memorie, .ivând în vedere că o să fac pe fotograful la carnaval. Mersi, am încheiat eu sec.
Josh a rânjit.
— Dacă mâine-dimineaţă voi mai fi în viaţă, vrei să te duc eu cu maşina?
— Poţi să fii sigur, am răspuns zâmbind.
Voia să mă ia cu maşina şi cred că nu doar din pricina aripilor negre. Cred că mă plăcea.
I-am făcut cu mâna tatei când şi-a împins scaunul cu rotile până în dreptul uşii de la birou, ca să ne vadă plecând, iar el mi-a zâmbit. Mă simţeam bine. Şi nu doar pentru că era posibil ca Josh să mă placă. De luni de zile mă dădusem cu capul de pereţi, încercând să folosesc amuleta şi simţindu-mă din ce în ce mai proastă, în vreme ce Bamabas era ilin ce în ce mai descurajat. Dacă reuşeam să-i dau de cap împreună cu Josh, atunci nu mai era nevoie să mă bazez atât de mult pe Bamabas sau pe Ron. Puteam s-o fac de una singură.
Ei bine, m-am gândit eu pe când Josh închidea uşa în spatele meu şi-şi căuta cheile prin buzunare, poate că nu chiar de una singură, dar, orişicât, aveam s-o fac.

Mai fusesem la „Cel mai mic numitor comun” — sau „Micul N”, cum îi spunea toată lumea — o singură dată. Tata mă dusese acolo să mâncăm pizza şi localul fără pretenţii fusese plin cu studenţi care fie învăţau pentru examene într-al doisprezecelea ceas, fie se relaxau după ce terminaseră cu ele. Ştiam că tata se străduia să mă ajute să mă integrez, dar să mănânc pizza cu el când toată lumea era de capul ei nu-mi crease faţă de ceilalţi o imagine aşa cum mi-aş fi dorit. Poate că, dacă în seara aceea aş fi putut să devin invizibilă, ulterior mi-aş fi făcut prieteni noi.

Zâmbind la acest gând, am luat un cartof prăjit. Lui Josh îi era iar foame — sau poate încă îi era foame —, motiv pentru care scurta noastră vizită aici devenise un prilej favorabil ca să exersez, având în vedere că localul era aproape gol. Asta fusese în urmă cu aproape o oră şi începusem să devin neliniştită. Poate că nu era vorba de amuletă, aşa cum îşi dăduse cu părerea Barnabas. Poate că eu eram, de fapt, de vină. Văzusem o aripă neagră plutind pe deasupra parcării când Josh se dusese la toaletă şi expresia de panică de pe faţă mea, în vreme ce încercam să-mi ating gândurile cu llarnabas, o făcuse să se zguduie de râs.

Fusesem deja la mail şi în geanta ultimul răcnet de pe masă aveam un nou card foto, chiar lângă sucul neatins şi cartofii prăjiţi. Josh era deja la a doua porţie şi mânca în ritm susţinut, înmuind cartofii în sosul picant de brânză şi urmă rindu-mă să vadă dacă nu dau semne că „mă transform in fantomă”, după cum îi zisese el.

Lumina după-amiezii se strecura prin ferestrele mari, care dădeau spre mol. „Micul N” fusese odată un local în care se serveau burgeri, dar, supunându-se cerinţelor pieţei, oferea acum cafele cu lapte şi internet wi-fi gratuit. Avea un spaţiu central, cu măsuţe de cafea şi scaune tapiţate, şi separeuri pe margini. Câţiva oameni erau conectaţi şi stăteau cocoşaţi deasupra laptopurilor, mâncând sandviciuri la supra preţ şi chipsuri de calitate superioară, în vreme ce navigaţi pe net.

Zgomotele din sala de jocuri răzbăteau din încăperea întunecată din lateral, în vreme ce maşinăriile vorbeau singure. Dinspre zona special amenajată, un adevărat locaş al haosului unde oamenii îşi testau curajul şi plăcile de skateboard pe dealuri artificiale şi balustrade, se auzeau rotilele rostogolindu-se. Sunetul skateboardurilor pe placaj ajungea până la mine ca un al doilea puls. Grace era la casă, poposită pe clopoţelul care trebuia să sune când cineva din locaşul haosului sărea suficient de sus încât să-l declanşeze. Unul dintre pereţi era făcut dintr-o placă groasă şi zgâriată de plexiglas şi dincolo de ea se mişcau siluete înceţoşate, în ritm cu zăngănitul.

M-am întors de la peretele transparent şi m-am uitat iar la Josh. Mă furnicau degetele, dar mi-am închipuit că-i din pricină că-mi strângeam prea tare amuleta, nu pentru că era cât pe ce să înţeleg cum se face. Poate că fusesem prea optimistă când îmi închipuisem că voi reuşi să învăţ cum să fac ceva util într-un timp atât de scurt, dar mă săturasem să mă bazez pe altcineva ca să fiu în siguranţă, iar Josh se arătase dispus să mă ajute.

— Acum poţi să mă vezi? l-am întrebat, plină de speranţă.

Josh s-a uitat drept în ochii mei şi m-am posomorât.

— Cred că te străduieşti prea tare, şi-a dat el cu părerea.

Am dat încet drumul amuletei.

— Mai avem doar câteva ore. Nu e ca şi cum aş avea la dispoziţie un manual de instrucţiuni.

Deprimată, mi-am trecut degetul peste suprafaţa de carton cerat a paharului, ca să şterg broboanele de apă, rezultat al condensului. Când îl întrebasem asta, după o noapte deosebit de

frustrantă, Bamabas nu-mi fusese de niciun ajutor. Spusese doar că „gândea gânduri alunecoase” şi că mai bine mi-aş petrece timpul învăţând cum să-l contactez în caz că aveam nevoie de ajutor. Gânduri alunecoase. Da, şi dacă nutream gânduri vesele, aveau să-mi crească aripi şi-mi voi lua zborul.

— Nu încerci decât de o oră. Nu fi aşa de dură cu tine. Mai avem niscaiva timp, a zis Josh, dar îşi mijise ochii de îngrijorare.

„Timp”, mi-am spus în vreme ce am mototolit ambalajul paiului, făcându-l ghem şi dându-i drumul pe jos. Poate c-ar fi trebuit să încerc să încetinesc timpul, dar asta părea şi mai greu decât să devii invizibil.

— Nu-ţi face probleme, a adăugat Josh, dar îmi dădeam seama că era din ce în ce mai agitat.

Nu uitai uşor că te întâlniseşi cu moartea, iar amintirea lui Kairos, scăldat de razele lunii şi ţinând coasa la vedere, in vreme ce eu stăteam neajutorată într-o maşină decapotabilă făcută zob, mi-a revenit în mine.

Mi-am dus din nou mâna la amuletă şi am ţinut piatra, încercând să mă liniştesc că, deşi era amuleta unui cronometror al întunericului, eu mă aflam acolo şi eram, întru câtva, în viaţă. Momentul în care m-am trezit la morgă şi m-am văzut întinsă pe masă a fost cel mai înspăimântător din viaţa mea. Mai rău decât atât, ştiam că fusese vina mea că mă urcasem în maşina lui, lăsând la o parte cât de drăguţ era. Kairos nu mai era atât de drăguţ. Nu-mi venea să cred că-l sărutasem.

Am strâns amuleta şi mai tare. O aveam de câteva luni, iar greutatea ei mi-era familiară şi mă liniştea. Fără ea, n-aş fi doar invizibilă, ci şi lipsită de substanţă şi aş putea să trec prin pereţi şi uşi închise. Momeală pentru aripile negre. Ca o fantomă. Poate că asta era cheia. Să nu am gânduri alunecoase, ci să găsesc o cale de a bloca influenţa pietrei.

Uitându-mă fix la blatul mesei, mi-am cernut gândurile, căutând amintirea acelui cumplit moment de la morgă. Keuşisem să-mi simt bătăile inimii şi aerul pătrunzându-mi in plămâni în vreme ce respiram din reflex, dar corpul meu lusese în sacul negru de plastic şi nu putusem să simt răceala granitului sau netezimea vinilinului care-l învelea. Fusesem despărţită de el. Legătura cu trupul meu fusese întreruptă. Pur şi simplu, nu fusese acolo. Şi, cuprinsă de teamă, am fugit.

Când o făcusem, aerul parcă se micşorase în mine, trans- formându-mă, devenind tot atât de lipsită de substanţă ca el — eram aproape la fel. Genunchii mi se înmuiaseră. Atingerea obiectelor reale mă duruse, de parcă mi-ar fi scrijelit oasele. Mă simţisem din nou normală doar după ce Bamabas venise după mine. Doar atunci reuşisem să înţeleg şi să admit ce pierdusem. În lipsa unui corp, universul nu mă recunoscuse. Asta până ce amuleta lui Barnabas s-a apropiat suficient şi a avut de ce să se agaţe şi să mă readucă în rând cu toate celelalte.

Poate că, odată cu separarea de corpul meu, pierdusem pârghiile de care timpul şi universul se foloseau ca să mă pună în mişcare. Poate că amuletele reprezentau asemenea pârghii artificiale, de care timpul şi universul se puteau ancora şi de care se foloseau ca să menţină mintea şi sufletul sincronizate în prezent. Şi, dacă aş fi reuşit să rup acele legături...

M-am foit neliniştită pe scaunul tare, imaginându-mi că mă aflam pe calea cea bună. Ţinând în continuare ochii închişi, m-am cufundat în gânduri şi am încercat să mă consider o fiinţă unică, legată de prezent prin firele trecutului. Auzeam zgomotele din jur — Josh sorbindu-şi băutura, soneria telefonului din magazin —, şi, după luni întregi în care învăţasem cum să mă concentrez, ceva mi-a ieşit în sfârşit.

Când am reuşit deodată să văd firul vieţii mele, m-a cuprins entuziasmul. Am observat încordată cum, dintr-o simplă posibilitate s-a transformat în prezenţă şi m-am minunat cum viaţa mea s-a încrucişat şi s-a întreţesut cu cele ale altor oameni, apoi nodul inestetic apărut când murisem, de parcă ar fi fost făcut de timp sau de spaţiu, care încercau să nu se destrame când o viaţă era retezată. De parcă amintirea altora fixa întunericul în locul în care-l lăsasem, oferindu-i o formă prin ceea ce lipsea, fantoma unei prezenţe care prindea iar viaţă atunci când obţinusem o amuletă. Dar acum, timpul nu-mi folosea corpul ca să-mi găsească sufletul şi să-l ducă mai departe; utiliza amuleta pe care o furasem de la Kairos. Culoarea — sau poate sunetul — era alta. lusese de un albastru-închis până în clipa în care murisem, iar apoi suferise o schimbare, transformându-se deodată într-un violet atât de întunecat, încât bătea înspre ultraviolete. Ca a Nakitei.

Era aura mea, mi-am dat seama, vrând să renunţ la tot şi sa încerc să-mi ating gândurile cu ale lui Barnabas, dar, în schimb, concentrându-mi atenţia. Mi-am dat seama că mă cutremur când am înţeles că-mi pot vedea sufletul proiectând gânduri în viitor — căci gândul se mişcă mai repede decât timpul însuşi. Chiar puteam să văd firele violete ale gândurilor extinzându-se dinspre mine spre viitor, trăgându-mă laolaltă cu restul universului. Cum de funcţionau toate astea, ce anume colora firele de la moartea mea încolo, oare amuleta oferea timpului ceva de care să se ancoreze?

Dacă aş fi putut să rup câteva dintre aceste Ere care legau amuleta de prezent, poate că aş fi devenit invizibilă, la fel cum fusesem când fugisem de Bamabas la morgă. Aproape că ar fi fost ca şi când nu purtam amuleta, chiar dacă ea rămânea la gâtul meu.

Aşteptarea m-a înfiorat şi mi-am îndreptat suficient atenţia asupra a ceea ce mă înconjura ca să mă asigur că încă stăteam lângă Josh şi nu se petrecea nimic deosebit. Trebuia să funcţioneze. Nu mai aveam timp. Nu voi rupe toate firele, ci doar câteva, şi niciunul dintre cele care mă trăgeau în viitor. Doar pe cele care mă conectau la clipa prezentă. Am tras încet aer în piept, deşi nu aveam nevoie, şi, când am expirat, am smuls un fir care mă ţinea în prezent. S-a desprins asemenea unei pânze de păianjen, scoţând un mic zbârnâit în mintea mea. Încurajată, mi-am trecut o mână abstractă între mine şi prezent, retezând o bucată mai mare. Zumzetul din locaşul haosului a părut să răsune prin mine. Aproape că vedeam sunetul vălurindu-se în imaginaţia mea, trecând prin mine doar ca să reverbereze în capătul celălalt al separeului.

— Madison? a şoptit Josh şi am deschis ochii. M-am uitat fix la masă, iar degetele mă furnicau. Funcţionează, a adăugat el, plin de uimire.

Am inspirat de parcă m-aş fi întors din adâncurile unei ape. Am ridicat brusc capul şi m-am holbat la el. Sunetul skateboardurilor a devenit iar real, iar undele sonore pe care mi le imaginasem au dispărut, rămânând doar în gândurile mele. Inima îmi bubuia şi mă simţeam ameţită, de parcă aş fi fost în viaţă. Josh se uita fix la mine, cu ochi mari.

— A funcţionat! a repetat el, aplecându-se înainte, peste farfuria plină de cartofi prăjiţi. Acum te-ai întors, dar puteam să văd scaunul din spatele tău! A privit în jur, să verifice dacă mai observase şi altcineva. A fost cea mai ciudată chestie la care asistasem vreodată. Mai încearcă o dată, m-a îndemnat el.

Cuprinsă de uşurare, m-am foit pe perna tare.

— OK. Îi dau drumul.

Neliniştită şi entuziasmată, m-am aşezat mai bine, cu palmele lipite de tăblia mesei, şi mi-am dorit să se întâmple iar. M-am uitat la cerul care se zărea prin geamurile din faţă ale localului. Vederea mi s-a înceţoşat şi m-am cufundat în gândurile mele. Simţeam pretutindeni în trecutul recent prezenţa pietrei, ţesând o plasă pentru a lega fiecare clipă de următoarea. Acum era mai uşor şi am atins cu un deget de gând noua reţea violetă care se formase, făcând-o să se increţească şi să se destrame. Sunetele din jurul meu erau il in ce în ce mai dogite şi am simţit greaţa de a deveni lipită de substanţă. Bubuiturile inimii mele, deşi erau doar o amintire, s-au stins.

— Doamne fereşte, Madison! a izbucnit precipitat Josh. Ai dispărut! Apoi, a şovăit. Eşti... acolo? Nu-mi vine să cred!

M-am concentrat, rupând mai multe fire pe măsură ce si- mutau din viitor în prezent, asigurându-mă că rămân destule care să mă tragă înainte.

— Sunt aici, am rostit, simţind cum mi se mişcă buzele şi auzindu-mi cuvintele de parcă ar fi venit de la mare depăr- Lire.

M-am uitat spre Josh, ceea ce-mi venea din ce în ce mai uşor, pe măsură ce exersam. El privea în toate părţile, con- i entrându-se mai ales asupra scaunului din spatele meu.

— Tare, a zis el, lăsându-se pe spate. Abia de te pot auzi. Vocea ta sună ciudat. De parcă ai şopti în telefon sau ceva asemănător.

Un bâzâit lângă urechea mea mi-a dat de ştire că Grace plecase de pe clopoţelul de lângă casa de marcat. M-am întors spre lumina puternică ce ţâşnea nebuneşte prin separeu şi am rămas cu gura căscată.

— Pot să te văd, am şoptit. Doamne, ce frumoasă eşti!

Era foarte mică, deşi, datorită strălucirii pe care o răspândea, păruse să fie cam de mărimea unei

mingi de baseball. Avea tenul închis la culoare, iar trăsăturile feţei îi erau ascuţite, dar delicate. Lucea în nuanţe de auriu, înceţo- şându-i contururile, mai ales când se mişca. Nu-mi dădeam seama dacă era vorba de un material sau de un abur. Mişcarea aripilor producea strălucirea neclară pe care o văzusem.

Micuţul înger s-a oprit pe dată, concentrându-se asupra vocii mele. A clipit surprinsă, iar ochii îi străluceau precum soarele.

— Ţi-am pierdut cântecul, Madison, a spus ea. Nu ţi-am mai putut auzi sufletul. Încetează imediat. Nu pot să te văd.

„A funcţionat!”, m-am gândit, cuprinsă de entuziasm. Dacă îngerul meu păzitor nu mă putea distinge, atunci n-ar fi reuşit s-o facă nici un spintecător sau cronometror.

— Sunt invizibilă, am declarat, uitându-mă la ea şi mi- nunându-mă.

— Îmi dau seama de asta! a izbucnit ea, mişcându-se agitată încoace şi-ncolo. Acum, încetează. Sigur e o greşeală. Abia de-ţi pot auzi sufletul cântând. Dacă nu te văd, nu te pot apăra.

Am mişcat braţul şi am observat că acum era înconjurat

de o strălucire albicioasă, cam cum arăta şi o aripă neagră. Cuprinsă de curiozitate, am încercat să-mi ridic paharul. M-am cutremurat când răceala sucului m-a pătruns până la oase şi n-am putut să-mi îndoi degetele suficient ca să-l apuc. M-am întrebat cum de reuşeam să stau pe un scaun fără să cad prin el, asta până când am mişcat învelişul mototolit al paiului. Probabil că aveam suficientă substanţă cât să exercit o anumită influenţă asupra lumii înconjurătoare, dar nu cine ştie cât. Probabil c-ar fi fost o idee proastă să mă plimb pe vreme furtunoasă. Poate că aşa reuşea Barnabas să zboare.

— Madison, mai eşti acolo? a şoptit Josh.

— Da, am confirmat, permiţând mai multor fire să răni.înă, pe măsură ce viitorul devenea prezent.

Îngerul a oftat uşurat, iar Josh m-a privit.

— La naiba! a rostit el. Cred că te pot vedea. Doamne, Madison, ce ciudat e! Pot să te ating!

— Eu n-aş face-o, a zis Grace, plutind pe deasupra mesei, dar eu am ridicat din umeri, iar el şi-a întins braţul, atingându-mi încheietura cu degetele.

Ne-am înfiorat amândoi când am simţit ciudatul contact.

Degetele păreau să-i ardă şi m-am tras înapoi odată cu el.

— Rece, a spus el, ascunzându-şi mâna sub masă.

— Poţi să mă auzi mai bine? am întrebat, iar el a încuviinţat.

Era cel mai ciudat lucru pe care-l făcusem vreodată. Anim, era aproape simplu să distrug firele izvorâte din .miuletă când reveneau din viitor în prezent. Ca şi când ai in-dona cântecul care se aude pe fundal în vreme ce-ţi faci temele. O făcusem. În sfârşit, învăţasem ceva şi mă simţeam atât de uşurată, încât îmi venea să plâng.

— Minunat, m-a încurajat Josh, zâmbind când am devenit iar complet invizibilă, spre dezgustul lui Grace. Dacă poţi face asta, sigur poţi pune mâna şi pe amuleta aia.

Am râs, iar Josh s-a cufundat şi mai mult în perne.

— Nu mai râde când dispari ca o fantomă, a zis el, măturând cafeneaua cu privirea. E foarte ciudat. Frate, o să am şi mai multe coşmaruri.

Cred că am devenit vizibilă preţ de o secundă când s-a deschis uşa localului şi m-a luat prin surprindere. M-am concentrat şi mai tare asupra firelor amuletei, smulgând un mănunchi şi ameţind o clipă, până când m-am stabilizat şi am început să le distrug pe rând. Mi-am ridicat privirea când Josh a înţepenit brusc şi am observat doi oameni care se îndreptau spre noi, în vreme ce al treilea se afla încă la tejghea şi dădea comanda.

Am îngheţat, întrebându-mă ce să fac. Văzuseră că Josh era singur. Nu puteam să apar pur şi simplu din senin. Dar apoi m-am strâmbat când am recunoscut-o pe fata înaltă, îmbrăcată cu un maiou de firmă şi pantaloni scurţi — era Amy, părând vara întrupată, cu Len urmând-o agale. Parker era la tejghea, achitând toată mâncarea, ca de obicei. Erau toţi trei în echipa de alergări.

Amy făcea parte din gaşca fetelor populare. Aparent, era drăguţă, însă eu încercasem să fiu populară la vechea mea şcoală suficient de mult timp încât să-mi dau seama că, de obicei,

aparenţele erau înşelătoare. De obicei, era iubita lui Len, în afară de cazurile în care îl pedepsea pentru că o înşelase. Dar, după ce-l văzusem pe Len în exerciţiul funcţiunii, nu-mi mai era deloc milă de ea.

Len era un tip masiv, căruia îi plăcea să trântească puştii de dulapurile de pe holuri când profesorii nu erau atenţi, râzând şi băgându-se în seamă cu ei, ca să pară că totul era iloar o glumă, iar ei să accepte de bunăvoie umilinţa pentru rinei secunde în care fuseseră observaţi de către tipul popular. Deşi nu era cel mai rapid din echipa de alergare, era fermecător — mai ales aşa îşi închipuia el — şi se purta cu fetele de parcă ar fi fost îngheţată, gustând câte o nouă aromă în fiecare lună, preţ de o zi sau două. Arăta suficient ile bine pentru ca fetele pe care punea ochii să-l lase să scape basma curată, fapt care mă scotea din minţi.

Parker părea destul de în regulă, dar aveam impresia că-l lăsau să-şi petreacă timpul cu ei pentru că le suporta abuzurile, tânjind să se integreze. Când l-am văzut că a plătit loată consumaţia, mi s-a făcut rău. Aproape că fusesem şi eu ca Parker la un moment dat, încercând orice şi suportând totul, chiar şi inventându-le scuze celorlalţi în încercarea mea de a mă integra în grup. Dacă n-ar fi fost Wendy, poate c-aş fi cedat şi-aş fi devenit aidoma lui. Nu merita. Nici pe departe.

— Salut, Josh, a zis veselă Amy, împingându-şi şoldul înainte şi sprijinindu-şi o mână pe masă. Unde-i Madison-tipa-foarte-ciudată? încă-şi mai împinge bicicleta pe şosea?

Am ţâşnit iritată spre colţul separeului, tăind frenetic firele, ca să rămân invizibilă. Josh i-a aruncat o privire acră, bătând palma cu Len în semn de salut.

— E foarte drăguţă, să ştii. Nu-i mai spune aşa.

— Zău?

Amy s-a aşezat, iar eu m-am făcut şi mai mică. Tu ai început.

M-am ridicat în picioare şi am escaladat scaunul, apoi m-am aşezat pe banca din separeul alăturat, când Len s-a aşezat şi Amy s-a mutat.

— Asta a fost înainte să apuc s-o cunosc, a adăugat Josh, iar urechile i s-au înroşit. E tare.

Amy l-a luat în râs, ridicând sacoşa mea de cumpărături cu degetul mic şi trăgând-o mai aproape, ca să se poată uita înăuntru.

— Eşti la cumpărături? l-a tachinat ea şi, dacă aş fi putut să înşfac lucruri, i-aş fi strecurat un cub de gheaţă pe sub tricou. V-am văzut în mail.

Josh a cercetat localul din priviri, probabil în căutarea mea. Dacă aş fi fost deşteaptă, m-aş fi strecurat în baia fetelor, aş fi redevenit vizibilă şi m-aş fi întors. În schimb, am rămas pe loc.

— Ea lui Madison. Mâine o să facă poze şi avea nevoie de un card nou, a explicat el, recuperând sacoşa. Ar trebui să-i acorzi o şansă. Ţi-ar plăcea de ea.

— Mă îndoiesc, a rostit sec Amy, apoi a luat cafeaua cu gheaţă pe care i-o adusese Parker.

— Unde stă? în Hidden Lake? De parc-ar fi existat vreodată un lac în mahalaua aia a clasei de mijloc.

Am scrâşnit din dinţi şi am retezat mai multe fire ca să nu devin vizibilă.

— Ce exprimare elegantă, Amy! a ripostat ironic Josh.

I-am aruncat o privire lui Parker, ştiind că el locuia pe aceeaşi stradă cu mine. Avea buzele strânse şi nu se uita la nimeni. Amy şi-a ridicat genunchii şi s-a aşezat într-o parte, cu picioarele ridicate pe bancă, încercând să pară cochetă.

— Cred că Josh e un dulce cu mica lui nouă prietenă. Doamne! Are părul mov. Ce ciudată!

Josh a expirat încet, cu ochii aţintiţi în jos. Dacă n-aş fi fost deja moartă, aş fi murit pe loc. Mi-am dus mâna la păr, să-mi ating şuviţele, şi mi-am jurat că, săptămâna următoare, o să-mi fac una verde. O puteam vedea pe Grace lângă mine, începând să se înfurie, iar din ochi aproape că-i ţâşneau scântei.

— Ţi-am spus eu că arăţi mai bine fără ăştia, a adăugat Amy, dându-i jos ochelarii lui Josh şi punându-i pe masă. E ciudată şi e o scorpie, a spus cu o asemenea nonşalanţă, încât m-a şocat. Chiar tu ai zis-o. De ce-ţi pierzi vremea cu o asemenea TEP?

Suna inofensiv, dar eu eram la curent cu argoul britanic, însemna „Tip sau Tipă Extraordinar de Penibil/ă”. Absolut grozav.

Părând îndurerat, Josh şi-a ridicat privirea.

— Am zis asta înainte s-o cunosc, OK? a răspuns el tare. Şi, de fapt, de ce te interesează? încă eşti furioasă că ţi-am dat papucii anul trecut?
Len a râs şi s-a întins să bată palma cu Parker.
— Chiar înainte de bal! a adăugat el şi şi-a băgat în gură trei cartofi prăjiţi. Dacă aş fi avut un aparat foto, aş fi devenit milionar!
Am făcut ochii mari. Uau! îi dăduse papucii, apoi ieşise cu mine? Nu era de mirare că mă ura. Amy şi-a mijit ochii.
— Of, pentru numele lui Dumnezeu. E aşa de ciudată, că nid măcar în grupul celor goth nu e primită. E complet dusă!
Len s-a aplecat înainte, cu braţele întinse pe masă.
— Amy are dreptate, a rostit el cu seriozitate. Poţi mai mult decât atât. Eşti în clasa a douăsprezecea.
„Complet dusă? Poate mai mult decât atât?" Sentimentele mi s-au schimbat radical şi am strâns din dinţi, atât de mânioasă, încât îmi venea să urlu. Ar fi trebuit să plec. Ar fi trebuit să ies de-acolo şi să nu mai ascult niciun cuvânt.
Aripile lui Grace scoteau un uşor zbârnâit şi ea a spus:
— Fost-a odată o fată cu gura cam spurcată. Vorbea numai tâmpenii, zicea numai prostii, până când am dat-o cu capul de-un perete.
Deprimată, m-am lăsat să alunec pe banca din separeul alăturat, retezând în continuare fire şi rămânând invizibilă.
— Nici măcar nu rimează, am şoptit, ştergându-mă la ochi.
La naiba, n-aveam de gând să plâng din pricina a ceea ce spusese Amy.
— Poate că nu, a replicat acră Grace, dar tocmai asta o să se întâmple.
— Scapă de ea, frate, l-a sfătuit Len. Fă-o sau o să se agaţe de tine tot anul.
— Ţi-a trecut vreodată prin cap că eu chiar aş vrea să pierd vremea cu ea tot anul? a întrebat furios Josh. E mult mai amuzantă decât tine, care eşti atât de înspăimântat de ce crede lumea despre tine, încât nici măcar nu te poţi hotărî cu ce să te îmbraci fără să suni pe cineva. Iar aia-i băutura ei, tâmpitule.
— Nu-mi vine să cred că ai adus-o aici! a spus Amy în gura mare. Ăsta e locul nostru!
M-am înviorat, simţindu-mă ceva mai bine când Josh a zis:
— Mai bine aţi şterge-o, dacă nu vreţi să daţi ochii cu ea. S-ar putea să fiţi nevoiţi să vă purtaţi frumos; iar dacă ai zâmbi, ţi s-ar crăpa faţa aia perfectă, Amy.
M-am sculat pe tăcute, ca să mă uit peste spătarul băncuţei din separeu. Josh era roşu de furie. Len părea nesigur pe el, iar Parker se simţea evident nelalocul lui, făcându-şi de lucru cu paharul de cafea. Amy l-a împins deodată pe Len cu picioarele, obligându-l să se mute ca să poată ieşi.
— Pe curând, frate, a zis Len, apoi el şi Amy s-au îndepărtat.
Parker i-a aruncat lui Josh o privire neliniştită şi s-a ridicat. Din faţa zonei pentru skateboarduri, Amy a mimat în bătaie de joc un „Pa, Josh", aşteptând la uşă.
Când Parker l-a urmat pe Len, ştiam că pe chip aveam o expresie urâcioasă. Josh a expirat, apoi a şoptit:
— Madison, îmi pare rău. Mai eşti acolo? Sunt nişte nesimţiţi. Nu-i băga în seamă. Am spus toate alea înainte să te cunosc. Sunt un dobitoc. Te rog să te întorci. Îmi pare rău. Mie... mie-mi place părul tău.
Am escaladat frustrată spătarul băncuţei şi m-am aşezat.
Locul încă mai era cald de la Amy. Bleah! M-am concentrat .isupra amuletei, permiţând liniilor să se formeze, fire violet pornind din amuletă şi întinzându-se către mine şi către prezent, legându-mă de un trecut nou. Când am devenit vizibilă, Josh şi-a aţintit privirea în ochii mei, dar eu nu mă puteam uita la el. Îngerul păzitor a părut că se linişteşte şi s-a dus să stea pe veioză, unde palida sa strălucire nu putea fi observată.
— Nimic nu se compară cu a-ţi cunoaşte locul în cadrul haitei, nu? am murmurat.
Josh s-a foit, nelalocul lui.
— Sunt nişte idioţi, a declarat, împingându-mi înapoi băutura. Îmi pare tare rău. N-ar fi trebuit să

spun lucrurile alea. Pe atunci, nu te cunoşteam.

M-am jucat cu paiul, incapabilă să-l privesc în ochi.

— Sunt prietenii tăi.

A ridicat din umeri.

— Nu chiar. Amy crede că transpiraţia ei nu miroase urât. Len se ia de toată lumea, dar eu nu l-am lăsat să mă bată în clasa a treia şi avem un fel de armistiţiu ciudat conform căruia ne prefacem că suntem prieteni, ca să nu încerce să mă bată din nou. Parker... cred că-l lasă în preajma lor pentru că au nevoie să se ia de cineva, iar el e atât de disperat să se integreze, încât le permite asta.

Am luat o gură de suc, înfiorându-mă când licoarea rece ca gheaţa mi-a alunecat pe gât. Dacă Josh îşi petrecea timpul cu asemenea oameni, nu era de mirare că mă plăcea. Începeam să mă simt mai bine, mai ales când am auzit un strigăt înăbuşit din parcare şi am văzut-o pe Amy tră- gându-se de lângă camioneta lui Len şi acoperindu-şi faţa cu mâinile. Striga ceva despre nasul ei. Lângă mine, un licăr a chicotit.

— Mersi, i-am mulţumit timidă lui Josh. Pentru că mi-ai luat apărarea.

Zâmbetul lui Josh mi-a făcut inima să mi se dea peste cap.

— Nu face nimic, a zis el, scormonind în farfuria cu cartofi prăjiţi.

Dar eu nu aveam de gând să uit vreodată.

Şi-a aţintit ochii albaştri asupra mea şi şi-a pus ochelarii înapoi.

— Aşadar, poţi să devii invizibilă.

— Daaa, am rostit eu tărăgănat, plină de satisfacţie. M-am lăsat pe spate, mi-am împletit degetele şi mi-am întins braţele, făcându-mi încheieturile să pocnească. Era greu să rămâi supărat pe nişte nesimţiţi atunci când puteai deveni invizibil.

— Kairos n-are nicio şansă. Trebuie doar să găsim un loc liniştit, tu să te îndepărtezi suficient de mine încât să poţi fi detectat de aripile negre, apoi Kairos va apărea, eu mă fac invizibilă şi-i şterpelesc amuleta, am declarat zâmbind.

După aceea, o rupem la fugă, iar el va trebui să plece să-şi iacă o nouă amuletă.

Josh a râs când a auzit de ruptul la fugă şi m-am simţit bine. Şi-a terminat cartofii şi a aruncat o privire la ceas. Avea mai multe butoane decât un calculator.

— Deci, îi dăm drumul?

M-am uitat pe fereastră, la umbrele care se lungeau.

— Da. Dar nu aici. Cunoşti vreo alee lăturalnică sau aşa ceva?

— Hmm... ce părere ai de Parcul Rosewood?

Zumzetul lui Grace s-a amplificat şi îngerul a coborât de pe veioză, plutind apoi la câţiva centimetri de faţa mea.

— Madison, sunt doar un înger de sfera întâi şi aşa mai departe, dar nu face asta. Nu deveni din nou invizibilă. Aş- teaptă-l pe Barnabas. Te rog. Pare periculos.

Indepărtând-o, am răspuns:

— Nu pot să-l aştept pe Bamabas. În plus, dacă nu mă poţi vedea, nici Kairos n-o va face. Nu poţi prinde ceea ce nu observi.

— Dar cum rămâne cu altele, Madison? a insistat îngrijorată. Mai sunt şi altele. Dacă eu nu te pot vedea, asta nu înseamnă că n-o poate face nimeni.

Era un gând neplăcut şi m-am lăsat pe spate, pe banca tare, cântărindu-l.

— Ce-a spus? s-a interesat Josh şi a încercat s-o zărească urmărindu-mi privirea.

Am oftat teatral, ca să-i minimalizez îngrijorarea.

— Nu vrea să devin invizibilă, pentru că atunci nu mă mai poate vedea. Crede că-i periculos.

O tuse afectată şi indignată mi-a răsunat în ureche.

— Problema nu-i că nu te pot vedea, ci că altcineva ar fi în stare s-o facă.

Josh a ridicat din sprâncene.

— Nu ştiam că nu e sigur.

— Ba e destul de sigur, am protestat. În plus, dacă nu-l înfruntăm acum pe Kairos, ce se va întâmpla diseară? Doar nu-ţi poţi petrece noaptea la mine acasă. Tata e de gaşcă, dar n-o să meargă să-i explic că trebuie să rămânem împreună pentru ca îngerul meu păzitor să te apere. Eu una prefer

să am de-a face cu Kairos acum decât cu tata, după ce încalc ora de culcare.
Josh s-a strâmbat.
— Nici eu nu ţin morţiş să dau de necaz.
Am luat o gură de suc, cuprinsă de frustrare. Aş fi fost pedepsită vreme de o lună dacă n-aş fi apărut la cină — asta dacă aveam noroc. Dar, dacă nu acţionam cumva, Josh n-avea să supravieţuiască nopţii.
— Am fost trimisă aici tocmai pentru că am încălcat de prea multe ori regula asta, am rostit încet, aproape ca pentru mine. În plus, ce obţinem aşa? Dimineaţa, când vor da ile noi, o să fii târât în cealaltă parte a oraşului, iar eu voi fi încuiată în camera mea. Aşa nu facem nicio brânză. Nu, îl înfruntăm pe Kairos acum, cât putem să alegem condiţiile in care o vom face.
— Madison, nu, a protestat Grace, bătând atât de repede din aripi, încât credeam că Josh aproape putea să-i observe strălucirea.
— Aşteaptă până se întoarce Ron sau Barnabas. Fă-o atunci.
Am pufnit exasperată.
— Dacă vreunul dintre ei s-ar fi aflat aici, n-ar trebui s-o lac deloc. Tocmai asta-i ideea!
— Dar nu cred c-o faci cum trebuie, a zis ea, dând uşor înapoi. Ar trebui să-ţi aud sufletul cântând chiar şi când eşti invizibilă, şi nu pot! Te rog, nu face asta.
— Ori o facem chiar acum, am spus, sperând că Josh va prinde esenţa, fie încălcăm ora de culcare şi avem la dispoziţie doar atât timp cât nu ne prind părinţii. Nu sunt dispusă să risc viaţa lui Josh sperând că Ron se va întoarce până atunci. Aşa că, dacă n-ai de gând să stai cu Josh în noaptea asta, n-avem niciun motiv să-l aşteptăm pe Bamabas.
Am îngheţat, iar Josh şi-a ridicat privirea spre mine, uimit.
— Hei, nu-i o idee rea, am adăugat eu, trăgându-mă în faţă, pe marginea băncii, în vreme ce Grace plutea cu spatele.
îngerul meu păzitor ar putea să te însoţească în seara asta.
O să fii în siguranţă şi niciunul dintre noi n-o să dea de bucluc.
— Hă? s-a auzit dinspre sfera de lumină, sunând foarte ciudat. Nu. Am fost însărcinată să te supraveghez pe tine. Ron însuşi mi-a alocat sarcina de a te feri de necazuri. De a te ţine în siguranţă.
— Mda, păi, dacă nu te duci cu Josh, atunci o să-l găsesc pe Kairos şi-o să intru într-un mare necaz.
Josh s-a aplecat spre mine şi a întrebat pe un ton conspirativ:
— Ce tot zice?
Am bătut darabana cu unghiile în tăblia mesei şi am zâmbit. Răspunsul fusese chiar în faţa mea întreaga după-amiază, inventând cântecele.
— Dacă îngerul meu păzitor stă cu tine, vei fi în regulă, îţi poate ascunde aura, cum face şi cu mine.
— Şi cu tine cum rămâne? s-a interesat Josh, în vreme ce Grace plutea încoace şi încolo, cuprinsă de agitaţie.
— O să fiu OK! l-am asigurat, plină de încredere. Nu-mi cunoaşte noua vibraţie a amuletei. Nu ştie unde locuiesc. Nu mă pot găsi decât dacă dau de tine mai întâi. Şi, dacă o fac, o să devin pur şi simplu invizibilă. M-am întors spre sfera de lumină. Aşadar, e în interesul meu să îl însoţeşti pe Josh.
— Nu, a protestat ea. Nu merge aşa. Mi s-a zis să rămân cu tine.
— Iar eu îţi cer să stai cu el! am exclamat, apoi mi-am coborât vocea când trei tipi slabi au ieşit din locaşul haosului, cu skateboardurile îndesate la subraţ.
Sfera strălucitoare de lumină s-a apropiat atât de mult de faţa mea, încât m-am tras înapoi.
— Uite ce e, domnişoară, a spus cu asprime Grace, nu-mi poţi dicta unde să merg. Am primit un ordin de la Ron şi, scumpo, tu nu eşti Ron.
Frustrată, m-am aplecat în faţă până ce ea a dat înapoi.
— Du-te cu el, Grace, am rostit. Acum. Până ce-ţi dau alte instrucţiuni. In caz contrar, mă fac fantomă şi acţionez în seara asta.
— Grace? a şoptit îngerul păzitor, diminuându-şi strălucirea. Mi-ai dat un nume?

Josh începea să pară nelalocul lui şi-l înţelegeam foarte bine, având în vedere că n-o putea zări şi părea că ţipam, de fipt, la el. Cu buzele strânse, m-am uitat urât la sfera luminoasă de deasupra mesei. M-am abţinut cu greu să nu ameninţ cu un deget îngerul încăpăţânat.

— Grace...

— Mă duc cu el, a capitulat ea, strălucind ceva mai tare preţ de o clipă. Vocea îi era blândă şi domoală şi m-a făcut să amuţesc. Madison, a continuat, dacă mă bagi în bucluc, o să fiu aşa de furioasă pe tine! N-am mai fost înger păzitor. Eşti prima mea misiune şi, dacă o dau în bară, o să fiu nevoită să reiau antrenarea sensibilităţii celor vii.

M-am holbat la Grace, în vreme ce ea s-a apropiat cu vreo opt centimetri de Josh.

— O să stau cu el, a zis ea, cu o voce curgătoare precum un lichid.

Josh îmi cerceta expresia surprinsă de pe chip.

— Ce s-a întâmplat?

M-am îndreptat de spate, cuprinsă de uimire.

— Ăăă... o să stea cu tine, l-am anunţat, iar el a răsuflat uşurat.

A ridicat din sprâncene şi s-a lăsat pe spate.

— Aşadar... o să aşteptăm?

Am încuviinţat, spre mulţumirea lui Grace.

— Dar nu mai mult de mâine, am adăugat, iar îngerul s-a zbârlit, dacă asta reprezentau scânteile portocalii pe care le emitea. În caz că Barnabas sau Ron nu apar până dimineaţă, o să-l provoc pe Kairos. O să-i iau amuleta.

— Fă-le felul. Arată-le ce poţi, a adăugat Josh şi a izbucnit în râs. Bine. Asta o să ne ofere suficient timp ca să ticluim un plan mai bun de „a-i veni de hac". Ştii ceva, o să vin mâine-dimineaţă să te iau cu maşina ca să mergem la carnaval şi, în schimb, o să ne ducem în Parcul Rosewood, să ne ocupăm de Kairos. Aşa, poţi să-ţi recuperezi imediat îngerul.

— Pare a fi un plan bun, am recunoscut şi i-am aruncat o privire lui Grace, care a scos un sunet ciudat: în parte dezaprobare, în parte planificare diabolică, în parte frustrare.

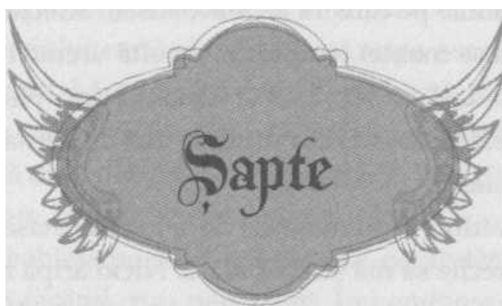
Nu-mi plăcea să mint, dar ce i-aş putea spune tatei? „Bună, tată. Chronos cel diabolic o să-l omoare pe Josh. Nu-ţi face griji, pentru că o să-i fur iar sursa de putere. Mă întorc până-n prânz. Te pup!"

— Atunci, te duc acasă, s-a oferit Josh, apoi s-a ridicat şi şi-a strâns lucrurile. Ai numărul meu de mobil?

— Nu, am răspuns într-o doară, gândindu-mă la ce se întâmplase.

Îi ordonasem ceva unui înger, iar acesta mă ascultase. A trecut de la opoziţie făţişă la a fi de acord. Şi, când mi-am băut ultima gură de suc, ca să putem pleca, m-am înfiorat.

Le porunceam îngerilor. Asta n-avea cum să fie de bine.

Cerul era senin, temperatura era potrivită şi vântul de-abia .idia. Era o zi perfectă. Sau aşa ar fi fost, dacă aş fi reuşit să intru în casă înainte să se scoale tata.

Traficul dimineţii se auzea înfundat de la câteva străzi depărtare, iar eu mi-am sprijinit încet bicicleta de peretele garajului şi mi-am mijit ochii, uitându-mă la ceas în lumina zorilor. Şase şi patruzeci de minute. Tatei îi plăcea să doarmă mai mult sâmbătă, dar, având în vedere că trebuia să ies pe uşă în mai puţin de o oră, probabil că era deja treaz. Ar fi trebuit să mă întorc mai repede, dar fusese greu să mă încred în Grace şi să plec de pe strada lui Josh — mai ailes după ce zărisem aripa

neagră la orizont.
Josh şi cu mine căzuserăm de acord să ne trimitem SMS-uri toată noaptea şi când, în jurul orei două, nu mai primisem niciun mesaj de la el, mă strecurasem afară, să mă asigur că este OK. El dormea, dar acum eu eram înţepenită, umezită de rouă şi în pericol să fiu oricum pedepsită.
De obicei, îmi petreceam orele târzii ale nopţii, când toată lumea dormea, fie navigând pe internet, fie stând pe acoperiş împreună cu Barnabas, dându-mă cu capul de perete, dar aptitudinile pe care mi le dezvoltasem strecurându-mă afară din casa mamei n-au rămas multă vreme nefolosite. Cel puţin o dată pe săptămână ieşeam să mă plimb pe întuneric, prefăcându-mă că pot scăpa atât de Bamabas, cât şi de plictiseală.
Aşa că, atunci când mesajele de la Josh încetaseră, fusese floare la ureche să mă strecor afară. Nicio aripă neagră nu dădea ocol casei lui, dar nu-mi fusese uşor să plec. Îmi petrecusem restul nopţii în spatele trunchiului unui copac, stând de vorbă cu Grace şi încercând să nu mă simt ca şi cum l-aş fi urmărit pe ascuns pe Josh. Nu-mi plăcea să mă furişez sau să-l mint pe tata, dar nu prea avusesem de ales.
Câinele vecinului m-a lătrat şi am întins braţul spre partea din spate a lămpii, după gustarea pe care o ascunsesem acolo cu o săptămână în urmă, ca să cumpăr tăcerea labradorului. Câinele a început să dea vesel din coadă, iar eu m-am urcat cu grijă pe tomberonul argintiu, cel pe care-l mutasem exact unde aveam nevoie după ce gunoierii ridicaseră resturile. M-am apucat cu o mână de pervazul de la fereastra garajului şi pe cealaltă am întins-o spre marginea acoperişului, balansându-mi un picior ca să mă proptesc de partea de sus a ferestrei înainte de a-mi ridica şi celălalt picior şi a ateriza pe burtă pe ţiglele acoperişului. M-am ridicat mulţumită şi m-am scuturat de pietriş, în vreme ce câinele gâfâia dedesubt, tânjind după încă o gustare.
— Încă mă pricep, am şoptit şi am zâmbit.
O cascadorie asemănătoare mă trimisese aici, la casa tatei. Fie asta, fie avea să-mi pună gratii la fereastră, mă ameninţase mama.
M-am aplecat şi am mers pe vine până în vârful acoperişului garajului, nebăgând în seamă aripa neagră care plutea la orizont. Lăsându-mă cu grijă pe burtă, am aruncat o privire pe deasupra şi am zărit-o pe doamna Walsh stând la mica masă din bucătărie, cu bigudiuri în păr, citind ziarul.
— Iată-te, hoaşcă ce eşti, am şoptit.
Jur că bābătia pe mine mă aştepta, nerăbdătoare să mă surprindă făcând ceva nepotrivit. Îmi amintea de femeile plictisite, de vârstă mijlocie, cu care mama mă obliga să mă port frumos în timpul mesei de prânz, încercând să adune fonduri pentru cine ştie ce cauză pe care o susţinea în acel moment. Îmi cam lipseau ceaiurile elegante şi inevitabila ceartă de dinainte de ele având drept subiect noua mea culoare de păr sau tatuajul temporar amplasat la vedere, în vreme ce eram îmbrăcată cu hainele mele de fată sclivisită. S-o văd pe mama purtând cele mai bune ţinute şi purtându-se fermecător, deşi eu ştiam că-şi dorea să o strângă de gât pe femeia înţepată pentru că era atât de îngustă la minte fusese teribil de amuzant. Poate că semănăm cu mama mai mult decât îmi imaginam.
Un zâmbet mi-a apărut pe buze în vreme ce stăteam pe acoperiş, gândindu-mă la mama. Vorbisem cu ea seara trecută, când mă sunase să vadă ce fac, radarul ei de detectare a necazurilor funcţionând chiar şi din Florida. Sincer, habar n-aveam cum făcea.
M-am răsucit pe o parte, mi-am strecurat degetele în buzunar şi mi-am scos telefonul. Când am văzut mesajul de la
Josh, m-a străbătut un fior de entuziasm. Se trezise — ceea ce ştiam deja, căci auzisem cum îi sunase alarma — şi avea să ajungă în jumătate de oră. I-am răspuns cu un „Pe curând", apoi am apăsat pe butonul de apelare rapidă 3. Câteva clipe mai târziu, am auzit o sonerie şi doamna Walsh s-a ridicat, dispărând în adâncul casei. Nu m-am putut abţine să nu rânjesc.
În clipa în care s-a întors cu spatele, am închis telefonul. Fredonând genericul de la „Misiune imposibilă", m-am ridicat în picioare şi am alunecat pe cealaltă parte a acoperişului, sărind cu uşurinţă pe acoperiş, spre camera mea. Am scos nerăbdătoare plasa de ţânţari de la fereastră şi i-am dat drumul pe covor. Stând pe pervaz, mi-am scos pantofii şi m-am strecurat înăuntru. Nu trebuia să las urme ude pe podea, care să mă dea de gol. Învăţasem asta pe pielea mea, după o plimbare în

miezul nopţii pe plaja din Florida, iar covorul plin de nisip îmi atrăsese o pedeapsă de o săptămână.
Când am auzit zgomotele cunoscute ale tatei la duş şi am simţit mirosul cafelei, zâmbetul mi-a dispărut de pe faţă.
— Minunat, am şoptit, fără să ştiu dacă tata aruncase o privire în camera mea, să se asigure că m-am trezit, înainte să intre la duş.
Ştiam din experienţă că pernele îndesate sub pătură nu funcţionau, aşa că-mi lăsasem patul nefăcut, sperând că avea să creadă că eram la baie. Neliniştită, am pus la loc plasa cu degete stângace. Ar fi trebuit să mă încred în Grace şi să fi plecat mai devreme.
Am îndreptat în grabă pătura şi am aruncat înapoi pe pat pernele pe care le împinsesem pe podea cu o noapte în urmă. Nu-mi plăcea deloc să ajung târziu acasă. Devenisem neglijentă. Credeam că tata m-ar fi strigat dacă m-ar fi surprins când mă strecuram afară, dar poate că nu, dorindu-şi să vadă cât mă mai puteam cufunda în minciună înainte să mă oblige să mărturisesc totul. Deşi era mai relaxat decât mama, avea şi o latură de prefăcătorie. Cred că de la el o moştenisem.
Mama îmi zâmbea superior din poza pe care o îndesasem în rama oglinzii, aşa că am întors-o cu spatele. M-am dezbrăcat cu rapiditate de hainele pe care le purtasem cu o zi în urmă şi am sărit la duş, să scap de răcoarea nopţii. Trebuia să pun mâna pe amuleta lui Kairos chiar azi. N-aveam vreme să-l aştept pe Ron sau pe Barnabas să mă salveze. Era doar o chestiune de timp până ce Kairos dădea de Josh sau de mine prin eliminare şi nu mai suportam încă o noapte precum cea care tocmai trecuse. Sincer, habar n-aveam cum reuşeau s-o facă Barnabas sau Grace.
Înviorată de duşul rapid, m-am şters şi m-am îmbrăcat, .1 legând o pereche de ciorapi lungi galbeni, ca să ascund juliturile provocate de covoraşul din barcă, o fustă scurtă mov şi o bluză asortată, pe deasupra unui maiou negru. Adida- şii erau încă uzi, dar, după ce le-am uscat tălpile, i-am încălţat, strâmbându-mă când am simţi umezeala şi întrebându-mă dacă tata avea să observe. Dar nici n-aveam i iirn să port altceva. Se potriveau perfect cu restul ţinutei. Şi, dacă lui Amy nu-i plăcea, stilul meu unic n-avea decât să-i stea în gât. Asta eram şi obosisem tot încercând să mă integrez. În plus, lui Josh îi plăcea părul meu violet.
M-am aplecat încrezătoare peste pat şi mi-am înşfăcat .iparatul foto. Mai aveam vreo cinci minute până să ajungă
Josh. Suficient cât să-i trimit o poză lui Wendy. Seara trecută, îmi trimisese prin e-mail o poză cu ea şi fostul meu iubit, făcută pe plajă, la apus. Le stătea bine împreună şi, după ce-mi trecuse supărarea, îmi dădusem seama că era timpul să depăşesc momentul. Trimiteam e-mailuri spre trecut, încercând să-l transform în viitor, în vreme ce viitorul meu era cu totul altul. Dar asta nu însemna că nu puteam s-o scot din minţi de invidie cu ciorapii mei galbeni.
Stând în picioare, mi-am netezit fusta şi am sperat că ziua va fi pe cât de călduroasă o anunţa cerul senin. Am ţinut aparatul în faţa mea, am adoptat o poziţie de arte marţiale, apoi mi-am mişcat mâna până ce vizorul era îndreptat spre mine, reflectat în oglinda de deasupra măsuţei de toaletă. Enervată, am lăsat aparatul foto. In poză s-ar fi văzut şi patul, care era încă dezordonat în mod artificial.
Era uşor să fac ordine şi am aşezat ursuleţul-vampir pe care mi-l făcuse cadou Wendy la loc de onoare, între pernele dantelate despre care tata crezuse că-mi vor plăcea. Camera nu semăna deloc cu peştera întunecată din casa mamei. Măsuţa albă, decorată cu boboci de trandafir, nu era pe gustul meu. Şi nici cuvertura cu aspect învechit sau grămada de perne cu dantelă pe care le aruncam în fiecare noapte de pe pat, ca să-l conving pe tata că, de fapt, dormeam. Însă nuanţa rozalie în care erau văruiţi pereţii era liniştitoare şi se potrivea cu mocheta bej. Era dureros de evident că tata uitase că nu mai am şase ani şi-mi umpluse camera de lucruşoare albe şi roz, cu volănaşe, de care mă feream deja de ani întregi.
În timp ce aranjam pernele, mâinile mele şi-au încetinit ritmul când mi-am dat seama că încăperea era aproape aidoma celei de dinainte de plecarea noastră. Ca şi bucătăria şi sufrageria, în toate făcându-se simţită prezenţa mamei. Nici el nu depăşise momentul.
Am căzut pe gânduri şi am apucat aparatul foto. Fusese dureros să n-o văd pe Wendy în fiecare zi. Ne cunoşteam din clasa a cincea şi acum, că mă gândeam mai bine, probabil din cauza ei nu făcusem niciodată parte din gaşca i elor populari. Era şi mai excentrică decât mine, dar refuzasem să

scap de ea când, în sfârşit, fusesem invitată să mă alătur, încercând în schimb s-o iau şi pe ea cu mine. Wendy stătuse în tăcere lângă mine, cu geanta ei pentru mâncarea ile prânz din materiale care nu dăunau mediului şi cu muzica ei cu mesaj politic dată la maxim, ştiind că făceam o greşeală, dar suficient de încrezătoare în sine încât să aştepte să-mi dau eu seama de asta. Şansele erau foarte mici să-mi găsesc o prietenă ca ea printre toate acele Amy şi toţi .îcei Len. Însă Josh părea în regulă.

Am apăsat pe declanşator, apoi mi-am coborât braţul şi, în acelaşi timp, am încetat să zâmbesc. Am conectat aparatul foto la laptop. Măcar pe el îl adusesem cu mine de la mama şi era potrivit de întunecat şi de mohorât. Pe ecran aveam o poză cu trupa mea favorită. Wendy îmi spusese de ea, dar, ca să fiu sinceră, îmi plăcea linia melodică agresivă mai mult decât mesajul din spatele ei.

Poza s-a încărcat imediat şi am deschis-o, ca să verific rezoluţia.

Pielea mea încă mai era puţin bronzată, iar asta era ciudat, însă am pus-o pe seama faptului că nu aveam un corp adevărat. Vârfurile mov ale părului meu începuseră să se decoloreze. Nu mai crescuse deloc de când murisem şi mă întrebam dacă voi arăta aşa pentru totdeauna. Mi-am coborât privirea spre sânii mei mici şi am oftat. Nu era bine. Nu era bine deloc. Dar apoi m-am uitat mai îndeaproape la poză şi m-am încruntat.

— Ah, la naiba, am şoptit, cuprinsă de panică.

Puteam vedea patul în spatele meu. Adică puteam vedea

patul prin mine. M-am uitat speriată la mâinile mele. Mie îmi păreau palpabile, dar poza releva altceva.

— Ah, la naiba...

M-am dus în dreptul oglinzii, iar frica a făcut ca amintirea inimii mele să bată mai tare. Şi imaginea mea din oglindă părea în regulă, dar, când am luat aparatul foto şi m-am uitat la mine prin lentilă...

— Ah, la naiba! am rostit pentru a treia oară.

Nu era evident, dar în dreptul patului se zărea o umbră vagă şi distingeam chiar şi forma pernelor.

Numai asta îmi mai lipsea, josh era pe punctul de a bate la uşă, ca să mă ducă să-l înfrunt pe spintecătorul diabolic şi să-i fur amuleta. N-aveam timp să mi se pună la îndoială concreteţea. Îngrijorată, mi-am strâns în mână amuleta şi mi-am slăbit concentrarea, încercând să capăt acea stare ceţoasă în care mă aflasem ieri, ca să verific cum stăteau lucrurile. Poate că rupsesem prea multe fire când exersasem cum să devin invizibilă? Poate că pornisem o deşirare pe care n-o mai puteam opri? Grace mă avertizase să n-o fac. Dar, dacă nu mă opream din tremurat, n-aveam să aflu niciodată!

Timpul petrecut cu Barnabas pe acoperiş, învăţând să mă relaxez, a meritat şi pulsul mi-a dispărut încet. Mi-am des- cleştat fălcile şi am găsit în gând închipuirea ceţoasă a firului vieţii mele şi plasa dantelată, ca ţesută de un păianjen, care o lega de univers. Apăsarea din stomac mi-a dispărut imediat. Firele care mă conectau erau evidente, legându-mă de prezent, în vreme ce viitorul devenea clipa de acum. Gândurile mele dădeau naştere unor fire noi pe cât de repede soarele străbătea bolta cerească, trăgându-mă după ele laolaltă cu restul lumii. Nu stricasem nimic.

— Atunci, de ce pot să văd prin mine? am şoptit.

Panica se transforma în îngrijorare şi am mărit poza pe care o făcusem adidaşilor pe laptop. Fusesem încălţată cu ei când tăcusem fotografia. Mi-am mijit ochii şi am analizat-o iar, dar atât cât puteam vedea din gleznele mele părea normal. Uşurată, am şters ambele poze. Wendy o să se descurce şi fără ele. N-o să mai las în niciun caz pe cineva să-mi facă vreo poză.

Am auzit o maşină înaintând pe strada liniştită din cartierul rezidenţial şi m-am aplecat pe fereastră. Am zâmbit când am observat camioneta albastră a lui Josh. Sosise. În sfârşit.

Mi-am deconectat la repezeală aparatul foto, am înşfă- i»it portofelul, mi-am pipăit buzunarul de la spate ca să mă .isigur că aveam telefonul la mine şi am ieşit pe hol. „Te rog, te rog, te rog ca tata să nu ştie că m-am strecurat afară.” Totul se putea sfârşi foarte urât şi foarte repede.

— Madison? s-a auzit slab vocea tatălui meu. A venit Josh! Nu părea a fi supărat, iar eu am răsuflat uşurată.

— Vin imediat! am strigat, coborând relaxată scările. Tata mă aştepta la baza lor, lângă uşa

principală, îmbrăcat comod, în blugi şi o cămaşă subţire, şi zâmbea. Îmi ieşise încă o dată, dar fusese cât pe ce.

— Nu uita de imprimantă, mi-a amintit el, dându-mi o gentuţă pentru aparatul foto. Am pus înăuntru şi nişte hârtie şi cerneală de rezervă, a zis în vreme ce eu mi-am trecut cureaua peste umăr, simţindu-mă vinovată. Suficient cât să faci oricâte poze ţi-ai dori.

— Doamne, tată, am spus, uitându-mă în geantă. Câte poze crezi că vor dori oamenii să li se facă?

Nici măcar nu mă duceam, de fapt, acolo. Cum aveam să-i explic că n-am folosit nimic din toate astea? Dar trebuia să-l înfrunt pe Kairos chiar acum, chiar dacă Grace nu era de acord. Dacă într-adevăr credea că sunt în pericol, atunci ar fi trebuit să meargă să-l aducă pe Ron.

— Te cunosc eu, a declarat tata. Când eşti în spatele aparatului de fotografiat, nu te poţi abţine. Consideră că asta e contribuţia mea. E scutit de impozit! a adăugat, iar zâmbetul i-a devenit mai larg, părând să-i lumineze chipul prelung. Şi-mi plac pozele făcute de tine, a spus, îmbrăţişându-mă de rămas-bun. Le vor plăcea tuturor. Arăţi bine azi. Aveai dreptate. Movul e culoarea care ţi se potriveşte. A devenit gânditor şi s-a uitat afară, la camioneta lui Josh. Tu şi Barnabas nu aveţi probleme, nu?

M-am oprit în loc. „Ah, da.”

— Tată, ţi-am zis că eu şi Bamabas suntem doar prieteni.

— Pentru un simplu prieten, îşi pierde foarte multă vreme pe-aici, m-a avertizat tata.

— E doar un prieten, am insistat. Şi o ştie foarte bine. Doar îmi petrec ziua cu Josh. Nu-i mare lucru. Dacă avem noroc, o să apară şi Bamabas şi vom participa împreună la târg.

Tata a încuviinţat şi mi-a pus o mână pe umăr.

— Se pare că ai totul sub control, a zis şi mi-am înăbuşii ceea ce ar fi fost un râs isteric. Să te distrezi.

— Aşa o să fac, l-am asigurat, din ce în ce mai îngrijorată şi simţindu-mă tot mai vinovată. Aproape c-o puteam auzi pe Grace cântând despre o fată mincinoasă care căzuse în plasă. Mersi pentru imprimantă şi toate celelalte.

Eram o fiică aşa de rea! Dar el ştia cu ce se va alege când mama mă trimisese aici — cel puţin, în mare parte.

Tata m-a condus pe verandă, iar Josh a coborât din camionetă.

— Bună, domnule A., l-a salutat Josh şi i-a făcut cu mâna.

Purta blugi şi un tricou, dar îi vedeam sacul de sport aruncat pe banchetă, în care avea probabil echipamentul pentru exerciţiul din ziua respectivă.

M-am uitat după aripi negre şi m-am urcat grăbită în camionetă, apoi am trântit portiera, nerăbdătoare s-o pornim. Clopoţelul Harley strălucea şi m-am aplecat în faţă în vreme ce-mi puneam centura de siguranţă.

— Grace, ţi se pare că arăt în regulă? am întrebat, amintindu-mi de fotografie. Sunt subţire? Adică, transparentă?

Zbâmâitul aripilor i s-a amplificat.

— Nu, a răspuns ea, plutind în faţa mea. De ce?

Am dat să-i răspund, apoi, când Josh a deschis portiera, m-am răzgândit.

— Mai târziu.

Josh s-a urcat la volan şi s-a uitat pieziş la mine, închizând portiera.

— Te simţi vinovată? m-a tachinat el, observând că sunt îngrijorată.

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am strâmbat.

— Josh, am zis, încercând să-mi iau un aer înţelept, dacă ai şti toate lucrurile pe care le-am făcut pe când mama credea că dorm, ţi s-ar face pielea de găină. A râs, iar eu am adăugat: Prima dată când l-am întâlnit pe Kairos, am murit. Sunt puţin neliniştită, OK?

N-aveam de gând să-i spun că-mi petrecusem noaptea lângă casa lui, după ce el adormise. Tipul avea mândria lui.

Josh a aruncat o privire peste umăr şi a dat în marşarier, ieşind în stradă.

— Scuze, a zis încet.

A accelerat treptat spre oraş şi i-am făcut cu mâna tatei, care stătea pe verandă. Pentru numele lui Dumnezeu, putea fi mai jenant de-atât?

— Hei, mersi pentru că mi-ai trimis un SMS de dimineaţă, am rostit. Am văzut o aripă neagră în zori. Dar tu?

— Nimic. S-a încruntat şi şi-a ridicat ochelarii pe nas, apoi a cotit către Parcul Rosewood. Mă bucur că am avut parte de un răgaz, dar trebuie să punem mâna pe amuleta lui Kairos în dimineaţa asta. N-o mai suport mult pe Grace.

— Serios? m-am interesat, iar îngerul a pufnit.

— Aseară am rămas fără apă caldă în timp ce făceam duş şi sunt sigur că ea a fost de vină, a explicat el. Și nici inter- netul n-a funcţionat. Iar fratele meu s-a lovit întruna la degetul de la picior toată nenorocita asta de noapte. Madison, mă scoate din minţi.

Dinspre clopoţelul Harley s-a auzit un râs ca un clinchet.

— Dacă se încăpăţâna să-şi folosească lama de ras fără să se uite în oglindă, Josh se tăia sigur pe faţă, iar fratele lui avea de gând să facă ceva răutăcios, aşa că i-am tăiat inter- netul. Şi, de fiecare dată când înjura, l-am făcut să se lovească la deget.

M-am uitat la ceaţa aurie de deasupra clopoţelului care se legăna încet. „Josh s-a ras?” Am strâns din buze când mi-am amintit de semaforul care se prăbuşise. Evident, pe Crace n-o deranja să provoace haos dacă ea considera că era mai puţin îngrozitor decât necazurile pe care le preîntâmpina.

— Nu s-a întâmplat nimic aseară, Grace, am spus ca s-o liniştesc. Totul o să se rezolve până-n prânz. M-am gândit la acea fotografie şi la aripile negre, apoi am tras în piept o gură de aer de care n-aveam nevoie. Josh e OK şi n-ar fi aşa dacă n-ai fi rămas cu el. Asta nu te face să te simţi bine?

— Ba daaaaaaaa, a rostit ea tărăgănat, părând mult prea mulţumită de sine ca să pot sta liniştită. M-am uitat la Josh în vreme ce ne continuam drumul. E groaznic de îngâmfată, l-am avertizat.

— Minunat, a rostit el. Grace, a adăugat, fiindu-i evident mai uşor să se adreseze aerului decât îi fusese cu o seară în urmă. Nu contează dacă face pană în drum spre parc, o să continuăm oricum, doar că o vom face în drum, în loc de un petic liniştit de pământ unde nu va fi nimeni rănit dacă lucrurile nu se desfăşoară cum trebuie.

Clopoţelul s-a legănat uşor.

— Totul e în regulă, aproape că a tors ea.

— Nu-mi place, am murmurat.

Cu cât ne apropiam de parc şi vedeam mai multe maşini, cu atât sentimentul se accentua. Unele maşini chiar erau trase pe dreapta. Din ele coborau cupluri cu copii, nervoase din pricina traficului. Rosewood nu era un parc chiar aşa de mare. Nu era niciodată multă lume pe-acolo, nici măcar sâmbăta.

— Ăăă, Madison? a zis Josh, intrând în parc şi trezi ndu-se într-un şir lung de maşini. In spatele lui a apărut o furgonetă şi acum eram blocaţi. Josh s-a apropiat de o femeie care purta o şapcă având emblema unei anumite şcoli. Ea dirija traficul şi toţi se opreau să stea de vorbă cu ea.

Grace a izbucnit în râs şi mi-am dat seama ce se întâmplase. Evenimentul fusese mutat din Parcul Blue Diamond aici. Minunat! Extraordinar de minunat! Nu era de mirare că Grace chicotea.

— Grace! am strigat, iar Josh mi-a aruncat o privire ca să tac din gură, în vreme ce cobora geamul.

N-aveam timp de aşa ceva! Trebuia să-l înfrunt pe Kairos şi să-mi recapăt viaţa!

Femeia cu şapcă ne-a privit, stând în soare.

— Participaţi sau faceţi parte din public? ne-a chestionat ea.

Dinspre clopoţel s-a auzit un glas subţire:

— O fată pe nume Madison Avery s-a crezut isteaţă şi plină de reverii. Dat-a un ordin unui înger de parc-ar fi fost sclav, dar curând planul i se dădu peste cap.

Josh s-a aplecat pe geam.

— Ăăă... participăm. Eu o să alerg, iar ea va face poze.

Mi-am ridicat aparatul foto, pe post de explicaţie, dar mă chinuia conştiinţa. Nu venisem aid ca să fac poze, dar iată-mă.

Femeia şi-a mijit ochii către parcarea plină.
— Mergeţi până în capăt. Participanţii îşi lasă maşinile pe iarbă. Luaţi-vă după baloanele galbene.
— Urmaţi baloanele galbene! a clopoţit Grace, ţâşnind prin cabina camionetei, încântată că reuşise să ne împiedice să-l înfruntăm pe Kairos.
Josh a dat aprobator din cap, dar n-a înaintat.
— De ce nu se ţine în parcul Blue Diamond?
Femeia a ridicat din sprâncene.
— Ah, a fost tare ciudat! a exclamat ea. Au pornit asper- soarele şi au mers toată noaptea. S-a făcut un noroi până la glezne, aşa că totul a fost mutat aici. Vă mulţumim că ne daţi o mână de ajutor azi. Să nu uitaţi să treceţi pe la cortul ospitalităţii.
N-aveam cum să plecăm prea curând de-acolo, aşa că m-am aplecat înainte şi am întrebat:
— Ştiţi cumva cu cine pot discuta despre instalarea unei mese pentru developarea fotografiilor?
Femeia şi-a potrivit şapca pe cap şi s-a gândit la asta.
— Poate cu doamna Cartwright, a răspuns, aruncând o privire spre parc, pe deasupra maşinilor. Ea supraveghează lotul. O găsiţi în cortul verde.
Am înclinat din cap. O văzusem pe doamna Cartwright pe coridoarele liceului, dar nu ştiam ce materie preda.
— Vă mulţumesc, am zis şi m-am lăsat la loc pe scaun, nervoasă.
„La naiba, Grace!”
Josh s-a târât înainte.
— Urmaţi baloanele galbene, a zis el cu acreală.
Am oftat, iar aparatul foto, care mi se odihnea pe piept, a părut dintr-odată mai greu.
— Grace, eşti rea, am şoptit.
— E tare uşor, a zis ea cu înfumurare.
Se pare că fusesem iertată, căci mi s-a aşezat pe umăr şi mi-a făcut cerceii să sune din pricina vibraţiilor aripilor ei.
Josh s-a uitat la maşinile parcate pe lângă care treceam şi a oftat.
— Nu putem să ne luptăm cu Kairos aici.
Grace a chicotit, iar eu m-am strâmbat.
— Nu, am căzut eu de acord. Şi nici nu cred că putem pleca.
Grace a rostit de pe umărul meu:
— Iar dacă veţi încerca, vă veţi alege cu o pană de cauciuc, Joshua.
„Joshua”, m-am gândit, cuprinsă de curiozitate.
— Nu încerca să pleci, am zis pe când ne-am apropiat de ieşire. O să faci pană. Domnişoara Poezii, aici de faţă, nu vrea să dăm de necaz.
„Răhăţei de căţeluşi, poate că reuşim s-o ştergem de-aici. Grace nu ne-ar face să ne rupem vreun picior, nu?”
— Poezii? a întrebat Josh, iar eu am clătinat din cap.
— Chiar nu-ţi doreşti să afli.
„Mda, Grace probabil că ar provoca vreo fractură şi-ar şi râde de asta.”
Se concentra la parcare şi, când am intrat pe iarbă şi am pătruns în brazdele lăsate de celelalte maşini, m-am apucat de mânerul portierei în vreme ce urmam şirul de maşini până ce am parcat la umbra unui stejar stufos. Zgomotul portierelor închise a părut să stârnească un ecou în vreme ce alţi câţiva oameni parcau şi ieşeau din automobilele lor. Josh îşi luase sacul cu echipament cu el, iar eu îmi atârnasem geanta aparatului foto pe umăr. Lângă copac, aerul era proaspăt şi răcoros şi puteam să observ entuziasmul oamenilor care plecau de lângă maşini şi se îndreptau spre spaţiul deschis al parcului. Fusese o noapte lungă şi neplăcută, petrecută supraveghind casa lui Josh dar faptul că eram întru câtva transparentă nu mă făcea nerăbdătoare să devin aşa de repede invizibilă. Puteam să-l mai amân câteva ceasuri pe Kairos. Să fac câteva poze. Să nu fiu o mincinoasă chiar atât de mare.
— Grace, tu rămâi cu Josh. Te rog, am adăugat apoi, când sfera strălucitoare de lumină creată de

aripile ei a căpătat o nuanţă mai ţipătoare. Nu poate să participe la eveniment cu mine alergând alături de el.

Aripile i s-au întunecat până ce aproape că i-au dispărut; a căzut de acord, cu g]as stins. Nu mă încredeam în aparenta ei supunere şi ne-am croit încet drum printre maşinile parcate, către câmp. La jumătatea drumului mi-am ridicat aparatul foto şi i-am făcut poză unui copil pe chipul căruia se citea uimirea în vreme ce atingea nasul unui clovn. Când m-am uitat pe ecran, la rezultat, am zâmbit. Cerul era de un albastru strălucitor, iar machiajul clovnului era perfect şi contrasta puternic. Viu colorat şi îndrăzneţ.

— E o zi bună pentru alergări, a rostit încet Josh.

Am încuviinţat, simţind cum aerul îmi umple plămânii.

— Cred că putem face asta o vreme, am spus, nedorindu-mi să fiu strivită de un meteorit dacă încercam să plec.

— M-am angajat să alerg două ture, a zis. Altfel, nu pot strânge banii.

Observându-i dorinţa de a alerga, mi-am ridicat geanta mai sus pe umăr. Era îngreunată de promisiunea mea. Câtă vrerne Grace avea grijă de Josh, Kairos mai putea să aştepte două ceasuri.

— Aşadar, ne vedem pe la prânz? am propus, dând să mă îndrept către cortul verde.

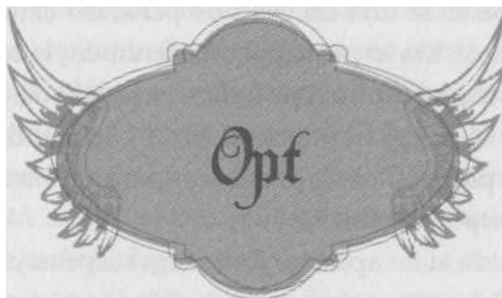
Josh a zâmbit, iar soarele i-a lucit în păr.

— Ai grijă la Amy.

Am rânjit cu superioritate. Era nevoie de talent ca să faci o poză bună. Ca să faci una proastă, era nevoie de mai mult decât atât.

— Poţi să pui pariu.

El a încuviinţat şi s-a întors. Am aşteptat o clipă, să mă asigur că Grace îl însoţea, apoi m-am îndreptat către cortul verde şi doamna Cartwright.

Vântul îmi sufla vârfurile mov ale părului în faţa aparatului foto şi am aşteptat până ce am putut vedea clar. L-am urmărit încet pe Josh, care sălta pe pistă, apropiind imaginea când a ajuns la curbă, ca să-i pot vedea faţa. A inspirat şi am făcut fotografia, îndepărtând imediat aparatul foto de la ochi, ca să văd ce imortalizasem.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc. Părea suficient de chinuit, cu ochii mijiţi dureros şi gura deschisă. Părul i se lipise de frunte din pricina transpiraţiei. În spatele lui se vedeau siluetele colorate şi neclare ale celorlalţi alergători. Pe fundal se zărea o sferă înceţoşată de lumină despre care oricine ar fi zis că era un defect al aparatului, dar eu ştiam că era Grace. Josh o să se bucure să observe o dovadă a existenţei ei.

Zgomotul făcut de tălpi lovind pista mi-a atras atenţia.

— Arăţi bine, Josh! am strigat, iar el mi-a făcut un semn scurt cu mâna.

Nu era atât de obosit pe cât părea în fotografie. Şi nu era o cursă. Echipa de alergări se asigura doar că era mereu cineva pe pistă, ca la un maraton care dura întreaga zi. Pe marginea pistei se afla un grup de persoane care se mişca mult mai încet. Era în principal un eveniment la care lumea socializa şi le puteam auzi pe femei discutând despre copiii lor în timp ce mergeau în pas susţinut, câştigând dolari cu fiecare tur parcurs, ca să poată cumpăra un nou autobuz pentru transportul elevilor.

Mi-am ridicat iar aparatul foto şi am surprins o femeie în vreme ce râdea, şi am imortalizat-o într-un moment de fericire. Insignele participanţilor se vedeau clar şi am cochetat cu ideea de a i-o arăta doamnei Cartwright, care ar fi putut să vrea s-o folosească pentru promovarea evenimentului de anul viitor.

M-am întors şi am zărit echipa feminină de alergătoare a liceului Covington făcându-şi încălzirea la umbra mestecenilor. Pe iarbă erau împrăştiate genţi de sport colorate şi am făcut câteva poze, asigurându-mă că Amy nu arăta foarte bine. Am apropiat imaginea şi m-am fixat asupra nasului ei învineţit şi umflat, din pricina lui Grace, şi, rânjind, am făcut o fotografie foarte proastă, în care apărea cu gura larg deschisă.

— Să nu enervezi niciodată fotograful, am şoptit, simţindu-mă bine pentru că o surprinsesem în mai multe ipostaze jenante, deloc flatante.

Făceam fotografii de vreo trei ore şi începusem să obosesc, deşi muşchilor mei nefolosiţi de multă vreme le prindea bine exerciţiul. Cârdul cumpărat cu o zi în urmă fusese o adevărată binecuvântare. Îi umplusem deja o dată şi-mi tăcusem timp să descarc totul în imprimantă înainte să-i şterg conţinutul şi să pornesc iar în căutarea unor clipe demne de a fi imortalizate.

— Cum ar fi aceea, am şoptit când am văzut un bărbat ridicându-şi copilul în braţe, aproape de obraz. Arăta către cineva de pe câmp, iar bebeluşul, o fetiţă, judecând după fundă şi volănaşe, privea într-acolo. Chipul bărbatului se lumina când îi vorbea fiicei lui. In spatele lor era un cărucior cu o geantă uriaşă pentru scutece îndesată dedesubt şi cu mai multe jucărele legate de mâner.

Am făcut o poză căruciorului doar pentru că mi se părea tare că o fiinţă atât de mică avea nevoie de atât de multe lucruri, apoi m-am concentrat asupra bărbatului şi a copilului, aşteptând până când fetiţa a recunoscut persoana spre care arăta tatăl ei şi a scos un gâlgâit încântat şi tremurat. Am fotografiat-o, iar bărbatul, auzind declanşatorul, s-a întors.

Am zâmbit şi m-am asigurat că ecusonul pe care mi-l dăduse doamna Cartwright era la vedere.

— Fac poze ca să sprijin şcoala, am explicat pentru a mia oară în acea zi. Doriţi să vă imprim fotografia? Ar fi gata cam într-o oră.

Suspiciunile i-au dispărut şi s-au transformat în încântare când i-am întins aparatul, ca să vadă rezultatul.

— Nici măcar nu ştiam că erai acolo, a zis, legănând fetiţa. E frumoasă. Cât costă? A mutat puţin copilaşul ca să-şi bage mâna în buzunarul de la spate, dar i-am făcut semn că nu trebuia.

— Cerem un dolar, dar plătiţi când vedeţi pozele, i-am explicat. Sunt la cortul verde.

Zgomotul făcut de alergători s-a apropiat şi s-a depărtat în spatele meu, iar fetiţa s-a agitat, privind peste umărul meu ca să-i vadă pe alergători.

— Voi fi acolo, m-a asigurat bărbatul, străduindu-se să ţină bine copilul. I-a aruncat o privire şi a rostit cu o voce piţigăiată: Mămicii i-ar plăcea la nebunie să aibă o poză cu noi. Când s-a întors spre mine, dragostea pentru fiica lui i se citea încă în ochi. Îţi mulţumesc. Mereu uit să iau aparatul cu mine la asemenea evenimente. Iau scutece, biberoane, jucării şi păturica, dar niciodată camera foto.

Am dat aprobator din cap şi i-am înmânat un bilet, apoi i-am făcut cu mâna fetiţei care gângurea şi m-am îndepărtat. Era bine să fiu afară, făcând ceva, în loc să stau în camera mea ca o închisoare, şi să-mi plâng de milă, fiindu-mi dor de vechii mei prieteni. Cu o zi în urmă, la „Micul N”, cu Josh, fusese plăcut, chiar dacă Amy se băgase ca musca-n lapte şi se întrevedeau viitoarele necazuri cu Kairos. Uitasem cât de bine era să fiu cu cineva fără să-mi fie teamă să mă port aşa cum eram cu adevărat. Azi, soarele strălucea, aerul era răcoros, iar eu cheltuiam banii tatei pe cerneală pentru imprimantă şi pe hârtie. Nu se putea mai bine de-atât.

Dinspre copacii din apropiere, am auzit-o pe Amy strigând „Bunăăăăă, Josh!” ca să atragă atenţia, şi, când mi-am ridicat privirea, l-am văzut cum alerga din nou pe lângă noi. Parker era alături de el şi părea că stăteau de vorbă. M-am apropiat ca să le fac o poză, dar pe ecranul aparatului mi-a apărut mesajul că nu mai aveam loc pe card.

— Hait! am făcut şi am oftat, apoi m-am îndreptat spre cortul în care-mi instalasem masa.

Doamna Cartwright era tare drăguţă, nici nu clipise rând îmi văzuse părul mov şi cerceii cu cranii. Îmi dăduse o masă pe care puteam să lipesc unele dintre diversele poze pe care era puţin probabil să le solicite cineva.

— Madison! E gata poza mea? a strigat o voce obosită, de adult, şi am zărit o femeie epuizată, cu trei băieţi plini de praf.

Părea pregătită să încheie activitatea pe ziua aceea. Aveam o poză frumoasă cu ea şi băieţii dându-se în carusel, .ista înainte s-o obosească şi să-şi murdărească hainele cu vată de zahăr. Soarele care făcea vopseaua aurie să lucească se asorta cu părul lor blond, iar liniile drepte contrastau minunat cu nuanţele vii şi coamele cailor. Stând alături, era uimitor cât de mult semănau între ei, fapt care se schimbase toarte puţin de la o vârstă la alta. Imprimasem încă o fotografie, pentru mine, căci îmi plăcuse cu adevărat.

— E gata, am răspuns, făcând semn spre cort, dar femeia era ocupată să-i ţină despărţiţi pe cei doi băieţi mai mici, care se certau pe peştişorul auriu pe care-l câştigaseră.

— Vin imediat, a rostit ea repede, apoi a ridicat vocea, spunându-le că aveau să omoare peştele dacă-l mai scuturau aşa.

Nu m-a băgat nimeni în seamă când m-am strecurat în cort şi mi-am croit drum până la masa din fund. Umbra îmi oferea o uşurare bine-venită şi m-am strecurat în spatele mesei lungi, ca să mă aşez pe scaunul meu. Când mi-am dat seama că o bună parte din fotografii nu mai erau acolo, chiar şi dintre cele despre care crezusem că nu le va dori nimeni, am oftat de mulţumire. Fericită, mi-am conectat aparatul foto la imprimantă şi am dat comanda să imprime tot.

Era plăcut să-mi fie apreciate eforturile. Fotografiile au început să iasă pe rând din fantă şi mi-am făcut de lucru aran- jându-le pe masă, astfel încât oamenii să le poată găsi cu uşurinţă. O umbră a fost proiectată pe mine şi mi-am ridicat privirea, observând-o pe doamna Cartwright, care a rostit cu admiraţie:

— Oh, o s-o iau pe aceea. S-a întins după fotografia care cădea în tăviţă şi a adăugat: Howard e fratele meu. Mi-ar plăcea să-i ofer poza de ziua lui. E minunată!

M-am uitat la fotografia unui bărbat care stătea în bazinul cu apă, vorbind nonşalant cu cineva din mulţime. Era ud leoarcă şi o minge neclară se îndrepta direct către ţintă. Era evident ce urma să se întâmple.

— Serios? am întrebat satisfăcută. Mulţumesc, am zis şi i-am dat-o.

Femeia a zâmbit uşor, admirând fotografia, cu ochii ei verzi şi obosiţi.

— Nu, eu îţi mulţumesc. E greu să-i cumperi cadouri, a explicat şi şi-a dat după ureche o şuviţă lungă de păr, care-i scăpase din coada groasă de cal. Iar asta e una reuşită cu Mark, a spus când din imprimantă a apărut poza cu bărbatul şi fetiţa de lângă pistă. E proprietarul spălătoriei de maşini. Nu prea are ocazia să-şi petreacă timpul cu Jem. Aşa îi zic fiicei lor, Jem. Chipul i s-a luminat, pipăind fotografiile. Şi doamna Hali. Oh, ia te uită ce ditamai piciorul. Nu-i dt> mirare că nu şi-a luat fotografia. Lăboanţa e chiar subiectul principal.

M-am foit jenată, dar era plăcut să aflu câte ceva despre oamenii cărora le imortalizasem o clipă din viaţă. Cumva, mă făcea să simt că aparţin de ceva. Nu puteam să nu mă întreb dacă asta încercasem să fac în acea zi — să imortalizez viaţa, pentru că a mea practic se încheiase, în timp ce lumea mergea mai departe. Continua fără mine. Se succeda asemenea anotimpurilor.

Privind mai îndeaproape, mi-am mijit ochii, dorindu-mi să pot scoate fotografia la soare. Parcă puteam să întrezăresc o strălucire în jurul ei. Aura? „Nuuuu."

— Mi s-a părut că movul baloanelor se potrivea bine cu tălpile pantofilor, am zis, încercând să-i explic de ce spatele doamnei Hall era atât de fascinant.

„Se potrivea? Mi se pare că se potrivea? Doamne, ce tâmpenii spuneam!"

— Aşa e.

Doamna Cartwright a zâmbit văzând fotografia care în- lăţişa duba cuiva, cu uşile din spate deschise, dând la iveală faptul că era ticsită de hârtii care nu fuseseră livrate.

— Te pricepi la compoziţie. Să observi ceea ce contează. C cea ce pierdem din vedere dacă nu încetinim ritmul.

Din imprimantă a apărut o altă fotografie, pe care am pus-o pe masă.

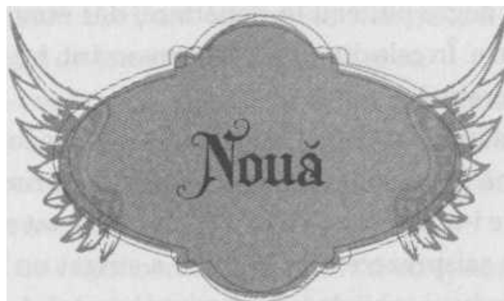
— Mulţumesc. La şcoala de dinainte, am făcut parte din cercul de fotografie. Cred că am învăţat mai multe decât am crezut.

Doamna Cartwright a scos un sunet care denota interesul.

— Nu eşti în clasa mea. De ce? Ai talent.
„Ea e profesoara de fotografie?"
— Ăăă... nu ştiu, am răspuns, agitată dintr-odată.
Femeia a ridicat din sprâncene şi a lăsat jos poza doamnei Hali.
— Oooo, eşti una dintre alea, nu? a întrebat, iar eu m-am uitat pierdută la ea. Nu vrei să fii considerată o tocilară, aşa că-ţi vopseşti părul în mov şi eviţi orice ar putea să te dea de gol că eşti deşteaptă.
— Nu, am răspuns rapid, dar ea a abordat o expresie atotcunoscătoare, aşa că m-am uitat în schimb la tavanul prăfuit. Cercul de fotografie e aproape la fel de rău ca cel de şah, am protestat, iar ea a râs, luând următoarea fotografie care ieşise din imprimantă.
Trăiam cu impresia că cercul de fotografie nu mă ajutase deloc în încercarea mea de a deveni populară la vechea şcoală. Şi nu credeam că mă va ajuta nici aici. Dar de ce mă mai străduiam încă să intru în gaşca celor populari?
— Mai gândeşte-te, Madison, m-a sfătuit ea, analizând fotografia. Eşti foarte talentată. M-am uitat la ce faci, şi surprinzi viaţa într-un fel de o frumuseţe unică; până şi urâţenia e frumoasă. E greu să-ţi dezvolţi o asemenea privire. Dacă ai candida, ai putea chiar să obţii o bursă.
Mda, eram moartă, dar probabil că tot trebuia să merg la şcoală şi să fac rost de o slujbă bună. Dacă aveam să trăiesc veşnic, preferam s-o fac într-o casă frumoasă, iar nu pe străzi.
— Chiar credeţi? am întrebat-o, gândindu-mă dacă aş fi putut obţine bani făcând ceea ce-mi plăcea.
Aproape că nici nu părea corect.
Doamna Cartwright a lăsat fotografia jos când o altă femeie a început să se uite peste poze. Am recunoscut-o, aşa că i-am arătat-o pe a ei. Exclamaţia ei de încântare m-a făcut să zâmbesc şi femeia a mai zăbovit înainte să meargă s-o plătească, amuzându-se de fotografiile vecinilor ei.
— O să stau de vorbă cu consiliera şi o să te includ în cursul meu pentru avansaţi, m-a anunţat doamna Cartwright, atrăgându-mi din nou atenţia. Anul ăsta intri într-a douăsprezecea, nu?
M-a străbătut un fior. Clasa a douăsprezecea. Îmi plăcea rum sună.
— OK, am aprobat. M-aţi convins.
Eram mai fericită să fiu eu însămi — cu păr mov, cu muzica dată tare, moartă şi toate celelalte — decât să încerc să mă integrez printre nenumăratele Amy. Şi nu credeam că Josh avea să-mi dea papucii fiindcă nu făceam parte din gaşca celor cool. Nu că ar fi fost ceva între noi doi.
Femeia a încuviinţat şi a luat fotografia lui Josh, una dint re primele pe care le imprimasem.
— Încă una cu Josh? a întrebat ea şi a zâmbit. Uau, asta e foarte reuşită. Pe asta ai făcut-o din tribune? Eu am aprobat din cap, iar ea a murmurat: Ce mână sigură! Păcat de scânteia aia a soarelui din poză. Ciudat, de obicei nu apare aşa ceva când soarele e în acea poziţie pe cer. S-a încruntat, apropiind fotografia de ochi. Ceva mă nelinişteşte la poza asta. Poate expresia din ochii lui... A ridicat din umeri. Sau poate ciorile din fundal. Bunica le alunga mereu de pe acoperiş. Ura ciorile.
Am împietrit. „Ciori?"
Doamna Cartwright a lăsat fotografia jos.
— Te-ai descurcat minunat azi, Madison, a spus şi mi-a zâmbit. Oamenii au oferit mai mult decât donaţia solicitată. Ai strâns aproape două sute de dolari.
Nu fuseseră ciori pe pistă — nu? Grace se aflase chiar acolo, cu Josh. O văzusem eu.
— Mai bine decât bazinul cu apă, declara doamna Cartwright. Howard o să fie dezamăgit. De obicei, el e atracţia principală. De ce nu închei pe ziua de azi? mi-a propus. Du-te şi te distrează. Sunt pe cale să declare sumele finale. Ar trebui să-l iei pe Josh şi să rămâneţi la petrecere. O să se şi danseze...
Mi-a zâmbit pentru o ultimă dată şi a fost înşfăcată de-acolo de o femeie nervoasă, care ţinea un pumn de bilete. Abia am observat când a plecat şi am înhăţat ultima fotografie pe care i-o făcusem lui Josh. Pe fundal nu se vedeau ciori, ci aripi negre. Se aflau în depărtare, deasupra copacilor, dar sigur asta erau.
Înnebunită, am privit de la adăpostul cortului către vârfurile copacilor. Nimic. Puteam vedea doar o mică fâşie de cer. Ceva era în neregulă. Grace ar fi trebuit să-l supravegheze, dar iată aripile negre

şi, acolo unde se aflau aripile negre, erau şi spintecători. Sau Kairos. N-aveam cum să ştiu dacă el era aici. Sarcina lui Grace era să-l protejeze pe Josh, nu să mă anunţe când apăreau necazuri.

Cu mişcări repezite, am deconectat aparatul foto de la imprimantă. Pozele aşteptau deja să fie imprimate şi, după ce m-am asigurat că era suficientă hârtie în tăviţă, m-am strecurat pe sub funiile din partea din spate a cortului. Trebuia să-l găsesc pe Josh.

Oamenii din jur s-au transformat din frumoase reprezentări ale vieţii în obstacole enervante; mi-am croit drum printre ei, încercând să-i dau telefon lui Josh şi, în acelaşi timp, să cercetez cerul.

— Cred că încă aleargă, am murmurat când nu mi-a răspuns, şi mi-am îndesat mobilul în buzunarul de la spate.

Aşa, am avansat mai cu spor, dar saluturile ocazionale ale oamenilor cărora le făcusem poze mai devreme mă încetineau, în timp ce refuzam să fac şi alte fotografii.

Soarele ardea, dar să fii mort avea şi avantajele sale — nici măcar nu eram transpirată când, în cele din urmă, am ajuns la pistă. Canicula îi alungase la umbră pe cei mai mulţi spectatori din apropiere şi l-am zărit repede pe Josh. Alerga la fel ca atunci când plecasem de-acolo, părând în formă şi gata să mai facă o tură sau două. Uşurată, mi-am descleştat fălcile, dar am strâns iar din dinţi când am privit pe deasupra copacilor. Aripi negre. Cel puţin şase.

— La naiba, am şoptit, căţărându-mă pe gardul de plasă care despărţea tribunele de pista de alergări, încercând să-i atrag atenţia lui Josh.

Aripile negre pluteau în depărtare, dar erau acolo. Păreau confuze. În cele din urmă, Josh m-a zărit, iar eu am fluturat disperată din mână.

I-a făcut imediat semn unui alergător să-i ia locul şi a încetinit până la pas de plimbare. Gâfâind, a prins sticla cu apă pe care i-a aruncat-o cineva şi s-a îndreptat spre mine.

— Sunt şaisprezece ture în total! a strigat un bărbat îndesat, mijindu-şi ochii de sub o umbrelă prinsă de un scaun. Bună treabă, Josh. Vii la „Micul N” împreună cu restul echipei. Fac eu cinste cu pizza.

Josh mi-a cercetat expresia îngrijorată, apoi i-a făcut semn cu mâna.

— Nu, mersi! a zis. Trebuie să plec.

Bărbatul s-a concentrat iar la mapa lui. Pe margine, Amy era încruntată şi ne urmărea, ţinându-şi o mână în şold. Lângă ea se afla o fată blondă, îmbrăcată exact ca ea.

— Ce e? s-a interesat Josh când am deschis poarta, iar el a ieşit. Parcă ai fi văzut o fantomă.

— Foarte amuzant. Ha-ha, am rostit eu, trăgându-l spre parcare. Dacă era prin preajmă Kairos, acesta nu era locul potrivit să dăm ochii cu el. Ia uită-te la asta, i-am zis, ară- tându-i fotografia în care apărea.

Pe faţă i-a apărut un zâmbet.

— Ce transpirat eram! Aia-i Grace?

De deasupra noastră s-a auzit un mic chicotit şi mi-am ridicat privirea doar că să fiu orbită de soare. Am clipit şi m-am împiedicat de un morman de genţi.

— Concentrează-te la linia orizontului, nu la cât de bine arăţi, i-am sugerat când mi s-a limpezit privirea.

— Aripi negre? a întrebat el.

— Nu sunt ciori, am confirmat, ferindu-mă când Grace s-a apropiat de fotografie ca să vadă şi ea.

— Nu-i vina mea, s-a scuzat Grace în vreme ce Josh începuse să-şi îndese lucrurile în geantă. Am fost cu el toată ziua, a protestat. Uite-mă în poză. Şi, în plus, nu s-au apropiat. Prea mult.

Josh a tras fermoarul rucsacului cu echipament sport şi s-a îndreptat de spate, aruncând priviri neliniştite spre copaci şi spre aripile negre, care aşteptau.

— Ştiai că sunt acolo? am întrebat-o, iar lumina pe care o răspândea a devenit mai strălucitoare.

— Ei bine... da. Au fost acolo de la bun început. Vocea ca un clinchet a lui Grace părea sarcastică. Dădeau târcoale. De parcă un spintecător ar fi fost prin apropiere, dar neşti- ind sigur încotro se îndreaptă.

M-am uitat la Josh, înspăimântată şi aproape simţindu-mă vinovată. De ce mă simţisem bine, ascunzându-mă printre vecini precum un struţ? Ar trebui să fiu pe o alee dosnică, înfruntându-l pe nenorocitul ăsta. Faptul că Grace considera că e periculos să devin invizibilă n-ar fi trebuit să mă oprească.

— Să mergem, am zis şi, după ce le-a aruncat o privire colegilor de echipă, Josh a încuviinţat. Era palid; ne-am îndreptat împreună spre ieşire. Grace, dacă încerci să ne opreşti, jur că n-o să-ţi mai spun pe nume, am ameninţat-o.

Îngerul n-a zis nimic şi am simţit încordarea în stomac, accentuându-se când am găsit aleea principală, de-a lungul căreia se înşirau toate atracţiile; am intrat în mulţimea cari' se mişca încet. Trebuia să trecem de pavilion ca să ajungem în parcare, şi se aglomerase, căci toată lumea se aduna să audă sumele totale. Formaţia şcolii generale încerca să se organizeze şi, printre părinţii care le făceau semn copiilor, străduindu-se să le atragă atenţia, şi oficialităţile care aduceau ultimele numere, era imposibil să treci de mulţime.

„N-au cum să fie atâţia oameni în Trei Râuri”, m-am gândit cu amărăciune, apoi m-am oprit brusc ca să nu intru într-un cărucior, când Josh m-a prins de cot. N-aveam cum să înaintăm repede. I-am zâmbit fără veselie şi am încetinit.

— Poate că aripile negre nu ne pot găsi printre atâţia oameni, şi-a dat cu presupusul Josh.

Am aprobat din cap.

— Poate, am zis, aducându-mi aminte de oamenii ale căror vieţi le furasem azi.

Nu luasem în considerare faptul că i-aş fi putut pune în pericol prin simplul fapt că mă aflam printre ei, dar probabil că o făcusem.

— Cred că Kairos ne caută folosindu-şi ochii, pentru că nu ne poate detecta aurele.

De deasupra noastră, Grace a spus:

— Nu-i Kairos, iar spintecătorii nu dau de urma oamenilor cu ajutorul vederii. Durează prea mult şi pot greşi. Voi toţi arătaţi la fel în ochii lor, mai ales pentru spintecătorii întunericului.

— Ba este Kairos şi să nu crezi că-l interesează dacă greşeşte, am protestat. Se poate întâmpla orice, Grace. Vrea să-şi recupereze amuleta şi nu doreşte să afle cineva că a pierdut-o.

Josh a strâns din buze, făcându-şi loc prin mulţime.

— Nu pot să aud decât jumătate din conversaţia asta, s-a plâns el. Poate că altcineva va fi spintecat, a sugerat.

— Stau la orizont de ore întregi, a zis Grace în vreme ce ne croiam drum printre ultimii spectatori. S-ar fi întâmplat până acum, iar aripile negre ar fi plecat.

— Grace spune că, dacă ar fi fost vorba de o secerare obişnuită, ar fi avut loc deja, am repetat pentru Josh. Eu tot cred că ne caută Kairos.

Am ocolit încă un grup de oameni. In sfârşit, aveam cale liberă. In vreme ce formaţia interpreta o variantă plină de entuziasm a cântecului „Louie, Louie”, am alergat spre parcare, împovăraţi de lucrurile noastre. M-am mai liniştit întru câtva când am ajuns la parcarea delimitată de beţe de care erau legate baloane galbene. Şovăind precum o căprioară la marginea pădurii, am cercetat din priviri rândurile de maşini. Unde parcase oare Josh?

— Acolo, a zis el, arătând spre umbra lăsată de copac, de parcă mi-ar fi citit gândurile, şi am luat-o la picior, auzind ovaţiile când formaţia şi-a terminat cântecul, iar vocea doamnei Cartwright a răsunat din difuzoare, mulţu- mindu-le tuturor pentru participare. Am oftat când am zărit partea din spate a camionetei iţindu-se de după o dubă masivă. Dar uşurarea mea s-a transformat în iritare când am observat cine ne aştepta.

— Cum de-au ajuns aici înaintea noastră? m-am mirat.

Amy stătea în bena camionetei, sprijinindu-şi coatele de capotă şi încercând să pară sexy în pantalonii ei scurţi de alergat. Bandajul alb de pe nas distrugea însă această impresie. Parker stătea lângă maşină, schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul, nelalocul lui, iar Len se sprijinea de portiera din faţă, cu braţele încrucişate, de parcă avea de gând să provoace o ceartă. Mi-am încleştat pumnii. N-aveam timp de aşa ceva.

— Sfinţi serafimi dulci, a murmurat Grace. N-a fost deloc o zi bună pentru mine.

Amy a strigat din benă:

— Bună, Madison, scumpo.

Mă lua în râs, iar Josh strângea tare din buze în timp ce-şi pescuia cheile din geantă.

— Dă-te jos din camioneta mea, a rostit sec.

Amy a deschis gura din nou, iar eu am izbucnit:

— Bună, Amy. Ce ţi-ai făcut la nas?

Înroşindu-se de jenă, fata a spus cu modestie prefăcută:

— E o ţinută nouă? Eşti la fel de drăguţă ca sora mea mai mică, îmbrăcată cu ciorapii ăia.

O spusese de parcă aş fi avut trei ani, şi am spumegat de furie gândindu-mă c-aş putea face o sută de copii ale pozei în care avea gura deschisă, de parcă ar fi prins muşte, şi nasul tumefiat şi albastru, pe care să le lipesc apoi pe holurile liceului.

Len nu se clintise, iar Josh s-a apropiat.

— De ce nu vă maturizaţi? a spus mohorât.

Văzând fotografia pe care o ţinea Josh, Len s-a aplecat spre ea.

— Ia dă-mi să văd şi eu, a cerut el şi a înşfăcat-o, iar Amy i-a smuls-o din mână.

— Oooo, nu că-i drăguţ? şi-a bătut ea joc. Lui câte i-ai făcut, scumpo?

Am strâns din buze, dar un foşnet uşor de frunze mi-a .ītras atenţia şi am văzut o aripă neagră plutind pe deasupra şi continuându-şi drumul. Am deschis larg ochii şi am sim- ţ i t umbra inimii mele începând să bată. „Nu aici. Nu acum!”

Amy a crezut probabil că mă tem de ea, pentru că a sărit din camionetă şi s-a apropiat cu nonşalanţă.

— Echipa merge la „Micul N”, Josh, a spus ea. O să vină toată lumea. Vii şi tu, nu?

Era evident că voia să zică „tu vii, dar nu şi ea”, iar asta m-a înfuriat. Josh a luat fotografia înapoi şi a întins braţul pe lângă Len, ca să deschidă portiera. A tras de ea suficient de tare încât să-l facă pe Len să se dezechilibreze şi să facă un pas înainte.

— Nu, a răspuns el, punând fotografia pe bord şi înde- sându-şi geanta sub scaun. De ce nu mergi să faci un duş, Amy? Transpiri ca o scroafă.

Fata a rămas cu gura căscată, iar eu am chicotit a batjocură, suficient de tare cât să mă audă.

Len încercase să pretindă că împleticeala sa fusese intenţionată, dar îşi pierduse statutul şi o ştia prea bine. Nici măcar râsul nu-l mai ajuta.

— Haide, a zis el, băgându-şi mâinile în buzunare şi în- depărtându-se. Nu-mi mai pierd timpul pe-aici. Să mergem! Parker?

Amy l-a luat pe Parker de gât, ca să-l ducă de-acolo. Părea că ar fi vrut să spună ceva, dar n-a făcut decât să ridice din umeri când Josh l-a privit în ochi. Josh a făcut acelaşi gest. Am încercat să-mi fac inima să înceteze când Amy şi Parker au trecut printre mine şi Josh şi m-am forţat să-mi descleştez pumnii. Erau la trei maşini depărtare când Amy a strigat pe altcineva şi s-au îndreptat într-acolo. În depărtare, formaţia a început din nou să cânte, tare şi plină de entuziasm.

Josh părea enervat. Avea gâtul roşu. S-a urcat în camionetă şi a pornit motorul. Nerăbdătoare să plecăm, m-am întors ca să ocolesc pe la spatele camionetei şi m-am oprit brusc când din copac a coborât o formă mlădioasă, tăin- du-mi calea. Am tras zgomotos aer în piept. Nakita.

— Tu? m-am bâlbâit, încercând să-mi pun ordine în gânduri.

Dar era logic. Nakita era singurul spintecător al întunericului care mă putea recunoaşte din vedere — şi, fiindcă ştia deja că aveam amuleta lui Kairos, acesta nu risca nimic trimiţând-o după mine.

— Şi-am zis eu că era un spintecător! a ţipat Grace. Pleacă de-aici, Madison!

Nakita a făcut un pas înainte, luând la ochi îngerul. Zâmbetul i-a devenit mai larg.

— Cred că Ron vrea să-ţi fie distrus sufletul. A lăsat un înger de sfera întâi să te supravegheze? Nu e în stare să mă oprească.

M-am împleticit înapoi.

— Josh! E un spintecător! am strigat şi am auzit camioneta scârţâind când a coborât din ea.

Cu un zâmbet încrezător, Nakita şi-a dat jos ochelarii de soare şi i-a aruncat într-o parte. Purta pantaloni lungi şi o bluză mulată, toate albe. Pe şolduri îi atârna o curea aurie şi avea şi o haină albă şi strălucitoare, ale cărei poale măturau iarba încâlcită. Piatra de pe sabia scoasă din teacă lucea într-un mov intens, asemenea amuletei de la gât. Moartea întrupată - care mă căuta pe mine.

— Bună, Madison, a spus ea, dându-şi pe spate părul lung şi brunet. Eşti un suflet greu de găsit.

M am tras înapoi, strângând aparatul foto, de parcă asta ar fi putut să mă ajute cu ceva. La naiba, unde era Barnabas când aveam nevoie de el? Nu puteam să revendic amuleta Nakitei, pentru că era spintecătoare — cum ar fi trebuit să fac asta. Eram nevoită să găsesc o cale de a i-o lua. Dar cum? Trebuia să acţionez repede.

Josh se afla dintr-odată lângă mine, părând speriat, dar hotărât. Grace plutea deasupra noastră. Am auzit un foşnet dinspre copac - aripile negre.

— Fă-o! a şoptit Josh, ferm.

Aş fi putut să încerc, să văd ce avea să se întâmple. Dacă n o făceam, Josh era mort. N-aveam nimic de pierdut. I-am dat aparatul foto, am tras adânc aer în piept ca să invoc în minte imaginea amuletei mele şi am şters toate liniile pe care le puteam vedea şi care mă legau de prezent. M-am împleticit, aproape căzând la pământ din pricina senzaţiei ameţitoare de a deveni lipsită de substanţă. Grace a devenit dintr odată vizibilă, iar Josh se îndepărta încet. Ţineam strâns amuleta, dar se simţea de parcă n-o aveam cu adevărat. Grace se uita fix la mine, inspaimantata. O mica voce din interiorul meu îmi spunea că ceva era în neregulă, dar n-aveam timp să mă gândesc la asta şi am întins braţul spre amuleta Nakitei.

— Madison, nu! a strigat Grace, dar era prea târziu.

— Hei! am scâncit când Nakita m-a prins fără nicio problemă de încheietură cu mâna ei liberă. N-ar fi trebuit să mă poţi vedea, am rostit prosteşte, şocată, ridicându-mi privirea spre ea.

Josh era palid ca varul, fiind evident că şi el mă putea zări. Nu înţelegeam! îmi vedeam amuleta în minte, cu firele tăiate în vreme ce se mutau dinspre viitor spre prezent, dar eram vizibilă!

Şi-a arcuit buzele pline într-un zâmbet, iar Nakita m-a smucit aducându-mă mai aproape, cuprinzându-mă cu braţul pe după gât şi lipindu-mă cu spatele de ea.

— Nu ştiu ce încerci să faci, dar încetează să te apropii de amuleta mea, sucub mic de eşti!

„Amuleta ei?” m-am gândit, apoi mi-am dat seama ce se întâmplase. Ca la morgă, când fusesem moartă, iar amuleta lui Bamabas mă legase de prezent, cea a Nakitei făcea acum întocmai. „Proastă, proastă, proastă!”, m-am mustrat eu. Poate că reuşisem s-o văd pe Grace, dar nu eram pe de-a-ntregul invizibilă. „La naiba!”

Am încetat imediat să mai distrug firele, iar Grace a devenit o sferă de lumină ceţoasă. Nakita pusese mâna pe mine şi am încercat în zadar să mă desprind din strânsoa- rea ei.

— Dă-i drumul! a strigat Josh, ţâşnind spre noi.

„O, Doamne, nu!”

Nakita s-a ferit de lovitura lui Josh şi m-a dezechilibrat, înainte să-mi recapăt echilibrul, l-a izbit cu piciorul în plexul solar. Josh a fost aruncat înapoi şi a scos un sunet neplăcut atunci când a căzut în genunchi lângă aparatul meu foto abandonat şi a încercat să respire. Avea ochii mari, iar transpiraţia îi lipise părul de faţă. Nakita era mult mai puternică decât părea.

— OK. M-ai prins. Lasă-l în pace, am rostit cu răsuflarea tăiată, uitându-mă mai întâi la sabia ei, apoi la amuleta aflată la câţiva centimetri de mine.

— Kairos vrea să te vadă, a zis ea, cu ochii de un albas- tru-deschis răspândind răceală. Se pare că trebuie să adunăm la un loc sufletul şi corpul tău şi sabia mea.

„La naiba”, m-am gândit, încercând să mă răsucesc. Nu era bine deloc.

— Promite-mi că-l laşi în pace pe Josh, am zis, întinzând mâna dincolo de braţul cu care mă ţinea de gât, până ce am atins cu vârful degetelor piatra rece de la gâtul ei.

Nu s-a întâmplat nimic. Dacă o puteam atinge, atunci puteam s-o şi iau. Când timp n-o revendicam, va fi în regulă. Ea a zâmbit şi m-a smucit astfel încât degetele mi-au alunecat de pe piatră.
— Prietenul tău moare primul, a declarat ea. Kairos e cu două zile mai în vârstă decât era săptămâna trecută şi e prost-dispus.
„Au pus mâna pe mine şi au de gând să-l spintece oricum pe Josh?”, mi-am zis. Apoi am icnit din nou când Nakita m-a împins şi m-am rostogolit înainte, dând nebuneşte din mâini şi din picioare. Am căzut lângă Josh. M-am uitat la copaci şi l-am ajutat pe Josh să se ridice în picioare, îngrozită de cearşafurile picurătoare şi întunecate pe care le văzusem. Aripile negre zburau printre crengi şi dădeau ocol copacului. Puteau să-mi smulgă sufletul şi să mă distrugă complet. Ce le atrăgea? Atât amuleta mea, cât şi Grace ne ascundeau aurele! Sau nu?
Mi-am ridicat privirea şi am observat că Nakita rânjea, dezgolindu-şi dinţii perfecţi. Tăişul lamei a lucit şi, când a fandat către Josh, m-am rostogolit, secerându-i picioarele. A ţipat şi a căzut peste mine. M-am mişcat cu repeziciune, ca să-i înşfac amuleta, şi m-a împins la o parte, punându-se pe picioare.
— Madison, dă-te naibii din drum! a strigat Grace.
Josh a gemut. M-am adaptat situaţiei şi l-am căutat din priviri. Zăcea întins pe spate, uitându-se în sus. Sabia Na- kitei lucea într-o rază de soare.
— Josh! am ţipat şi aproape că am plâns de uşurare când s-a rostogolit şi şi-a strâns mâinile sub el.
Nu murise. „Dar e rănit. L-a tăiat?”
Nakita s-a încruntat dintr-odată, evident, nefiind deloc mulţumită. O aripă neagră a ţâşnit printre mine şi Josh şi frica mi s-a amplificat atât de mult, încât aproape că-i puteam simţi gustul. Deveneau mai îndrăzneţe. Nu le puteam lăsa să-l atingă. Grace a coborât. M-am încordat când s-a întâlnit cu una, iar aripa neagră a dispărut într-o scânteiere de lumină laterală. Aş fi ovaţionat, dar o alta i-a luat imediat locul.
— Kairos mi-a spus că i-ai furat amuleta, a rostit Nakita şi mi-am îndreptat atenţia asupra ei, stând lângă camionetă, cu sabia trasă. A fost o greşeală. Nu doar că o să-ţi pună capăt vieţii, dar îţi va şi distruge sufletul. Băiatul e terminat. E timpul să mergem.
Văzând-o pe Nakita cum zâmbeşte când vântul uşor i-a fluturat pletele, am simţit cum frica mi se transformă în inânie: mânie că a avut impresia că-mi voi întâmpina sfârşitul fără să mă opun, mânie că l-a rănit pe Josh, mânie că era mai puternică decât mine şi mânie că tot ce am învăţat cu o zi în urmă nu făcea nici doi bani.
— Să te văd cum încerci să mă iei, am spus, îndoindu-mi genunchii şi proptindu-mă pe picioare.
Nakita a râs, vocea ei stârnind ultimele aripi negre să-şi ia zborul.
— N-ai de ales. E soarta, a răspuns, muzica veselă de pe undal contrastând puternic cu ameninţările ei. N-ar trebui să ai piatra aia, ci să fii moartă. Şi, cu tine la o parte din drum, putem reveni cu toţii la normal. Cum a fost de milenii întregi.
— Doar că eu voi fi moartă, am zis, iar ea a ridicat din umeri.
— Poţi să-mi dai piatra chiar acum, a propus ea şi a întins un braţ zvelt.
— Nu prea cred, am rostit, iar ea şi-a mijit ochii.
Grace a coborât lângă mine şi i-am făcut vânt de-acolo.
— Rămâi cu Josh! i-am cerut.
— Aripile negre nu sunt pe urmele lui, a protestat ea. Ci pe ale tale! Madison, nu te mai face invizibilă. Îţi fisurezi amuleta. Se strică. Ţi-am zis eu că e periculos. Acum, doar .imuleta Nakitei le împiedică să tabere pe tine.
„Doar amuleta Nakitei mă împiedică să mă înceţoşez şi planul ăsta penibil al meu să funcţioneze”, m-am gândit, .ipoi am şovăit. Dacă amuleta ei mă lega de prezent, atunci de ce nu puteam să retez firele care mă legau de amuleta Nakitei, ca şi pe ale mele?
— Madison, nu! a zis Grace, de parc-ar fi ştiu ce urma să fac.
— Rămâi cu Josh, am insistat, iar strălucirea ei s-a intensificat de frustrare.
Nakita s-a îndreptat spre mine, iar eu am dat cu spatele, încercând să obţin spaţiul şi timpul

necesare ca să-mi dau seama cum să mă deconectez de amuleta ei. Nu puteam simţi nicio legătură, dar aceasta trebuia să existe. Şi nu mă puteam lupta cu ea şi să şi găsesc conexiunea în acelaşi timp.

M-am uitat la Josh, care a îngenuncheat, cu capul plecat. M-am gândit la tata şi la faptul că-mi doream să-l revăd. M-am gândit la oamenii care îşi trăiau vieţile, clipă după clipă minunată, imortalizată de aparatul meu foto, neştiind ce dar li se oferise. Nu eram pregătită să plec. Trebuia să găsesc o cale ca asta să funcţioneze, să creez o legătură mai puternică între mine şi amuleta Nakitei, ca s-o pot apoi rupe — şi trebuia s-o fac fără să revendic chestia aia mortală.

Am închis ochii, m-am rugat să nu fac o greşeală şi am lăsat-o să mă atingă.

M-am încordat când m-a apucat de umăr. Forţându-mă să-mi pătrund în inconştient, am permis existenţei amuletei să-mi umple mintea. Lângă ea simţeam o prezenţă mult mai slabă. De amuleta Nakitei mă legau mult mai puţine fire, dar, în vreme ce priveam, numărul acestora a crescut, făcându-mă mai concretă şi mai reală. „Mai moartă”, m-am gândit, încercând să retez liniile dintre noi şi reuşind doar să le anihilez pe cele care mă legau de amuleta mea.

Nakita a simţit-o şi a tresărit, dar încă mă ţinea şi nu eram invizibilă. Nu puteam să tai firele care mă uneau de .imuleta ei fără să capăt controlul asupra ei şi nu puteam face asta fără s-o revendic. Dacă se întâmpla aşa ceva, deveneam praf şi pulbere. „Dar sabia ei...”, m-am gândit d intr-odată. Era făcută din amuleta ei. O legătură directă cu aceasta. Poată dacă acţionam prin intermediul ei...

Icnetul de surpriză al Nakitei m-a determinat să deschid ochii. Grace era deasupra lui Josh, scăldându-l într-o ceaţă luminoasă. Era frumoasă şi sălbatică, o frumuseţe dură, la care era dureros să te uiţi. Şi plângea. Plângea pentru mine. Am încercat să-i spun că va fi în regulă, dar nu mi-am putut găsi cuvintele.

Pe mine a căzut ceva, făcându-mă să mă împleticesc. Aş fi căzut dacă nu m-ar fi susţinut Nakita. I-am întâlnit privirea şi ea a făcut ochii mari. A deschis gura, iar pe chip i s-a citit groaza. O durere neaşteptată şi copleşitoare m-a făcut să înţepenesc locului. Am căzut într-un genunchi când Nakita m-a împins la o parte. Cuprinsă subit de spaimă, mi-am dat seama ce fusese. O aripă neagră. O aripă neagră mă găsise.

Dinspre şira spinării mi s-a strecurat în minte o răceală atât de profundă, încât părea un foc. Am icnit, incapabilă să strig. Nu era moartea. Era senzaţia de a nu fi existat niciodată, de a nu fi fost niciodată. Aripa neagră îmi fura amintirile şi lăsa în loc doar vid. Mă distrugea, îmi smulgea trecutul, clipă după clipă.

Instinctul m-a făcut să revin pe pământ. Înnebunită de durere, am încercat să îndepărtez aripa neagră care se agita. M-am întins s-o desprind de pe mine, dar cearşaful negru era ca o a doua piele, care mă sugea. Îmi mânca sufletul, şi locul în care o atinsesem cu mâinile mă ardea!

M-am ridicat în picioare, cuprinsă de agonie la fiecare mişcare pe care o făceam. Am stat aşa, bălăngănindu-mă, când o alta s-a lăsat asupra mea. Şocată, n-am putut face nimic. Din pricina durerii, eram iar vizibilă — nici măcar nu-mi puteam vedea amuleta, darămite firele de legătură — şi, clătinându-mă, m-am uitat la Nakita.

Eşuasem. Făcusem o greşeală şi urma să mor. Isteaţa şi frumoasa Nakita îmi provocase sfârşitul şi recuperase piatra fără nicio dificultate. Dacă nu făceam nimic, aveam să fiu devorată şi încetam să exist. Ar fi trebuit să fiu fericită. Mai avusesem parte de încă o vară în viaţă. Dar nu era suficient şi mi-am negat sfârşitul chiar în vreme ce mi se apropia. Îmi trebuia doar nenorocita ei de sabie. Era direct legată de amuleta ei şi, prin intermediul ei, eram sigură că puteam reteza conexiunile pietrei cu mine.

— Oi fi tu un spintecător al întunericului, am zis în vreme ce mâinile şi picioarele păreau să-mi amorţească, dar nu ştii nimic despre puterea voinţei omeneşti.

A clipit, cu ochi mari şi tulburaţi. Am strâns din dinţi şi am ţâşnit spre ea.

Cei doi ani de exerciţiu şi-au spus cuvântul şi mi-am înfipt piciorul stâng în pământ, în dreapta ei, apoi m-am răsucit şi m-am trezit în lateralul ei, în vreme ce cotul meu drept se îndrepta, în virtutea inerţiei, spre burta ei. Am lovit-o cu putere. S-a aplecat înainte, cu muşchii cedându-i. Sabia îi atârna moale în mână şi am apucat-o de deasupra degetelor ei. Era atât a mea, cât şi a ei. Cu ochii minţii, am văzut cele două amulete şi toate firele care mă legau de clipa prezentă.

Dându-şi seama că încercam s-o iau, Nakita şi-a pus mâna peste a mea, care strângea sabia. O

ţineam amândouă. Trebuia să mă înceţoşez. Dacă o făceam, aş fi luat şi sabia cu mine. Dar mă durea.

Dacă nu reuşeam, Josh avea să moară. N-aveam de gând să permit asta doar pentru că mi-era frică de durere. Hotărârea a fost uşor de luat.

Mă durea mâna acolo unde mă strângea îngerul. Am cedat durerii. Am lăsat-o să mă străbată şi să mă părăsească, curăţindu-mă de tot în afară de voinţa mea. M-a cuprins euforia, un fals climax când mintea mea a încercat să se protejeze. Puternică şi entuziasmată, am expirat, suflând asupra legăturilor care mă uneau de prezent — şi, cu suflarea voinţei mele, toate s-au rupt asemenea firelor de mătase cuprinse de flăcări. Sabia era a mea.

— Nu! a strigat Nakita, dându-se înapoi când a simţit că sabia devine invizibilă odată cu mine.

Eu eram ceaţa, iar ea nu mă putea ţine, însă a ţâşnit de parcă ar fi putut. Instinctul m-a făcut să ridic braţul, iar spintecătoarea a trecut de-a dreptul prin mine, cu amuleta lucindu-i ca o flacără violet.

Pe chipul spintecătoarei s-a citit uluirea, iar gura i s-a deschis într-un strigăt mut. Părea că timpul încetinise şi mi-am ţinut respiraţia, ca să n-o inspir. Am început să cedez, simţindu-i furia îngheţată, gustându-i frustrarea, văzând în minte cum Kairos stătea pe o podea pardosită cu plăci negre, în lumina soarelui, spunându-i că sunt o ameninţare la adresa voinţei serafimilor şi trimiţând-o în secret După mine. Preţ de o clipă, am fost ea. Am fost Nakita — iar ea a fost eu.

Aripile negre prinse de mine au simţit-o la rândul lor. Şi au găsit ceva mai bun de mâncat decât minusculii mei şaptesprezece ani de amintiri.

Nakita a ţipat în agonie când aripile negre s-au desprins şi s-au lipit în schimb de ea. Durerea m-a părăsit când s-au despărţit de sufletul meu, încastrându-se în interiorul spintecătoarei atunci când ea a trecut prin mine.

Am căzut la pământ, iar şocul a întrerupt influenţa mea mentală asupra amuletelor. Au apărut fire — două pietre care mă legau de prezent. Eram din nou palpabilă. Nakita stătea deasupra mea, încremenită de durere. In mână nu ţineam sabia, ci amuleta ei. Luând-o pe una, le-am obţinut pe amândouă.

Vocea i s-a subţiat, cuprinsă de agonie. Nakita a îngenuncheat pe sol. Aripile ei albe şi strălucitoare s-au materializat, întinzându-se spre crengile cele mai înalte ale copacului. M-am dat repede în spate spre Josh, speriată. Josh şi-a ridicat privirea, cu o mână pe stomac, şi a urmărit tremurând cum Grace a redevenit o sferă strălucitoare de lumină deasupra noastră.

Dinspre Nakita s-a auzit un alt treilea ţipăt pătrunzător. Nu părea uman, iar sângele mi-a îngheţat în vine. In interiorul ei erau aripi negre. M-am holbat înspăimântată, dându-mi seama ce făcusem. Dar nu ştiusem. Nu ştiusem!

Aripile şi spatele i s-au arcuit din nou, căci era cuprinsă de o durere îngrozitoare, iar urletul i s-a întrerupt groaznic de brusc când, cu o ultimă bătaie de aripi, a dispărut. Ţărână şi bucăţi de iarbă au zburat cât colo, iar eu m-am ferit.

— Madison, a spus Grace, vocea ei înfricoșată distin- gându-se clar pe fundalul zgomotului produs de formaţia şcolii generale. Urcă-te în camionetă. Ia-l pe Josh şi intraţi în camionetă.

Nakita dispăruse, dar aripile negre încă dădeau târcoale. Erau cu sutele. Eu eram palpabilă, iar Grace ne însoţea, dar nu se împrăştiau.

— Josh, am gâfâit, simţindu-mă slăbită şi lipsită de substanţă.

Împleticindu-mă, l-am ajutat să se ridice, având amuleta Nakitei înfăşurată în jurul încheieturii. Clătinându-mă, mi-am înşfăcat aparatul foto, pe care-l uitasem pe jos. Portiera camionetei era deschisă şi l-am împins înăuntru, făcându-l să alunece până pe scaunul din dreapta. Motorul încă mai mergea şi i-am mulţumit lui Dumnezeu pentru acest mic avantaj.

— Josh e în regulă? am întrebat şi am trântit portiera. Mă simţeam de parcă schimbătorul de viteze îmi pătrundea până la oase. L-a lovit?

— N-a făcut-o din plin, a răspuns Grace. Aş fi împiedi- cat-o, dar erai în drum. Sufletul lui atârnă de un fir de aţă. Pleacă de-aici! Nu pot să stăvilesc un efort concentrat dacă atacă împreună. Te ascund, dar două aripi negre ţi-au simţi gustul, iar celelalte detectează asta. Nu deveni din nou invizibilă. Madison, nu te face invizibilul De fiecare dată când o faci, îţi fisurezi câte puţin amuleta.

Tremuram pe când dădeam camioneta cu spatele şi apoi o băgăm în viteză. Josh era sprijinit de portiera de lângă scaunul din dreapta. „Nu deveni invizibilă.” Grace o mai spusese şi înainte. Că atrăgea aripile negre. Dar nu avusesem de ales.

— Josh? am rostit când am ieşit pe drum şi am încetinit, înaintând într-un ritm enervant de scăzut, ca să evit oamenii care începuseră să părăsească parcul. Josh, vorbeşte-mi. M-am uitat în spate, dar se părea că nimeni n-o auzise pe Nakita ţipând. Nimeni nu zărise un înger înaripat, arcuit de durere, dureros de frumos, sub copaci.

M-am întins să-l zgâlţâi, iar el a gemut.

— Spital, a şoptit. Madison, simt că mor. Du-mă acolo. Te rog.

M-a cuprins frica. Am ieşit în drumul principal, iar apoi am călcat pedala de acceleraţie până la fund. S-au auzit claxoane şi am aprins luminile de avarie, sperând că asta va ajuta cât de cât.

Când tata va afla despre asta, mă va omorî. Încă o dată.

Mirosul de spirt şi leucoplast se infiltra din holul alb şi steril în sala de aşteptare maro-cenuşie de la urgenţe. Acum era linişte — cu excepţia unei femei care ţinea în poală un bebeluş agitat — şi mi-am cuprins genunchii cu braţele, fre- cându-mi cotul şi amintindu-mi cum mi-l simţisem când o lovisem pe Nakita. Eram obosită, prea epuizată de-atâta aşteptare ca să aflu ceva. Mama avea şi un băieţel care era ocupat s-o necăjească, fiind probabil furios pentru că surioara lui atrăgea toată atenţia.

Enervată, femeia mi-a aruncat câteva priviri urâcioase în timp ce completa formulare pentru ca fetiţa ei, care avea febră, să fie consultată. Când sosisem, se afla deja aici, dar o persoană inconştientă primeşte tratament mai repede decât un bebeluş suferind de colici. Deşi poate că toată graba intervenţiei se datora şi faptului că ţipasem la personalul sanitar. Nu tăcusem decât atunci când intrase o poliţistă care se pare că mă urmărise. Jur că n-o văzusem în oglinda retrovizoare. Poate că mersesem prea repede, dar ajunsesem la spital în doar opt minute.

Opt minute înspăimântătoare, în care crezusem că Josh avea să moară.

Mi-am târşâit picioarele pe mochetă şi m-am cufundat în pernele canapelei, apoi i-am aruncat o privire poliţistei care stătea de vorbă cu asistenta în halat roz. Permisul meu de conducere era la ea, ceea ce însemna probabil că tata era pe drum încoace. Încercasem să-l sun, dar nu fusesem în stare decât să-i las un mesaj cum că sunt OK şi mă aflu la spital, cu Josh.

La vederea asistentei, mi s-a strâns stomacul de grijă. Josh fusese dus în grabă de-acolo după ce le spusesem că leşinase pe pistă. Femeia aceasta cu halat roz era primul cadru medical pe care-l văzusem de-atunci, şi nu-mi spunea nimic. Regulile tâmpite cu privire la protejarea intimităţii.

Măcar Grace se afla cu el, deşi îngerul nu era deloc bucuros. De fapt, era groaznic de nervoasă şi cred că fuseseră cât pe ce să mă interneze când mă certasem pe şoptite cu ea, până ce capitulase. El era inconştient, iar eu nu, aşa că avea nevoie de ea. Evident.

Poliţista a ridicat vocea şi m-am neliniştit când s-au uitat înspre mine. Cele două femei au mai zis ceva, apoi s-au despărţit; asistenta s-a îndepărtat pe hol, iar poliţista a venit spre mine. Nu-mi aminteam cum spusese că o cheamă când discutaserăm prima oară, dar pe insigna ei scria B. Levy. B de la Betty? Bea? Barbie? Nu. Nu cu pistolul ăla atârnat la şold.

Poliţista Levy s-a oprit un pic cam prea aproape ca să mă simt bine, pantofii ei simpli şi solizi legănându-se uşor pe mochetă când a rămas locului. I-am cercetat din priviri pantalonii călcaţi,

cureaua, tocul cu capsă în care avea arma, cămaşa apretată, insigna şi, în cele din urmă, faţa. Nu părea suficient de în vârstă încât să fie poliţistă de multă vreme şi mă agasa că încerca să afişeze o expresie de îngrijorare părintească. Ce, voia să spună că avea copii? Nu prea credeam.

Avea totuşi un chip drăguţ, cu păr scurt, de un blond-ni- sipiu, şi ochi căprui. Era bronzată şi nu avea decât câteva riduri provocate de îngrijorare. Nu spunea nimic şi, când a ridicat din sprâncene, m-am uitat în altă parte. N-avea decât să-mi dea amendă pentru conducere neglijentă şi pentru că nu oprisem, dar ce nefericit chiţibuşar de poliţist care dirijează circulaţia pentru elevi m-ar acuza oficial pentru asta când eu mă îndreptam spre spital cu un prieten rănit?

— Starea lui Josh e stabilă, a zis ea şi mi-am ridicat surprinsă privirea.

— Mulţumesc, am şoptit, iar încordarea din umeri a dispărut.

Nici nu-mi dădusem seama că eram tensionată.

— La carnaval era şi o ambulanţă, a adăugat poliţista, luând loc lângă mine şi oftând când nu şi-a mai sprijinit toată greutatea pe picioare, apoi şi-a trecut o mână prin păr.

Părea prea dezgheţată ca să fie poliţistă. Uram când oamenii mă numeau dezgheţată, dar ea aşa arăta: amuzantă, plină de energie, cineva care ar testa limitele ca să aibă parte de puţină distracţie.

— De ce nu l-ai dus la salvare în loc să pui în pericol întregul oraş? a întrebat.

Nu semăna deloc cu poliţiştii care mă aduseseră acasă după ce încălcasem ora de stingere în timpul unui uragan de gradul întâi, acasă la mama. Că tot vorbeam de întâmplări dramatice.

— Nu ştiam că era o ambulanţă acolo, am recunoscut, dar ce puteam să-i spun?

Că o spintecătoare a întunericului încercase să-l omoare pe Josh şi că avea nevoie de îngrijiri medicale serioase?

Poliţista a chicotit.

— Conduci destul de bine, a recunoscut ea, iar eu am zâmbit amar.

— Mersi.

Am încetat să-mi mai masez cotul în locul în care o lovisem pe Nakita atunci când femeia s-a uitat la el, şi mi-am împletit degetele. Poliţista Levy s-a îndreptat de spate, iar eu am oftat. „Urmează predica."

— I-am sunat pe părinţii tăi, m-a anunţat ea, iar eu m-am întors alarmată spre ea.

— Aţi sunat-o pe mama? am întrebat, cuprinsă de îngrijorare.

Avea să-şi iasă din minţi.

— Nu. Pe tatăl tău. Ai un palmares îngrijorător, Madison, pentru cineva de vârsta ta.

Palmaresul meu nu mă deranja, fiindcă nu cuprindea nimic cu adevărat rău, cum ar fi furtul din magazine sau jaful armat. Doar încălcarea orei de stingere şi hoinăreala. Uaaau! Mare brânză. Uşurată, m-am lăsat să alunec în scaun.

— Ce-ar fi trebuit să fac, doamnă poliţist Levy? am întrebat, cerşind înţelegere. Dumneavoastră ce-aţi fi făcut?

Da, am condus un pic cam repede ca să-l duc pe Josh la spital. Eram speriată, OK? Credeam că e pe moarte.

Femeia a ridicat din sprâncene.

— Eu aş fi cerut ajutor şi aş fi rămas alături de victimă până la sosirea acestuia. În general, nu mori de insolaţie.

— Dacă era vorba de insolaţie, m-ar fi lăsat deja să-l vizitez, am contrat-o, iar ea m-a aprobat, pufnind uşor. S-a lăsat tăcerea şi, imaginându-mi că aştepta să spun ceva, am adăugat şovăind: O să ţin minte data viitoare. Să cer ajutor. Să stau cu victima.

Dar nimeni pe lumea asta nu m-ar fi putut ajuta. Poate n-ar fi trebuit să-i poruncesc nimic lui Grace. Părea că ordinele mele le anulaseră pe cele date de Ron, inclusiv să-l cheme dacă apăreau necazuri cărora nu le putea face faţă.

Poliţista Levy s-a ridicat, ca să poată părea iar neînduplecată.

— Sper că nu va mai exista o dată viitoare, a spus şi mi-a înmânat permisul de conducere. Nu pleca până nu vorbesc şi cu tatăl tău.

— OK.

Am luat cârdul plastifiat, bucuroasă că nu voia să completez un proces-verbal sau ceva de genul

acesta.
— Mulţumesc, am zis.
Poliţista Levy a şovăit.
— Eşti sigură că nu mai vrei să-mi spui şi altceva?
Mascându-mi agitaţia, m-am uitat fix la ea.
— Nu. De ce?
Şi ea mă privea fix.
— Ai iarbă în păr, iar ciorapii îţi sunt murdari de pământ.
Privirea mi-a ezitat şi m-am încăpăţânat să nu-mi cercetez picioarele. „La naiba!”
— A avut loc o luptă? s-a interesat ea şi a mijit ochii. Cine a mai fost implicat?
M-am uitat în altă parte şi am ridicat din umeri.
Poliţista a oftat.
— Ştiu că e greu să te integrezi într-o şcoală nouă, dar, dacă a avut loc o luptă, trebuie să aflu. Nu eşti o turnătoare.
— Josh nu s-a luptat cu nimeni, am insistat. A leşinat.
Aş fi putut să mint şi să-i spun că am căzut şi m-am murdărit când am sărit să-l sprijin, dar de ce m-aş fi deranjat?
S-a uitat pur şi simplu la mine şi am făcut şi eu la fel. În cele din urmă, a strâns din buze şi, scoţând încă un mic puf- net, s-a îndreptat către doamna de la recepţie. Poliţista Levy avea probabil să rămână până când putea vorbi cu părinţii lui Josh. Speram că eu voi pleca înainte să apară ei. Josh era un băiat bun şi ştiam că vor arunca o singură privire spre părul meu mov şi spre cercei şi mă vor eticheta ca nefiind suficient de bună pentru băieţelul lor, considerând că cineva precum Amy era mult mai potrivit.
Am pufnit, întrebându-mă când începusem să mă gândesc la Josh ca la un posibil iubit. Petrecuserăm două după-amiezi împreună. Trebuia să recunosc că fuseseră după-amiezi în care luptaserăm pentru vieţile noastre — ceea ce nu putea decât să-l convingă de faptul că n-aveam cum să formăm un cuplu.
Mi-am ridicat privirea şi m-am uitat pe fereastră, la camioneta lui Josh. Îndesasem amuleta sub scaunul din faţă când scăpaserăm de aripile negre. Nu credeam că Nakita urma să se mai întoarcă, dar Kairos o putea face şi, dacă se întâmpla asta, ar fi cunoscut vibraţia amuletei spintecătoarei. Ţipetele ei fuseseră îngrozitoare şi mi-am înăbuşit un fior la gândul aripilor negre care tăbărâseră asupra mea, ca o pătură de acid rece devorându-mi amintirile — viaţa.
Încruntată, m-am întrebat ce pierdusem. Faptul că se lipiseră în schimb de Nakita reprezentase un adevărat şoc. Fusese înspăimântător şi speram că era în regulă — chiar dacă încercase să mă omoare.
O siluetă familiară, îmbrăcată cu blugi şi un tricou, a trecut prin dreptul ferestrei şi mi-a atras atenţia. M-am ridicat în fund, cu gura căscată, în vreme ce Barnabas aştepta nerăbdător să se deschidă uşile automate.
— Unde-ai fost? l-am chestionat când a intrat aducând cu sine o pală de vânt, care i-a umflat geaca cenuşie.
— Plec şi eu pentru o zi..., a început, iar în ochii negri i se citea furia.
— Şi totul se duce în Hades, am zis şi m-am sculat în picioare, nedorindu-mi să mă domine. Mda. Eram aici şi mă ocupam de asta. Îi evit pe Kairos şi pe Nakita încă de ieri! am spus, cu hotărâre stăpânită.
— Nakita? s-a mirat el, evident, nefiind atent la ceea ce tocmai zisesem.
— Da, Nakita, am ripostat îngrijorată.
Dispăruse cuprinsă de o mare durere. Pe îngeri n-ar trebui să-i doară nimic, fie ei spintecători ai întunericului.
Bamabas s-a aşezat pe marginea unui scaun, vizavi de mine, şi şi-a trecut o mână prin părul şaten şi ondulat, încercând cumva să-l mai îmblânzească. Pentru un spintecător, arăta cu totul nevinovat. Mai ales având în vedere tricoul cu o trupă rock pe care-l purta.
— Tu ai fost? m-a întrebat, iar eu m-am aşezat lângă el. Cântecele dintre cer şi pământ susţin că

a fost rănită în luptă. Normal, Ron s-a gândit la tine şi m-a trimis să verific. El... ăăă... vrea să stea de vorbă cu tine.

„Sunt sigură.” M-am îndreptat de spate pe scaun, cuprinsă de nefericire. Cântece între cer şi pământ? Pun pariu că asta bătea de departe ştirile CNN.

Bamabas s-a uitat pieziş la mine.

— Ce s-a întâmplat? Nu-mi vine să cred că i-ai luat amuleta. Madison, trebuie să încetezi să mai faci asta. Unde ţi-e îngerul păzitor? Nu ne-a transmis că aţi fi dat de necaz.

— S-ar putea ca eu să fiu de vină, am rostit încet. I-am zis să-l apere pe Josh, aşa că n-a plecat să te aducă. Nu te supăra pe ea. Eu i-am cerut s-o facă.

— Josh? Barnabas a sărit în sus. Îngerul păzitor ar trebui să fie cu tine!

Părea şocat, iar eu am ridicat din umeri.

— Eu sunt conştientă. Josh, nu. Nu-i greu de ales.

— Ar trebui să fie cu tine! a exclamat el încă o dată.

Am pufnit de exasperare.

— I-am spus să-l supravegheze. I-a salvat deja viaţa de două ori. Kairos a încercat să-l omoare ieri. Ce-ar fi trebuii să fac? Să-i permit? Eu eram în regulă.

„Asta până când m-au găsit aripile negre. Iar Grace a zis că am fisurat amuleta. Al naibii de grozav.”

Barnabas continua să mă fixeze neîncrezător cu privirea.

— Te-a părăsit, a declarat el.

„Fir-ar! Tot la asta se gândeşte?”

— Nu din voia ei, am insistat, sperând că Grace nu intrase în bucluc din cauza mea. N-a fost deloc mulţumită.

Am şovăit, privind în lungul coridorului alb. Nakita a încercat să-l ucidă pe Josh. Cred că l-a tăiat. O să fie în regulă?

— Nu ştiu. Bamabas s-a uitat la doamna de la recepţie şi la poliţistă, apoi s-a lăsat pe spate, cu braţele încrucişate la piept. Ce i-ai făcut Nakitei? Dacă-i luai amuleta, doar îi îngrădeai abilităţile şi o înfuriai, dar nu devenea catatonică.

„Nakita e catatonică?” Barnabas mă privea fix şi începeam să cred că făcusem ceva cu adevărat greşit. Sigur, era o spintecătoare a întunericului, dar era îngrozitor să le permit aripilor negre să pătrundă în interiorul ei. Chiar dacă fusese un accident.

— Trebuia s-o determin să plece, am spus doar ceva mai tare decât o şoaptă când poliţista Levy s-a uitat la noi. Am făcut tot ce-am putut. Că doar nu puteam să-mi ating gândurile cu ale tale, am încheiat amar.

Chipul lui Bamabas s-a întunecat.

— Ron ţi-a lăsat un înger păzitor, a zis, aplecându-se în faţă şi sprijinindu-şi coatele de genunchi. Ar fi trebuit să fii în regulă.

— Mda? Mi-a fost greu, dar am reuşit să nu ţip. Două zile de frică se manifestau prin furie şi nu mă puteam abţine. Nakita a spus că mi-a lăsat un înger de sfera întâi. Nu-i vorba că nu-mi place de ea, dar nu e suficient de puternică încât să mă apere de un atac concentrat, iar Ron o ştie prea bine.

Aripile lui Barnabas au dispărut de uimire şi el s-a tras înapoi, uitându-se la femeie şi la cei doi copii ai ei, care erau conduşi către o încăpere. Asistenta care-i strigase i-a spus poliţistei Levy că poate şi ea să revină şi, luând asta drept un semn bun, mi-am regăsit o fărâmă de autocontrol. M-am uitat cum Bamabas şi-a descleştat degetele şi m-am gândit că par un pic cam prea lungi pentru un om.

— Josh ştie că eşti moartă? m-a întrebat, iar eu am dat aprobator din cap, incapabilă să-mi ridic privirea.

N-ar fi trebuit să-l implic şi pe el, dar n-am avut de ales când aripile negre au prins să-l urmărească.

— A trebuit să-i spun, am mărturisit. Aripile negre erau pe urmele lui, dar, câtă vreme eram cu el, era în regulă. Mi-am obligat îngerul să stea cu el noaptea trecută. Altfel, n-ar fi supravieţuit până dimineaţă.

Iar acum era în spital. „Bună treabă, Madison.”

Umbrele schimbătoare mi-au atras atenţia şi am ridicat capul, observându-l pe Ron cum stătea pur şi simplu acolo, părând aproape trist, cu mâinile unite în faţă. Soarele îi lumina buclele strânse, cu şuviţe cărunte, iar ochii lui, de un albastru-cenuşiu, îmi cercetau ciorapii galbeni şi fusta mov. Cu o zi în urmă, avea ochii căprui. Nu credeam că ochii cenuşii erau un semn bun. De fiecare dată când îi zăream, era supărat pe mine.

— Madison, a spus, iar oboseala cu care mi-a rostit numele m-a speriat.

— Îmi pare rău, am zis înspăimântată.

— Ştiu. A aruncat o privire spre biroul gol de la recepţie înainte să se apropie, păşind pe mochetă fără să scoată ni- ciun zgomot. Au trecut peste două mii de ani de când un înger s-a întors din luptă fără sabie, în stare de inconştienţă. Ai habar ce poate provoca aşa ceva?

Nefericită, m-am cufundat la loc în pernele subţiri.

— Aripi negre înfipte în el? am dat eu cu presupusul, totuşi şovăind.

„Dumnezeu să mă păzească, dar a fost un accident!”

Ron a tras zgomotos aer în piept, iar Barnabas a scos un sunet de surpriză. Nu mă puteam uita la ei, de teama a ceea ce voi descoperi.

— Cum au ajuns aripile negre în interiorul Nakitei? a întrebat Ron, accentuând fiecare cuvânt.

Am ridicat capul şi am observat că pe chipul lui Ron se citea tristeţea.

— Eu... ăăă... le-am băgat din greşeală acolo? am zis, urând felul în care mi se subţiase vocea spre final.

— Poftim? a făcut Ron, iar cuvântul a sunat ciudat ieşind de pe buzele lui.

Barnabas clătina din cap.

— Asta-i imposibil. Aripile negre nu le pot face rău spintecătorilor. Cred că nu mai ţine minte ce s-a petrecut exact.

Asta era jignitor şi am pufnit.

— Ba nu. Ştiu ce s-a întâmplat, l-am contrazis, fiindu-mi mai uşor decât îmi imaginasem să spun asta. Grace a zis că, atunci când am devenit invizibilă, mă disociam de amuleta mea. Asta le atrăgea pe aripile negre, iar, când Nakita a trecut prin minte, aripile negre s-au lipit în schimb de ea.

— Grace? s-a mirat Ron, cu o expresie îngrijorată pe chipul rotund. Cine-i Grace? s-a interesat el îndurerat. I-ai dat nume? Madison, doar nu i-ai dat un nume îngerului tău păzitor, nu?

În comparaţie cu a lăsa aripile negre în interiorul unui înger ca să-l devoreze, s-o botez pe Grace părea ceva mărunt.

— Rupeam firele care mă legau de amuleta mea doar în prezent, nu şi pe cele care mă trăgeau în viitor, am explicat, încercând să par că mă simt mai puţin prosteşte decât în realitate şi aproape că l-am putut observa pe Ron schim- bându-şi viteza gândurilor ca să înţeleagă ce spunea.

Cel puţin, cred că de-aia a părut deodată îngrozit. Barnabas însă nu era deloc impresionat.

— Ce-are asta de-a face cu aripile negre? a întrebat.

— Nakita avea să-l spintece pe Josh, deşi pusese mâna pe mine. Nu puteam să-i iau sabia decât dacă deveneam invizibilă. Trebuia să găsesc o cale de a mă proteja şi niciunul dintre voi nu era prin preajmă, am continuat, cerşind înţelegere. Nu ştiam că aripile negre se vor lipi de ea. E o spintecătoare! Aripile negre n-ar trebui să le poată face rău spintecătorilor!

Ron clătina din cap.

— Nu aşa devii invizibil. Madison, nu curbai lumina în jurul tău, ci îţi retezai conexiunea cu amuleta, de parcă nici n-ai fi purtat-o. Moartă, fără nicio legătură cu viaţa. Un suflet umblător, fără trup. Nu-i de mirare că ai atras aripile negre. Erau... pe tine?

Grace spusese că era periculos. Ar fi trebuit s-o ascult.

— Nakita urma să-l omoare pe Josh. Dar, când m-am făcut invizibilă ca să-i iau amuleta, două aripi negre s-au lăsat asupra mea, am explicat, iar frica m-a făcut să mă în- fior. A durut. Cred că am pierdut o parte din mine. Am făcut o pauză când amintirea aripilor negre devorându-mi trecutul mi-a revenit în minte. Mi-am descleştat pumnii, gândindu-mă la Nakita şi la cum trebuia să fie să ai două asemenea fiinţe în interior. Chiar a durut, Ron. Am devenit din nou invizibilă ca să încerc să-i iau sabia şi s-au lipit cumva de ea când a trecut prin mine. Mi-am ridicat privirea, cu ochii plini de

lacrimi. N-am vrut decât să plece, am încheiat, cuprinsă de nefericire.

La naiba, n-aveam de gând să plâng.

Barnabas se trăsese înapoi de parc-aş fi fost un şarpe.

— Şi cum rămâne cu amuleta Nakitei? a întrebat. Cum de nu te-a reţinut amuleta ei?

— Pentru că am retezat şi firele alea, am răspuns. I-am revendicat sabia, nu amuleta, şi asta mi-a oferit suficient control cât să rup legăturile fără să mă spulbere.

Bamabas s-a ridicat, cu chipul palid.

— Ron, a zis, uitându-se la mine. A distrus influenţa pe care o avea amuleta Nakitei asupra ei în vreme ce spintecătoarea încă o purta! Ce alte dovezi mai vrei? Cred în li- berul-arbitru, ca şi tine, dar asta este complet greşit! Uite ce s-a întâmplat. Madison este...

— In regulă.

Ron mi-a luat mâinile într-ale sale şi mi-a distras atenţia de la Barnabas. Chipul lui rotund zâmbea încrezător, dar în ochi i se citea o îngrijorare de moarte.

— E în regulă.

— Nakita a zis că ai pus un înger de sfera întâi să o supravegheze, l-a întrerupt Barnabas, îmbujorându-se de furie. E evident de ce. Ştii că e o greşeală. E o greşeală, iar tu eşti conştient de asta!

Bărbatul mai în vârstă i-a aruncat o căutătură lui Barnabas şi m-a strâns mai tare.

— Nu trebuie să-ţi dau ţie explicaţii. Am solicitat un înger de sfera întâi pentru că erau slabe şanse să se petreacă ceva şi nu voiam să dau de înţeles că era ceva în neregulă.

— În neregulă. Barnabas l-a înfruntat, iar Ron s-a schimonosit. Aşadar, recunoşti.

— Bamabas, dar mai taci odată! a exclamat maestrul timpului, iar Bamabas şi-a plecat capul, frustrat.

Eu înlemnisem. Era a doua oară când îl vedeam pe Ron tăindu-i vorba lui Bamabas — mai întâi în parcarea şcolii, apoi aici. Ceva nu era în regulă. Ce făcusem?

— Ron, am zis speriată. Îmi pare rău. Nu voiam decât ca eu şi Josh să fim în siguranţă. Ea l-a rănit cu sabia. O să fie bine?

Cronometrorul a părut să observe pentru prima oară unde se afla. Mi-a aruncat o privire nefericită şi a clătinat din cap, făcându-mă să mă cutremur de groază.

— Viaţa lui e în mâinile Nakitei. Ea hotărăşte dacă va trăi sau va muri.

„O, Doamne, l-am omorât”, m-am gândit, iar panica aproape că m-a paralizat. Trebuia să vorbesc cu Nakita.

— Există speranţă, m-a liniştit Ron, în vreme ce gândurile mi se învălmăşeau în minte, dar mâna pe care mi-o lăsase pe umăr nu mă alina deloc.

În schimb, am fost cuprinsă de nelinişte. În spatele lui, Barnabas spumega de furie.

— O să continui să vorbesc în numele tău, a anunţat Ron, de parcă moartea probabilă a lui Josh era tristă, dar neglijabilă. Tu mă îngrijorezi cel mai tare. Ar fi trebuit să fie imposibil să te separi de amuletă aşa cum ai făcut-o. Poate ai reuşit fiindcă eşti moartă. În orice caz, sunt sigur că ai produs stricăciuni amuletei. N-o mai face. În parte, e şi vina mea. Ar fi trebuit să-ţi supraveghez progresul, dar Bamabas nu mi-a spus că întâmpinaţi probleme.

Nu-i păsa de Josh. Nu cu adevărat. Neliniştea creştea în mine din ce în ce mai mult; m-am desprins din strânsoarea lui. De ce dădea vina pe Bamabas? El spusese că amuleta mă împiedica să-mi ating gândurile, nu lipsa de pricepere sau de exerciţiu — iar Ron ar fi trebuit s-o ştie. Ascundea ceva.

— Grace susţinea c-am fisurat-o, am zis precaută, dar n-am vrut să mi-o scot de sub tricou ca să i-o arăt.

În spatele lui Ron, Barnabas era ţeapăn şi încordat. Când ochii i-au devenit argintii, am zărit în el o urmă a îngerului răzbunător.

— Mă duc acasă, i-a zis el lui Ron, iar durerea i se citea pe chip. O să mă lase înăuntru. Trebuie s-o facă. Trebuie să le povestesc despre aripile negre. Pot să le scoată din ea.

„Acasă?”, m-am gândit. Adică în rai? De ce nu i-ar da drumul înăuntru? Nu era doar mundan, ci şi exilat din rai? Cine erau, de fapt, tipii răi aici?

Frica m-a străpuns precum un cuţit, iscată de înţelegerea faptului că tot ceea ce crezusem c-ar fi adevărat probabil că nu era aşa.

— Barnabas, tacă-ţi gura, a spus Ron şi s-a ridicat, mai scund decât Barnabas, dar extrem de serios. O să trimit vorbă, iar Nakita va fi bine. Nu te vor primi înapoi, iar eu am treabă. Rămâi cu Madison. Încearcă s-o fereşti de necazuri. Şi ţine-ţi gura! Ochii i-au devenit aproape negri, în ei citindu-se un amestec de furie, frustrare şi... nesiguranţă. Mă înţelegi? Nu pot să dreg asta dacă intervii. Ţine-ţi gura... Închisă.

înspăimântată, l-am urmărit pe Ron cum a ieşit din clădire, dispărând când a fost scăldat de razele soarelui. M-am întors spre Bamabas, făcându-mă mică atunci când a scos un sunet de mânie şi s-a lăsat pe scaunul de lângă mine, încruntat şi enervat. Nu s-a mişcat. N-a clintit un deget şi n-a clipit.

— Încerca să mă omoare, am rostit. Încerca să-l omoare pe Josh! Voia să...

— ...să te ducă la Kairos. Ai mai zis asta, m-a întrerupt subit.

Simţeam în el o urmă de frică. Nu-i era frică pentru mine, ci pentru el însuşi. N-avea de gând să tacă din gură, aşa cum îi ceruse Ron, iar eu m-am cutremurat.

— Atât de multe religii, Madison, a zis, dar un singur loc de odihnă, iar ea avea de gând să te repună pe drumul pe care l-ai părăsit când ai revendicat amuleta lui Kairos.

— Nakita nu e din iad, am dat eu cu presupusul, ştiind că am faţa palidă. Tu, da.

Barnabas a sărit în sus.

— Eu? Nu, a spus el, îmbujorându-se de parcă i-ar fi fost ruşine. Nu din iad. Nici nu ştiu dacă există un asemenea loc în afara celui pe care ni-l construim singuri. Dar nu sunt nici din rai... nu mai sunt. Am plecat pentru că nu am fost de acord cu soarta serafimilor. Nu mă mai primesc înapoi. Nu mai primesc înapoi niciun spintecător al luminii. A expirat, cu fălcile încleştate, ducându-şi o mână la cap şi ma- sându-şi tâmplele. Ar fi trebuit să-ţi spun, însă e jenant.

— Dar eşti un spintecător al luminii! am zis, neprice- pând nimic. Lumina e bună; întunericul e rău.

S-a încruntat furios.

— Lumina e pentru liberul-arbitru al oamenilor, e uşor de văzut. Întunericul e pentru soarta ascunsă a serafimilor, fără să ai de ales.

— Ah! Bine-ar fi fost să fi ştiut asta! am strigat. Cum de nu s-a deranjat nimeni să mi-o zică?! am adăugat frustrată, speriată şi puţin uşurată că Barnabas nu era din iad, ci doar fusese dat afară din rai.

Era o diferenţă, nu?

Femeia de la recepţie a aruncat o privire din pragul unei încăperi, apoi a dispărut când s-a convins că eram supărată din pricina lui Josh, nu a unei mici neînţelegeri în ceea ce priveşte lumina şi întunericul.

Barnabas era evident cu gândul în altă parte.

— Nu înţeleg ce face Ron, şi-a zis el, privind în depărtare şi fără să-şi dea seama că cedam nervos. Eu cred în liberul-arbitru, dar, după toate cele care s-au întâmplat, nu mai ştiu. Eşti de treabă, Madison, şi-mi place de tine, dar ai băgat aripi negre în Nakita. Este... este ceva îngrozitor. Poate că serafimii au dreptate. Poate că trebuie să mergi în locul de care aparţii. Poate că soarta îşi are rostul ei în lume. Să i ne împotrivim n-a făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

„Cărui loc îi aparţin? Vrea să zică acasă, cu tata, sau moartă de-a binelea?” Am înghiţit în sec. Nu eu fusesem cea dată afară din rai.

— A fost un accident.

— A fost un accident că te-ai străduit să înveţi cum să devii invizibilă? a întrebat el direct. A fost un accident că ai folosit acele cunoştinţe pentru a elimina influenţa pe care amuleta Nakitei o avea asupra ta? A fost un accident că a trecut prin tine? Sau a fost soarta? A clătinat încet din cap, fluturându-şi buclele întunecate. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai repede ce făcea Ron. Bamabas şi-a mijit ochii şi a continuat. Tot nu-mi vine să cred. N-am vrut să cred!

Aveam gura uscată. Ce anume făcea Ron? Bamabas ştia ceva ce eu nu ştiam şi, pentru numele lui Dumnezeu, aveam de gând să aflu.

— Bamabas, am început eu, dar telefonul de la recepţie a pornit să sune, iar asistenta s-a întors ca să răspundă.

Mi-a zâmbit încurajator când s-a aşezat, dându-mi de înţeles că Josh era în regulă. Sau că, cel puţin, starea nu i se înrăutăţise. Zăpăcită, m-am lăsat la loc pe scaun şi, auzind foşnetul unei frunze uscate, mi-am scos-o din păr. Am ţinut-o o clipă în mână, apoi am pus-o pe masa de lângă mine. Chiar voiam să aflu adevărul? „Da. Vreau."

M-am uitat la conturul lui Bamabas pe fundalul mochetei decolorate în vreme ce-mi adunam curajul, între- bându-mă dacă haina lui reprezenta aripile lui deghizate. În minte mi-a apărut iar Ron târându-l pe Barnabas de lângă mine în parcarea şcolii şi apoi acum, când Ron l-a avertizat pe Barnabas să-şi ţină gura, ca să poată îndrepta lucrurile, atingerea îngrozitoare a mâinii lui Ron când încercase să mă liniştească.

— Barnabas, am şoptit, ce-mi ascunde Ron?

Ridicându-şi privirea, l-am văzut cum strânge din dinţi.

— Nu am căderea să-ţi zic.

Frica mi-a făcut inima să-mi bată o dată, dar apoi s-a oprit.

— Vrei să-mi spui. Ai încercat s-o faci în parcarea şcolii şi-mi dau seama că îţi doreşti să-mi dezvălui şi acum. Dacă tu crezi în liberul-arbitru, spune-mi, ca să pot face o alegere bună.

Şi-a ridicat privirea, uitându-se mai întâi la amuleta mea, apoi în ochii mei, şi m-am cutremurat.

— Ron le ascunde serafimilor cine eşti, ca să poată înclina balanţa între soartă şi alegere, inducându-te în eroare, a zis el sec. Asta cred eu că face.

— A declarat c-o să stea de vorbă cu ei! l-am contrazis, apoi am şovăit. Mă induce în eroare? De ce?

Privindu-mă fix, Bamabas a răspuns încet:

— Tu eşti noua cronometroare, Madison. Cea a întunericului.

Am clipit.

— Ba nu sunt, l-am contrazis pe un ton războinic.

Dar, în loc să se certe cu mine, a zâmbit amar.

— Ţi-am spus că există un motiv pentru care nu-mi poţi atinge gândurile, a adăugat, privirea poposindu-i pe amuleta mea. Ai amuleta unui cronometror al întunericului. Dacă ar fi altfel, vibraţiile noastre s-ar afla suficient de aproape una de alta încât să putem vorbi, dar ele sunt la capete opuse ale spectrului. Ron ştie asta. Ron ştie totul. Doar că nu dezvăluie nimic.

Am ridicat mâna şi am atins piatra neagră, apoi i-am dat drumul.

— Poate că nu funcţionează pentru că sunt moartă.

Bamabas s-a întors cu spatele şi pieptul i s-a umflat când a oftat adânc.

— Singurul motiv pentru care ai reuşit să revendici amuleta unui cronometror este că eşti, la rândul tău, unul.

— Nu! am exclamat. Am putut s-o fac pentru că eram om.

A clătinat din cap.

— Ai putut s-o atingi pentru că erai om, dar ai revendicat-o fiind ceea ce eşti. Ai învăţat singură cum să te disociezi de ea şi să o revendici în continuare. I-ai poruncit lui

Grace, i-ai pus un nume care a subjugat-o şi a anulat misiunea pe care i-o dăduse Ron. Eşti un cronometror în ascensiune, Madison, unul dintre cei doi oameni născuţi în acest mileniu având capacitatea de a supravieţui modificării timpului.

M-am holbat la el, iar pe şira spinării a început să-şi croiască drum panica. Eu? Un cronometror al întunericului? Nu credeam în soartă. Sigur se înşela.

— A zis Ron asta? am şoptit.

Şi-a mişcat picioarele încălţate cu adidaşi murdari şi a ţâşnit înainte. S-a aplecat, sprijinindu-se de genunchi, şi m-a privit de sub claia de bucle.

— Nu, a recunoscut, iar eu am răsuflat uşurată. Dar asta eşti. Madison, cronometrorii nu sunt degeaba muritori. Pământul se schimbă, oamenii se schimbă, valorile se schimbă. Nu poţi cere unui om care s-a născut pe vremea piramidelor să înţeleagă pe cineva care consideră că e de la sine înţeles ca omul să poată privi Pământul din spaţiu. Aşadar, când schimbarea se copleşeşte pe sine în

graba sa de a avea loc, noi cronometrori preiau comanda. S-a uitat la doamna de la recepţie şi s-a apropiat de mine. Am mai văzut asta, e ca o roată care se învârte. Cronometrorii în ascensiune sunt descoperiţi şi antrenaţi, învaţă până ce amuleta este dată mai departe, iar vechiul cronometror reîncepe să îmbătrânească, continuând din punctul în care viaţa lui sau a ei a fost întreruptă de intervenţia divinului. Faptul că eşti moartă complică situaţia, dar asta eşti.

— Ba nu sunt! am protestat. Eu sunt doar eu. Şi, chiar de-aş fi cronometror, n-aş fi unul al întunericului. Eu nu cred în soartă. Am luat piatra lui Kairos doar ca să rămân în viaţă!

Încruntându-se, Barnabas i-a aruncat o privire femeii ocupate de la recepţie.

— Poate că ai ales să o iei, dar datorită sorţii te-ai aflat acolo ca s-o faci. Dacă reprezentai doar o spintecare oarecare, Ron te-ar fi oferit serafimilor chiar din prima zi. Dar n-a făcut-o. Barnabas s-a încruntat şi mai tare. Ar fi trebuit să-mi dau seama încă de pe-atunci, dar nu mi-am imaginat că se va înjosi într-atât încât să te mintă, ca să rămâi ignorantă în privinţa asta.

— Ron a zis că le-a povestit serafimilor despre mine, ru- gându-i să-mi permită să păstrez piatra, am spus consternată. Dacă n-a făcut-o, de ce e încă la mine?

— Pentru că nici Kairos nu le-a zis că e la tine.

— De ce? am întrebat.

Nu puteam să gândesc. Eram amorţită. Aveam nevoie de un răspuns şi nu puteam să pricep destule, încât să ajung singură la el.

Barnabas s-a foit în scaun, strângându-şi haina în jurul corpului.

— Kairos vrea probabil să fii distrusă ca să nu fie obligat să renunţe la rolul lui şi, dacă serafimii află că exişti, chiar aşa moartă cum eşti, îl vor forţa să se supună voinţei lor. Numai dacă vei fi distrusă vor fi constrânşi să-i permită să rămână cronometrorul întunericului vreme de încă o învârtire a roţii.

„Kairos ar trăi veşnic. Nemurirea — o instanţă superioară. De-asta m-a omorât, apoi a venit după mine. Voia să-mi distrugă în întregime sufletul.” M-a cuprins din nou panica.

— Nu. Te înşeli. Pur şi simplu am amuleta greşită, am spus. Trebuie doar să o returnez. Şi trebuie să dau înapoi şi amuleta Nakitei, am bolborosit când Bamabas s-a lăsat pe spate, cu ochii în tavan. Spune-i că-mi pare rău. Poate o să-l lase pe Josh în viaţă.

— Dacă Nakita te găseşte, o să te ducă la Kairos, a rostit Barnabas în direcţia tavanului. Faptul că-ţi pare rău n-o să schimbe nimic. Ai revendicat deja amuleta spintecătorului întunericului. Tu eşti, Madison. Kairos poate să o revendice doar dacă sufletul tău este distrus! Numai unul dintre voi poate fi cronometrorul întunericului.

Mă simţeam ameţită. Trebuia să existe o cale de scăpare.

— Unul dintre noi? Nu prea cred, am zis, apucându-mă durerea de cap. Pot să mă disociez de amuletă. Poate că reuşesc să fac asta fiindcă, de fapt, nu-mi aparţine. La asta te-ai gândit? Dacă pot să i-o returnez pe de-a-ntregul lui Kairos, atunci poate că sunt cronometrorul în ascensiune al luminii.

Barnabas a încetat să bâţâie din picior şi s-a întors spre mine, gândindu-se la ipoteza mea.

— Ron a spus să nu te disociezi de amuletă.

M-a străbătut un fior, iar speranţa renăscută mi-a tăiat răsuflarea.

— Iar Ron m-a minţit... ne-a minţit! Eu zic să riscăm. Barnabas, nu sunt cronometrorul întunericului în ascensiune! Căzând pe gânduri, mi-am mutat privirea de pe chipul lui hotărât. Trebuie să vorbesc cu Kairos, am murmurat. Unde locuieşte?

Lui Barnabas i-a căzut falca.

— N-o să vorbeşti cu Kairos! a izbucnit el. Şi, pe lângă asta, habar n-am. Îngerul căzut şi-a răsucit scaunul cu faţa spre mine, ridicându-şi un picior şi sprijinindu-l de pernă. Madison, chiar dacă eşti cronometroarea în ascensiune a luminii şi poţi să-i dai înapoi amuleta, Kairos îţi va distruge oricum sufletul, ca să încline balanţa în favoarea lui.

Nu-mi permiteam să gândesc aşa.

— E muritor, aşadar, locuieşte pe Pământ, nu? am întrebat, ridicându-mă şi uitându-mă la biroul gol de la recepţie. Dacă îşi vrea amuleta înapoi, va trebui să-mi dea corpul, am adăugat, smucindu-mi amuleta, care-mi atârna grea la gât. Pun pariu că Nakita ştie unde locuieşte. Ea este în regulă?

Au reuşit să scoată aripile negre din ea? Poţi să auzi cântecele dintre cer şi pământ. Ce spun?

Barnabas a rămas unde era, uitându-se neîncrezător la mine pe sub părul ondulat.

— Madison, a protestat el.

— E-n regulă Nakita? am rostit tare, cu mâna în şold. Nu poţi să chemi pe cineva? Haide! Ce sens are să fii spintecător dacă nu faci nimic?

Şi-a mijit ochii preţ de o clipă, enervat; apoi, pe buze i-a apărut un zâmbet.

— E-n regulă, a confirmat, iar mie mi s-a luat o piatră de pe inimă. Dar e o idee proastă.

L-am tras în sus, surprinsă că s-a mişcat cu atâta uşurinţă.

— Da, însă e o idee. Şi, dacă sunt o cronometroare în ascensiune, într-o bună zi, voi fi şefa ta. Haide! Ajută-mă s-o găsesc pe Nakita.

Barnabas s-a proptit pe picioare, şi-a tras mâna dintr-a mea, iar eu am făcut un pas înainte fără el.

— N-o să fii şefa nimănui dacă vei fi moartă, a rostit el ironic.

— Trebuie să-mi cer scuze, am spus, întinzându-mă să-l apuc de braţ şi trăgându-l cu încă un pas înainte. Şi să-i îna- poiez amuleta. Poate, dac-o fac, îl va lăsa pe Josh în viaţă. Poate de-asta nu l-a omorât. Mă aşteaptă.

Barnabas s-a încruntat.

— Vrei să-i oferi o amuletă unui spintecător al întunericului. Tu îţi dai seama ce zici?

— E a ei, am răspuns. Care-i problema?

— Ron o să-şi iasă din minţi. O să-mi ia amuleta, a murmurat Barnabas, aruncând o privire îngrijorată spre parcarea spitalului. N-ar fi trebuit să-ţi spun.

Mi-am proptit o mână în şold, căci fiecare secundă care trecea îmi părea o clipă în plus în care viaţa lui Josh atârna de un fir de aţă.

— Ştii c-ai procedat cum trebuie. Nu-ţi cer să mă laşi. Dacă Ron îţi ia amuleta, îţi voi făuri alta. Doar dacă asta nu-i decât o altă minciună, iar eu nu sunt decât un biet om bun de nimic care a fost amestecat în toată treaba asta, iar nu un cronometror în ascensiune.

Doamne, ce mă bucuram că femeia de la recepţie nu era acolo!

Totuşi, el şovăia.

— De ce-l asculţi pe Ron?! am zis, frustrată. Ştia ce sunt şi nu mi-a dezvăluit. Ţi-a spus să mă înveţi ceva ce ştia prea bine că nu pot face. N-ai de gând să mă ajuţi odată?! Trebuie să încerc să-l salvez pe Josh. Trebuie să încerc să mă salvez. Pot fi din nou eu însămi!

Ochii căprui ai lui Bamabas mă priveau fix.

— Ai fost mereu tu însăţi.

M-am dat înapoi, neştiind ce avea să hotărască.

— O să mă ajuţi?

Stătea lângă mine, iar haina lungă îi flutura în jurul gleznelor în vreme ce-şi târşâia picioarele.

— Crezi că am de ales?

Am dat aprobator din cap.

— Cred că există o şansă.

„Şi un mod de a pleca de-aici înainte să apară tata sau părinţii lui Josh."

Barnabas s-a uitat spre parcare şi la soarele care apunea, apoi s-a strâmbat.

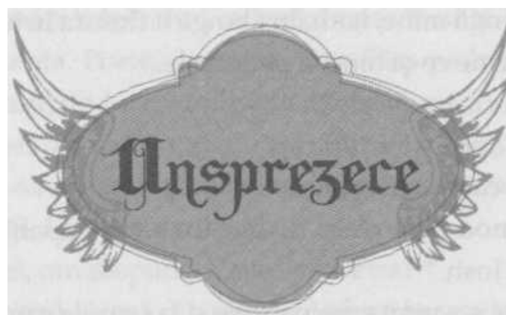
— Nu-mi vine să cred că voi face asta, a adăugat.

— O să mă ajuţi? am întrebat, cu răsuflarea tăiată, speriată şi încântată în acelaşi timp.

— O să intru într-o sumedenie de necazuri, a zis el ca pentru sine şi ne-am întors împreună spre uşile duble. Te pot duce într-un loc sigur. Acolo, Nakita n-are cum să te rănească. Deşi nu cred că ne va ajuta cu ceva.

— Mulţumesc, am spus când am ieşit hotărâţi pe uşă, eu având fluturi în stomac.

Urma s-o conving pe Nakita să-mi ofere viaţa lui Josh în schimbul unei bucăţi jalnice de piatră, apoi voi face acelaşi lucru cu Kairos, obţinând viaţa mea. Staţi şi-o să vedeţi!

M-am încordat şi am închis strâns ochii când vârfurile verzi ale copacilor din pădure s-au apropiat. Nu voiam să privesc în vreme ce Bamabas îşi strângea aripile în jurul nostru şi intra în picaj spre o mică deschidere în frunziş. Am simţit un gol în stomac. O pală de vânt a mişcat frunzele, iar aerul s-a răcorit. Am deschis ochii când el a cotit ca să evite un copac şi a aterizat brusc pe un buştean plin de muşchi. Începuse să se descompună şi am sărit de pe el când s-a făcut fărâme, fâşâind uşor.

Părul încâlcit îmi cădea pe faţă, iar Barnabas a dat o dată din aripi spre spate, ca să se opună inerţiei. În momentul în care m-am răsucit, stătea în spatele buşteanului, aripile îi dispăruseră, iar umerii înguşti îi erau acoperiţi de haină. Trăsăturile îi erau înăsprite de îngrijorare, care i se citea clar pe chip chiar şi în lumina amurgului, iar eu mi-am ridicat privirea spre bolta pădurii. Copacii erau mari, iar tufărişul aproape că nu exista. Solul argilos îmi amortiza paşii şi m-am strâns singură în braţe, simţind umezeala. Din loc în loc se vedeau movile, fără niciun fel de model aparent. Păreau nişte... morminte.

— Unde suntem? am întrebat, făcând un pas nesigur peste buştean, ca să fiu mai aproape de Bamabas.

— Pe un petic de pământ, a rostit încet. Pământul s-ar cutremura dacă ar simţi atingerea unui serafim, dar există câteva locuri în care este destul de solid, iar în trecut, nemuritorii le-au folosit ca să-şi rezolve treburile pe Pământ. Cercurile din largul mării sunt însemnate cu pietre uriaşe, dar aici, unde oamenii au trăit în armonie cu natura până ce au fost alungaţi, sunt marcate cu movile care adăpostesc ofrande pentru îngeri, ca să nu-i tulbure pe ei şi pe copiii lor. S-a întors spre mine şi m-am cutremurat când i-am văzut privirea ciudat de străină. E un loc neutru, a continuat el. Dacă aici se varsă sânge, va veni un serafim. Nakita nu şi-ar dori aşa ceva.

Am cercetat luminişul, simţind că mă furnică pielea.

— E ciudat.

— Nu-i aşa?

Nu se auzea decât vântul bătând printre frunzele din vârful copacilor.

— Cum să-i transmit Nakitei că vreau să vorbim?

Barnabas s-a îndepărtat pe tăcute de mine, cam la vreo şase metri, pentru ca vibraţia amuletei lui să nu se amestece cu a mea. Uitându-se la copacii din ce în ce mai întunecaţi, a zis:

— Îmi închipui că te caută. Ar fi bine să fii sigură.

— Sunt, am rostit încrezătoare, dar, de fapt, eram îngrijorată.

Eram expusă, sufletul meu cânta către cei care îl puteau auzi, asemenea unui clopoţel, dând naştere unei pete luminoase pe care Nakita o putea zări şi urmări. Am strâns din dinţi când o aripă neagră a străbătut în tăcere aerul dintre pământ şi copaci, dar apoi am decis că era, de fapt, o cioară. Mi-am ridicat privirea, iar ceva nevăzut mi-a atras atenţia.

Barnabas s-a foit şi o crenguţă a trosnit.

— Şi eu o simt, a şoptit el.

Am înghiţit în sec.

— Ce e?

A privit încet într-o parte şi-ntr-alta.

— Nu ştiu. Pare a fi un spintecător, dar e temător. Ca un om.

Bamabas s-a uitat subit în spatele meu.

— Madison! La pământ! a strigat, iar eu m-am lăsat stângace pe burtă, căzând cu nasul în solul argilos.

O piatră grea mi s-a rostogolit pe spate, apoi a dispărut. Am privit în sus, scuipând părul şi ţărâna care-mi intraseră în gură.

Cu aripi atât de albe, încât străluceau în lumina amurgului, Nakita s-a pogorât la pământ, răsucindu-se astfel încât picioarele ei abia atingeau pământul înainte ca aripile să-i dispară asemenea unei amintiri.

— Eşti OK! am strigat, gândindu-mă în acelaşi timp că era unul dintre cele mai prosteşti lucruri pe care le rostisem vreodată.

— Serafimii mă mint şi pe mine, a mormăit ea, frica şi mânia schimonosindu-i trăsăturile cândva frumoase.

Habar n-aveam despre ce vorbea şi m-am holbat la ea.

— Nakita, stai! a ţipat Bamabas şi a ţâşnit între noi.

Spintecătorul luminii s-a dat înapoi când o lamă oţelită a lovit aerul. Braţele Nakitei erau întinse şi s-a aplecat de spate când a lovit din nou. Am icnit şi m-am întins, într-o încercare zadarnică de a-l avertiza, dar sabia lui Barnabas s-a ciocnit de cea a Nakitei, iscată din nimic, şi m-am înfiorat când sunetul a părut să răsune şi să facă arborii să se cutremure. Kairos îi dăduse probabil o nouă amuletă. Nu mai avea nevoie de cea pe care doream să i-o returnez. Sabia ei avea acum o piatră neagră, iar giuvaierul de pe cea a lui Bamabas îşi schimbase culoarea, fiind acum de un galben strălucitor. Cel al Nakitei părea neînsufleţit, de un negru mat.

— Madison vrea să cadă la înţelegere, a zis Barnabas, cu sabia încleştată de cea a Nakitei, fără să facă o mişcare. Bagă-ţi lama în teacă în acest loc sfânt.

Nakita a zâmbit, iar hotărârea care i se citea pe chip era înspăimântătoare. Nu semăna deloc cu ea, îmbrăcată fiind cu o robă albă care semăna cu cea a lui Ron.

— Am nevoie de ea, a spus, iar vocea i s-a ridicat şi a coborât cu inflexiuni muzicale. Ai adus-o. E a mea.

Barnabas a făcut un pas înapoi, iar bâzâitul din urechile mele a încetat când săbiile lor s-au desprins.

— A venit singură. Vrea să-şi ceară scuze. Te-ai face de ruşine dacă n-ai asculta-o.

Cu un gest teatral, Nakita s-a dat înapoi, dezlănţuită şi extravagantă, şi mi-a făcut semn să vorbesc. Nu credeam că o interesează ce voiam să-i spun, dar era singura şansă pe care-o aveam.

înspăimântată, m-am întors cu faţa spre ea, cu Barnabas alături de mine.

— Nakita, îmi pare rău, am rostit, iar cuvintele mi-au dispărut în semiîntunericul amurgului. Nu ştiam că aripile negre vor rămâne în interiorul tău. Încercam doar să te împiedic să-l omori pe Josh. Ţi-am adus amuleta înapoi, am zis şi i-am întins-o cu o mână tremurătoare. Nu e mită, dar, te rog, lasă-l pe Josh în viaţă.

S-a încruntat, dar, când i-am aruncat amuleta, a prins-o şi şi-a îndesat-o la cingătoare.

— Kairos îmi dă amuleta, nu tu, a zis ea. Şi n-am nevoie de mila ta, după cum n-am nevoie nici de scuzele tale. Serafimii consideră că sunt perfect în regulă. Sunt perfectă! a ţipat către cer, apoi s-a răsucit spre mine, gâfâind şi pri- vindu-mă nebuneşte. Dar mint.

Bamabas m-a tras un pas înapoi.

— Trebuie să plecăm. E afectată. N-o să rezolvăm nimic.

— Şi eu simt afectată, am adăugat, gândindu-mă la viaţa mea frântă, şi m-am smuls din strânsoarea lui. Nakita, vrei să-i transmiţi un mesaj lui Kairos din partea mea? Corpul meu e la el. Îl vreau înapoi. O să-i ofer în schimb amuleta lui, dacă jură că mă va lăsa în pace. Vreau doar să fiu ca înainte. Te rog. M-am săturat să-mi fie frică.

Când a auzit cuvântul „frică”, s-a cutremurat şi în spatele ei aerul a strălucit, dându-i la iveală aripile care se ar- cuiau deasupra ei, mai mari decât ar fi părut posibil, în vreme ce vârfurile penelor lungi tremurau. Poate că scoseseră aripile negre din ea, dar acestea lăsaseră în interiorul ei ceva ce un spintecător nu fusese creat să înţeleagă. Frică. Iar frica provenea din mine. Din amintirile mele.

— Nu sunt îngerul tău voiajor, a rostit cu acreală. Dar vom merge la Kairos. Eşti o hoaţă. O mincinoasă. Dacă are corpul şi sufletul tău şi sabia mea, mă poate face ca înainte. Totul va fi ca

înainte. A promis!

„Corpul meu e încă la Kairos. Slavă Domnului!”

— Ba n-o iei, a intervenit Bamabas, fără să aibă habar că Nakita era acum de o sută de ori mai periculoasă.

Avea puterea îngerilor împletită cu voinţa umanităţii. Frica şi conştiinţa morţii o făcuseră astfel. Eu o făcusem astfel.

— Ea mea, aşa cum stă acolo.

Adoptând o poziţie uşor aplecată, Nakita şi-a tras noua sabie înainte, vârful tăind pământul şi făcând muşchiul să se despice asemenea unei răni. Am clătinat din cap şi m-am retras.

— Nakita, ascultă-mă. Vreau doar să-mi recuperez trupul, viu şi nevătămat. Nu trebuie să-mi distrugă sufletul ca să obţină amuleta. Mă pot disocia de ea.

S-a îndreptat de spate şi a izbucnit într-un râs crud şi îngrozitor. Barnabas s-a apropiat de mine, încercând să mă sprijine.

— Trebuie să mori, astfel încât Kairos să mă poată reîntregi, a explicat. Bamabas, dă-te din calea mea sau tu vei muri primul.

— N-ai face aşa ceva.

Barnabas m-a împins în spatele lui, iar Nakita şi-a ridicat sabia de la pământ, ştergând într-o doară pământul de pe ea trecând latul lamei peste picior.

— Va veni un serafim, a adăugat el. N-ai risca aşa ceva.

— De ce nu? a strigat Nakita, apoi s-a dat cu un pas în spate, făcând ochii mari. Eu nu am nimic, Barnabas! a strigat. Ştii cum e să-ţi fie frică? O să râd dacă un serafim mă va spinteca pentru că am pângărit unul dintre locurile lor de pe pământ. Măcar atunci totul ar lua sfârşit şi n-ar mai trebui să mă tem!

Barnabas nu înţelegea şi s-a încruntat.

— Frică?

Nakita a scos un sunet neplăcut, grav, aproape ca un mârâit. Mi-a pătruns în creier şi m-a paralizat. Apoi, s-a mişcat.

Mi-am înăbuşit un ţipăt când s-a năpustit spre Bamabas, întinzându-şi aripile albe. Barnabas s-a lăsat într-un genunchi, cu aripile cenuşii desfăcute, şi s-a dat înapoi, în zbor. M-am retras, încercând să mă pun la adăpost. Un vânt puternic a învolburat frunzele căzute. Zăngănitul oţelului mi-a răsunat dureros în urechi. Erau încleştaţi, cu braţele încordate, iar Bamabas stătea pe loc şi dădea din aripi, încercând să adune suficientă putere cât să o împingă pe Nakita înapoi.

— Va fi a mea\ a strigat Nakita, dând nebuneşte din aripi şi încercând să-l lipească pe Barnabas de pământ doar prin puterea voinţei. Nu voi fi aşa! Nu pot!

Bamabas a lovit cu piciorul, încercând s-o îndepărteze. Aripile negre şi cenuşii au izbit copacii. Când Bamabas a ţâşnit înainte, fiind clar în dezavantaj, în semiîntuneric s-a iscat un fulger argintiu. Nu voia să verse sânge. Nakitei nu-i păsa şi agita sălbatic sabia spre Barnabas, spintecătorul luminii contracarând fiecare lovitură mai greu decât pe cea de dinainte. Spintecătoarea întunericului se lupta cuprinsă de o disperare animalică, care le este proprie doar oamenilor, şi asta începea să-şi spună cuvântul asupra lui Bamabas. O senzaţie de greutate în jurul gâtului m-a luat prin surprindere şi mi-am înşfăcat amuleta, simţindu-mă de parcă pământul îmi dispăruse de sub picioare. Cineva... cineva încerca s-o folosească! Şi când Nakita a ţipat, am ştiut că era vorba de încercarea ei de a proceda la fel ca mine atunci când devenisem invizibilă. Era prea departe de amuleta mea ca să-şi exercite pe deplin influenţa asupra ei, dar nu şi Bamabas.

Cu un strigăt sălbatic, Nakita şi-a izbit sabia de cea a lui Bamabas, smulgându-i-o din mână. Amuleta de la gâtul lui a sclipit intens, apoi s-a potolit. Era neajutorat. Cu gura deschisă într-un urlet, Nakita s-a năpustit asupra lui. Barnabas s-a pregătit pentru un impact care n-a mai avut loc, căci Nakita şi-a rupt legătura cu amuleta ei şi s-a făcut invizibilă, trecând prin el de parc-ar fi fost alcătuit din apă.

— Barnabas, atenţie! am ţipat, dar era prea târziu.

Nakita a apărut în spatele spintecă torului luminii, răsucindu-se ca să-i lipească tăişul de gât. Şi-a încordat braţele, gata să-l reteze.

— Nakita, nu! am strigat, înaintând împleticit până în faţa lor.

Spintecătoarea întunericului a şovăit, afişând un zâmbet sălbatic şi victorios. Stăteau nemişcaţi, doi îngeri ai morţii încleştaţi laolaltă, unul dezlănţuit şi nebun, altul epuizat şi şocat.

— U... unde ai învăţat asta? s-a bâlbâit Barnabas, încremenit când a simţit lama unui alt spintecător pe gâtul lui.

Când s-a aplecat înainte, Nakita nu şi-a desprins ochii dintr-ai mei, şoptind în urechea lui Barnabas:

— E uimitor ce poţi face odată ce ştii că nimic nu durează veşnic decât dacă faci tu să se întâmple asta.

Aveam gura uscată.

— Nu-l omorî, am implorat-o. Te rog, Nakita.

— Ce fată prostuţă, a spus ea, cu buzele schimonosite. Ce-ţi pasă ţie? Nimeni nu dă doi bani. A eşuat să te protejeze, mi te-a adus. Iar acum o să mori.

— Merg cu tine! Numai nu-l omorî. Du-mă la Kairos, i-am cerut, tremurând din toate încheieturile. Lasă-mă să vorbesc cu el.

— Tocmai asta am de gând să fac, a aprobat Nakita, apoi s-a mişcat şi s-a retras.

— Nakita, nu! am ţipat când l-a lovit pe Barnabas în cap cu mânerul săbiei. Aripile cenuşii ale spintecătorului luminii s-au moleşit în tăcere, iar el s-a prăbuşit înainte, zăcând grămadă pe pământul acoperit de muşchi. Aripile l-au acoperit şi părea că doarme, un înger odihnindu-se în pădure.

Inima îmi bătea din nou şi am început să mă retrag. Nakita şi-a scuturat aripile şi a zâmbit. Din ele s-a desprins o pană moale, care a plutit şi a aterizat pe muşchiul de un verde intens.

Am rupt-o la fugă.

S-a auzit un şuierat, iar ea m-a înhăţat. Cât ai bate din palme, totul se terminase.

— Dă-mi drumul! am strigat. Ştiam că nu-mi foloseşte la nimic să devin invizibilă dacă putea şi ea să facă la fel. De ce nu poţi să mă laşi în pace?

— Vreau să fiu ca înainte, a mârâit, ţinându-mă strâns lipită de ea. Nu vreau să-mi mai fie frică. Aripile negre, a spus, rostind cuvintele repede şi clar, cu o voce tot mai subţire. N-am cunoscut niciodată frica. Am văzut-o şi v-am considerat pe toţi slabi din pricina asta, dar nu sunteţi aşa. Nu vreau să mă mai tem. Vreau să fiu cum eram. Kairos poate să mă ajute. Dar are nevoie de amuleta lui pentru asta.

„Amuleta mea”, m-am gândit sfidătoare, apoi am ţipat când ne-am luat deodată zborul, ferindu-mă când am străpuns frunzişul şi am ieşit din nou în lumina soarelui.

Braţul ei mă cuprinsese strâns, iar eu am dat orbeşte din picioare până când i-am atins labele picioarelor cu călcâiele şi m-am sprijinit pe ele. Era un semn de cooperare, dar, cel puţin, stomacul nu mi se mai ridica până-n gât.

— Nakita, îmi pare rău, am spus în vreme ce urcam. Nu ştiam că aripile negre îţi vor face rău. Încercai să mă omori!

— Era sarcina mea şi soarta ta, a replicat ea, apucân- du-mă mai tare. Nu pot să exist aşa cum sunt acum. Voi fi cum am mai fost!

Aerul era rece. Fără niciun avertisment, Nakita a intrat în picaj, strângându-şi aripile în jurul nostru, ca şi cum am fi fost într-un cocon călduros, moale ca o pernă. M-am zbătut, simţind un gol în stomac, iar ameţeala îmi zicea că ne prăbuşim.

— Stai cuminte, a mârâit Nakita, apoi lumea s-a întors pe dos.

Am ţipat, mintea mea nefiind în stare să cuprindă absenţa completă a orice. Niciun sunet, nicio atingere, nimic. Parcă aş fi fost o aripă neagră, fără să fi existat vreodată, dar cunoscând teroarea de a şti că există mai mult, iar acum pierdusem totul. Cădeam şi nu se întrevedea niciun semn că s-ar termina vreodată.

Subit, aripile Nakitei mă înconjurau din nou, transmi- ţându-mi căldura lor. I-am inspirat parfumul, gâfâind uşurată, simţind cum prezenţa ei îmi limpezeşte mintea. Nu ne mişcăm şi, când braţul cu care mă ţinea s-a desprins, am căzut în genunchi pe o podea tare. M-am străduit să mă ridic, cu muşchii tremurându-mi, şi m-am împleticit înapoi, punându-mă pe picioare şi încercând să

înţeleg ce se întâmplase. M-am lovit cu spatele de un stâlp gros, care susţinea o pânză albă, şi am îngheţat, cu gura căscată.

Hram afară, pe o verandă de marmură neagră cu vinişoare aurii. Nu exista nicio balustradă care să mă despartă de panta abruptă care ducea spre plaja îngustă de dedesubt. Soarele era chiar deasupra liniei orizontului, dar aerul rece şi umed nu se potrivea cu momentul răsăritului. Soarele se ridica deasupra unui ocean liniştit, nu apunea, şi, când am privit vegetaţia săracă — frunze mici şi scoarţă groasă, rezistentă la secetă —, mi-am dat seama că mă aflam undeva pe cealaltă parte a Pământului.

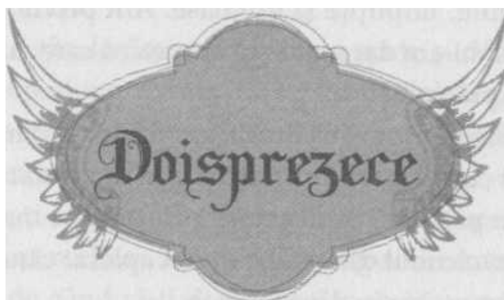
Un târşâit mi-a atras atenţia. Era Nakita, dar m-a ignorat când eu mi-am revenit după ce mă ghemuisem instinctiv. Aripile îi dispăruseră şi stătea placidă alături de Kairos, care era aşezat la o masă mică, plină de cărţi vechi şi cu o tavă pentru micul dejun. Cronometrorul întunericului era îmbrăcat în robe largi, asemănătoare celor pe care le purta de obicei Ron, arătând tânăr, minunat de rafinat şi de elegant, demn şi înalt, expresia lui calmă sugerând că aşteaptă satisfăcut ceva.

Speriată, am aruncat o privire în spate, către o clădire joasă, construită pe panta dealului, ale cărei geamuri mari erau larg deschise. Perdelele fluturau spre exterior, mişcate de briză. Aş putea muri aici, iar tata n-ar afla niciodată.

— Asta e casa ta, nu? am şoptit, iar vântul mi-a purtat cuvintele până la Kairos.

Acesta a zâmbit, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre mine.

Eram moartă. Eram compleeeet moartă.

— Perspicace, a spus Kairos, cu o voce la fel de dură precum chipul lui.

Adidaşii mei galbeni au scârţâit când m-am întors s-o iau la goană, dar n-aveam unde să fug. Imediat, Nakita a fost lângă mine şi m-am dat într-o parte, ca să nu mă poată ajunge. S-a strâmbat şi m-a împins, iar eu am căzut. M-am lovit cu cotul de granitul negru şi am simţit izbitura până pe şira spinării. Am încercat să mă ridic şi am căzut din nou când Nakita şi-a băgat un picior pe sub mine şi m-a rostogolit pe spate.

Am îngheţat, în vreme ce ei doi stăteau deasupra mea, o pată de pe piciorul Nakitei mirosind a pământ. Piatra neagră de pe spate era rece din pricina răcorii nopţii, iar cerul era luminat vag şi transparent.

— Ce repede poate da greş soarta îngerilor, a rostit Kairos, iar cuvintele sunau armonios precum o melodie care urca şi cobora.

Odată, crezusem că pot auzi marea în vocea lui — că era frumos, întruparea eleganţei, a rafinamentului şi a subtilităţii —, dar din toate nu mai rămăsese decât duhoarea apei sărate stătute, împuţite şi greţoase. Am privit secera din mâna lui şi mi-am dat seama că era cea cu care mă omorâse pe fundul prăpastiei.

— Nu din nou! am bolborosit, aruncându-mă într-o parte.

Am dat cu spinarea de un stâlp şi m-am ajutat de el ca să mă ridic în picioare, cu degetele încleştate pe marginile ieşite în afară. Icnind din reflex, m-am aplecat când Nakita a tăiat aerul cu sabia în direcţia mea.

Un pocnet ascuţit a răsunat în aer şi m-am uitat în sus, observându-l pe Kairos, care dăduse la iveală propria sabie, înfrânându-şi o lovitură mortală cu o uşurinţă înspăimântătoare.

— Răbdare, Nakita, a spus cronometrorul întunericului. Poţi încă să o omori, dar nu înainte de a-i recupera corpul. Toate trei trebuie să se unească în acelaşi timp; altfel, nu se schimbă nimic. Am

nevoie doar de o clipă ca să-l găsesc.

Am ţâşnit, încercând să mă îndepărtez cât mai mult de ei. Nakita mi-a aruncat o privire.

— Mi-ai spus că e pe-aproape.

— Şi aşa şi e. Mă laşi o clipă să mă concentrez? Odată ce-l găsesc, va fi aici, iar tu o vei putea omorî.

Părea agasat, iar eu eram înspăimântată, neavând habar ce să fac. Sigur, scăpasem, dar nu mă puteam duce nicăieri. Mă aflam pe o insulă. Ştiam cum se simte pământul atunci când este bătut de valuri din toate părţile.

— Kairos, dă-mi trupul înapoi şi lasă-mă să plec, iar eu îţi voi retuma prostia aia de amuletă, am propus, cercetând orizontul în căutarea unei căi de evadare, însă tremuram şi mi-am blestemat vocea când mi-a şovăit. Nu-mi pasă dacă sunt o cronometroare în ascensiune. Vreau doar să fiu lăsată în pace, OK?

Kairos a râs, lăsându-şi capul pe spate şi dând drumul unui sunet prelung; mi-am dat seama că Nakita clipise când îmi auzise cuvintele. Nu ştiuse. Kairos nu-i spusese. Pentru ea, fusesem o simplă greşeală, nimic mai mult.

— Cine ţi-a zis asta? m-a întrebat Kairos, ştergându-se la ochi. Doar nu Ron. Sau ţi-ai dat singură seama? Uimitor! Chiar am de gând să-ţi dau corpul înapoi, pentru că, până nu eşti moartă şi dispărută pentru totdeauna, nu voi putea să folosesc amuleta, chiar dacă mi-o dai înapoi.

— Mă pot disocia de ea, i-am explicat. Am învăţat ieri cum s-o fac. Va fi numai a ta. Ron poate să-mi făurească una nouă. Doar dă-mi corpul şi lasă-mă să plec, bine?

Aerul a tremurat, iar eu m-am răsucit.

— Ron! am strigat când l-am văzut.

„Barnabas. E în regulă?" Apoi, mi-am mijit ochii. De ce mă bucuram că-l vedeam pe Ron?

Nakita a ţâşnit înainte, ca să mă apuce de braţ, iar eu m-am opus — până ce şi-a lipit sabia de gâtul meu, cu piatra mortală, cât un deget, lucind întunecat la câţiva centimetri de ochii mei. „La naiba! Cum de se mişca atât de repede?" Declaraţia lui Kairos, cum că trupul meu era în apropiere, mi-a paralizat muşchii. Dacă îl scotea la iveală, ea mă putea omorî o dată pentru totdeauna.

— Prea târziu, Ron, a rostit Kairos, râzând uşor când mi-a observat uluirea. Ce amuzant, i-a zis el Nakitei. Un stăpân al timpului, care întârzie.

Mi-au alunecat picioarele pe podeaua netedă. Dacă n-ar fi fost Nakita acolo să mă prindă, m-aş fi tăiat în lama ei. Eram atât de înspăimântată...

Ron şi-a plecat capul. Noul soare îl lumina şi-i sublinia hotărârea din ochi când m-a privit din nou. Hotărâre şi... vinovăţie? Era şi cazul.

— Dă-i drumul, Nakita, a zis el pe un ton convingător. Kairos nu te poate ajuta, chiar dacă îşi recuperează amuleta. Madison e un cronometror în ascensiune. E deja sortit al cui loc îl va lua.

Nakita a tras încet aer în piept şi, în vreme ce strânsoa- rea asupra mea slăbea, i-am simţit starea de confuzie. Kairos a înaintat şi a spus:

— N-am minţit. N-o să ştiu sigur că n-o pot face până nu încerc.

— E un cronometror în ascensiune? a întrebat Nakita şi am tresărit când a mişcat sabia lin, a dezlipit-o de gâtul meu şi a îndreptat-o spre el. Când a văzut-o, Kairos s-a oprit în loc, aproape caraghios. Însă ea încă mă ţinea cu braţul pe după gât. Pe chipul lui rafinat se citea şocul, dar şi l-a ascuns repede.

— Nakita, s-ar putea să reuşesc să te ajut. Lasă jos sabia, a încercat el s-o convingă.

— Mi-ai spus că poţi smulge frica din mine, a insistat Nakita, ţinându-mă mai strâns. Mi-ai spus că serafimii au cântat că e menită să moară şi că trebuie s-o iau. E un cronometror în ascensiune? M-ai trimis să secer un cronometror pentru că ţi-e teamă de moarte? Chronos aşa crede!

Vocea Nakitei a bubuit în urechea mea — mânia justificată a unui înger nedreptăţit. Poalele robei lui Kairos au fluturat când el a făcut trei paşi în spate, cu dinţii încleştaţi. A părut să şovăie, iar eu m-am întrebat dacă eram ţinută ca să fiu omorâtă sau... ca să fiu protejată.

— Ei bine, am minţit, a recunoscut Kairos, revenind la masa lui şi întorcându-se într-o parte, ca să apuce micul urcior de pe tavă.

Umbra lui, proiectată de soarele care se ridica pe cer, s-a alungit până mi-a ajuns la picioare şi m-

am înfiorat când lumina a lucit pe amuleta lui mai puţin puternică.

— Te-am cârmuit atât pe tine, cât şi timpul vreme de mai bine de o mie de ani, Nakita. N-o să mă retrag în linişte doar pentru că serafimii au sortit c-a sosit timpul s-o fac, să învăţ pe altcineva şi-apoi să mă sting. Şi nu când e vorba de o fată a cărei vârstă ne îndreptăţeşte cu greu să o considerăm femeie.

— Are aceeaşi vârstă pe care o aveai şi tu când ţi-ai omorât predecesorul, a zis amar Ron. Ciudat cum se întâmplă lucrurile astea.

Buza de sus a lui Kairos a tremurat, dar o privea fix pe Nakita.

— Nu poate fi cronometror, a rostit el încordat. E moartă. Eu însumi am ucis-o.

Ron s-a apropiat cu un pas, oprindu-se când Nakita şi-a îndreptat o clipă sabia spre el, apoi înapoi spre Kairos.

— Ţi-a furat amuleta, a spus el. Nu cred că are vreo importanţă cât este de vie dacă a reuşit una ca asta. Madison şi-a revendicat deja dreptul din naştere. A preluat controlul asupra unui înger păzitor de la mine pur şi simplu dându-i un nume, iar acum se află sub protecţia Nakitei. E mult prea târziu. Ai pierdut, Kairos. S-a terminat. Las-o să plece. Acceptă!

Şi, cu toate astea, încă eram capturată de un spintecător al luminii.

— Kairos? a zis Nakita cu voce subţire, încercând să pună totul cap la cap. Eram chiar lângă ea şi un val de ameţeală mi-a înmuiat genunchii. Speriată, am încremenit când vântul blând mi-a fluturat părul în ochi şi, pentru moment, nu l-am mai putut zări pe Kairos, în vreme ce sabia Nakitei era nemişcată între noi.

— Nu sunt cronometrorul întunericului în ascensiune, am spus când Nakita m-a tras cu un pas în spate. Sunt cel al luminii. De-asta vreau să-i dau lui Kairos amuleta la schimb cu trupul meu. Ron, corpul meu e la el. Pot să fiu la fel ca înainte! Spune-i că pot să rup influenţa asupra amuletei lui. I-am aruncat o privire lui Kairos, observându-i neîncrederea. Pot! Am mai făcut-o! Ron, spune-i! Spune-i că sunt cronometrorul în ascensiune al luminii!

Dar Ron se uita fix în jos, iar asta mă speria.

Cu o falsă uşurinţă, Kairos a turnat un lichid chihlimba- riu într-un pocal de cristal şi a sorbit o gură, apoi a pus paharul jos.

— Tot n-ai priceput? a întrebat el. Ai fost sortită să-mi fii elevă, Madison; altfel de ce te-aş fi secerat? Ron nu te poate primi nici dacă şi-ar dori. El îl învaţă pe cronometrorul în ascensiune al luminii de mai bine de un an.

„Ce nai...” Privirea mea înnebunită s-a aţintit asupra lui Ron şi i-am citit pe chipul abătut faptul că spusele lui Kairos erau adevărate.

— Pui de căţea mort ce eşti, am şoptit. Ştiai? înveţi pe altcineva? De-asta m-ai pasat lui Bamabas?

Ron s-a strâmbat. A înaintat un pas, iar Nakita m-a tras cu doi înapoi. Dezgustată, m-am desprins din strânsoarea Nakitei şi am stat mândră în noua zi, cu propria mea putere. Spintecătoarea întunericului s-a întors cu faţa spre soare şi a îngenuncheat, cu sabia sprijinită pe un genunchi şi ţinând capul plecat — părea că se roagă, iar părul îi acoperea faţa când a scos un bocet înăbuşit şi înfiorător.

— Am făcut-o pentru întreaga omenire, Madison, a zis convingător Ron. Dacă te puteam face să te aliezi cu mine, ai fi reuşit să opreşti multe morţi nedrepte. Gândeşte-te la asta! Un cronometror al întunericului care crede în puterea alegerii? N-ar mai avea loc secerări, n-ar mai fi retezate vieţi. Kairos ar fi fost lipsi t de putere, lăsând în urmă numai pace când tu i-ai fi luat locul.

— De ce s-ar fi aliat cu tine?! s-a mirat Kairos. Ai ascuns-o de serafimi prin vorbe şi cercetări, i-ai negat existenţa în faţa acelora care ar fi îndreptat lucrurile. Propriile tale acţiuni au făcut ca existenţa ei să iasă la iveală de acolo de unde o ascunseserăm amândoi, ca să ne putem lupta pe ea ca nişte câini încăierându-se pentru nişte resturi. I-ai şoptit la ureche false adevăruri, până când a făcut alegerile pe care ţi le doreai tu. I-ai încredinţat unui spintecător sarcina de a o învăţa lucruri pe care ştiai că nu le poate face, în vreme ce tu îl îndrumai pe cel destinat să te înlocuiască, având de gând s-o privezi pe Madison de orice îndemânare, în caz că adevărul ar fi ieşit la iveală şi mi-ar fi luat locul, comod de ignorantă şi în dezavantaj faţă de tine.

Kairos s-a întors spre mine, cu o privire dezgustată.
— Iar tu i-ai permis asta.
Am clătinat din cap. Nu ştiusem. De unde-aş fi putut să ştiu?
Am tresărit când Nakita a apărut deodată lângă mine, atingându-mă în treacăt cu aripile. Nu mai avea sabia şi m-am holbat la ea, i-am observat confuzia, am ştiut ce simţea, pentru că asta simţeam şi eu: trădare, surpriză, frică.
— Cel puţin, eu n-am încercat s-o omor, a murmurat Ron.
— Nu, doar ai ţinut-o în ignoranţă.
— Eu am salvat-o! a strigat Ron.
— Ba nu m-ai salvat, am spus foarte încet. Am murit. Mai ştii?
Briza uşoară care bătea dinspre plajă mi-a înfoiat părul, iar vârfurile mov ale şuviţelor mi-au gâdilat obrazul. Am încercat să înţeleg. N-avea nicio logică. Nu puteam fi cronometrorul în ascensiune al întunericului. Nu credeam în soartă.
Ron a dat să înainteze, iar eu mi-am revenit din uluială.
— Stai! am ţipat şi mi-am înşfăcat amuleta, întinzând celălalt braţ, iar el s-a oprit, încurcat.
— Serafimii au sortit ca Madison să-ţi ia locul? a întrebat Nakita cu voce spartă. M-ai trimis s-o omor pe cea care avea să-mi fie stăpână? Cea care urma să sprijine voinţa serafimilor?
Kairos s-a încruntat la ea.
— Dacă m-ai lăsa să-i distrug sufletul, n-ar fi noua ta stăpână. Odată dispărută, eu voi trăi veşnic şi voi putea să revendic un loc în instanţele superioare, a zis Kairos şi a adoptat o poziţie mândră. Voi fi nemuritor. Nemuritor, Nakita! a adăugat şi, în vreme ce gesticula, aproape dărâmând pocalul, devenea din ce în ce mai înflăcărat. Ar fi suficient să schimb pe vecie cursul timpului în favoarea noastră. Ima- ginează-ţi asta!
— Ai promis că mă vei ajuta, a şoptit Nakita, cu un glas mai uşor decât vântul.
Kairos i-a aruncat o privire agasată, dar şi-a mijit ochii când şi-a dat seama ce ameninţare reprezenta spintecătoarea.
— Dă-mi amuleta, i-a poruncit el, întinzând braţul şi, când ea nu a făcut-o, a păşit înainte, furios şi dominator.
Mi-am înăbuşit un icnet când Nakita m-a împins în spatele ei şi m-am străduit să-mi păstrez echilibrul. S-a auzit un şuierat puternic care a părut să facă lumina soarelui să tremure şi, când m-am uitat, Kairos ţinea în mână amuleta Nakitei şi se îndrepta spre masa din apropiere. Îi anihilase puterile. „La naiba. Ce mai urmează?”
— Sunt încă stăpânul tău, înger ignorant ce eşti, a spus el când sursa puterii Nakitei a zornăit pe masă; apoi, zâmbetul lui mi-a îngheţat sângele în vine.
— Acum. Madison. În ceea ce priveşte corpul tău...
„O, Doamne.” Trupul meu era la el. Îmi putea distruge sufletul. Ron nu făcea nicio mişcare, nu că m-aş fi aşteptat la ceva din partea lui.
Nakita s-a lăsat într-un genunchi în faţa lui Kairos, având chipul palid, iar din ochi îi curgea un pârâiaş umed.
— Ai spus că mă poţi face bine, a rostit ea cu glas îndurerat. Nu vreau să-mi fie frică.
În ciuda propriei mele frici, m-a cuprins mila. Era căzută, un înger de două ori trădat. Inocenţa unei forţe de nestăpânit care a cunoscut moartea.
— Ai promis, Kairos, a continuat încet Nakita, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Şi le-a şters, iar preţ de o clipă, s-a văzut că apariţia lor o şocase. Am avut de îndurat aripi negre care mi-au devorat amintirile. Amintirile sunt tot ceea ce am. Te-am crezut. M-ai trimis s-o omor pentru că te temi de moarte?
— Voi fi nemuritor! a urlat Kairos, dezlănţuindu-şi mânia. Cum poţi să-ţi închipui că ştii ce înseamnă să te temi de moarte? Tu exişti de la începuturile timpului şi vei trăi până la sfârşitul lui!
Nakita s-a ridicat, iar aerul sclipea acolo unde ar fi trebuit să-i fie aripile.
— Acum ştiu cum e să te temi de moarte, dar tot respect voinţa serafimilor, a zis cu voce tremurătoare. Trăiesc conform acesteia, iar tu vei muri tot supunându-i-te.
Kairos a zâmbit cu superioritate, jucându-se cu amuleta ei de pe masă.

— Cum, Nakita? îmi aparţii.

Dar ea a scos atunci o piatră albă de la centură, legată în sârme negre şi prinsă pe un şnur simplu şi negru. Nu arăta ca amuleta pe care i-o dădusem înapoi în pădure, iar Kairos a clătinat din cap, de parcă n-ar fi reprezentat nimic — asta până ce ea a frecat piatra cu degetul mare şi de pe ea s-a scuturat ceva asemănător cu sarea, dând la iveală o amuletă simplă, neagră, lucind ca infinitul. Chiar era cea pe care i-o înapoiasem în pădure. De parcă aş fi fost păstrătorul ei. O pătasem cu lacrimile mele — dăruindu-i un simbol al durerii mele şi o remuşcare pentru că-i întinasem puritatea existenţei.

Nakita a strâns piatra în pumn.

— Te accept, mi-a spus, deşi expresia înspăimântătoare de pe chipul ei îi era adresată lui Kairos.

— Nu! am strigat, întinzându-mă când luciul săbiei ei a fulgerat într-un negru profund.

Nakita a sărit înainte, ca să-l străpungă pe Kairos.

Ron a făcut câţiva paşi, strigând de groază, dar era prea târziu. Se terminase.

Kairos s-a uitat la mijlocul lui ce părea neatins, clipind când şi-a ridicat privirea, uitându-se mai întâi la piatra violetă, apoi în ochii îngerului.

— Ne-ai dezamăgit, a şoptit, apoi s-a prăbuşit.

Nakita s-a întins şi l-a prins cu blândeţe, aproape cu dragoste, lăsându-l uşor pe cronometrorul întunericului pe podeaua lustruită.

— Soarta, Kairos, a rostit ea încet, plângând când şi-a scos braţele de sub el şi i-a închis ochii, ca să nu privească în ceruri. Serafimii au sortit că ea îţi va lua locul. Răstimpul tău luase sfârşit. Nu există eşec. Există doar schimbare.

— O, Doamne! am strigat înspăimântată. L-ai ucis! Cum ai putut...? E mort!

Ron a scos un sunet exprimând regretul şi m-am răsucit înfricoşată spre el. Dacă într-adevăr Kairos era mort, atunci asta însemna...

— Nu e mort, am bolborosit eu. Spune-mi că nu-i mort.

— Nu mai este printre noi, a spus Ron şi eu am sărit înapoi când Nakita a apărut brusc în faţa mea, îngenunchind şi oferindu-mi sabia ei.

— Nakita, nu! am strigat, cuprinsă de panică.

— Doamna mea, a insistat ea, cu chipul îndurerat. Eu sunt imperfectă.

— Stai! Stai! am zis, încercând înnebunită s-o fac să se ridice. Era atât de frumoasă. Era un înger. N-ar fi trebuit să îngenuncheze în faţa mea. Nu... nu face asta, m-am bâlbâit. Nu sunt cronometroarea întunericului.

M-am uitat la Ron, care stătea, cu degetele împletite în faţă.

— Eşti păstrătoarea dreptăţii nevăzute, a adăugat Nakita şi mi-a zâmbit, consfinţită de serafimi. Capabilă să urmeze cursul timpului şi să-l modifice după propria voinţă.

— Ba nu sunt! am insistat, aruncând o privire spre corpul lui Kairos.

„Nakita tocmai ce l-a omorât!”

Ron a oftat suficient de tare încât să-l pot auzi.

— Ba da, eşti.

M-am uitat la el şi am înţepenit. În spatele lui se afla cineva, o siluetă greu de distins din pricina soarelui care se ridica pe cer. Ron a observat încotro priveam şi s-a întors. A scos un sunet gâtuit şi s-a grăbit să se dea din drumul nostru. Era un serafim. Trebuia să fie.

— S-a vărsat sânge în casa unui cronometror, a spus serafimul, cu o voce îndurerată, dar şi melodioasă.

Se simţea în ea puterea mareelor şi valurile care mângâ- iau ţărmul şi aproape că am izbucnit în plâns auzind-o. Nu puteam să suport. Era prea mult.

— Un sacrificiu ca să-mi ascultaţi rugămintea.

Nakita se afla în faţa serafimului, cu capul plecat, dar sabia ei era încă la picioarele mele şi am ridicat-o.

Serafimul a dat aprobator din cap şi m-am întrebat dacă ar trebui să mă înclin, să fac o reverenţă, să îngenunchez sau ceva de acest gen. „O, Doamne!” Era un serafim şi iată-mă cu ciorapii mei galbeni şi cerceii cu cranii.

— Şi-a ocupat locul, a spus Nakita. V-o înfăţişez şi vă solicit o favoare. Vreau să fiu ca înainte. Sunt degradată. Şi-a ridicat privirea, iar lacrimile îi afectau frumuseţea chipului. Mă tem, serafime.

— Asta nu înseamnă degradare, Nakita, a rostit cu blândeţe serafimul. Este un dar. Bucură-te de frica ta.

Serafimul s-a răsucit spre mine, iar mie mi s-a uscat gura.

— Nu sunt cronometrorul întunericului, am bolborosit eu, împingând sabia Nakitei înapoi spre ea până ce a luat-o. N-am cum să fiu! Nu ştiu nimic!

— Vei şti. Cu timpul, a zis serafimul, cu voce amuzată. Până atunci, voi avea grijă ca totul să decurgă fără probleme. Nu o mai lungiţi. Deja se simte lipsa vocii mele în cor.

— Dar eu nu cred în soartă! am exclamat.

I-am aruncat o privire lui Ron; mă gândeam că aveam îndoieli şi în privinţa liberului-arbitru.

— Nu e necesar să crezi în soartă, a răspuns glasul melodios, serafimul părând să umple întreaga lume, deşi nu era cu mult mai înalt decât mine. Kairos n-a făcut-o. Cel puţin, aşa se pare.

Am tras aer în piept când şi-a luat privirea de la mine şi şi-a aţintit-o asupra lui Ron.

— Tu însă crezi. In ciuda a ceea ce zici.

Ron nu s-a clintit până ce serafimul nu s-a uitat în altă parte; apoi, umerii i-au căzut, cuprins de uşurare.

— Dar nu vreau slujba asta! am adăugat, înnebunită de faptul că nu părea să conteze ce-mi doresc eu. Vă rog, nu pot să-mi recuperez pur şi simplu corpul şi să revin la vechea viaţă?

Serafimul a clipit, părând şocat — dacă cei divini puteau să simtă o asemenea emoţie.

— Nu vrei asta? a întrebat, iar Ron a făcut un pas înainte, de parcă ar fi încercat să protesteze.

— Nu! am întărit, plină de speranţă. Vreau doar să fiu eu.

Mi-am dat grăbită jos piatra de la gât. Adunându-mi curajul, am ţâşnit înainte, îndesând amuleta în mâinile serafimului. Inima îmi bubuia din nou şi, ruşinată de faptul că n-o puteam controla, m-am retras, întrebându-mă dacă nu încălcasem vreo regulă apropiindu-mă atât de mult. Nu-i puteam privi chipul. Era dureros.

Serafimul s-a uitat la amuleta pe care o ţinea cu degete strălucitoare de parcă ar fi fost vorba de o mare comoară. Piatra lucea într-un negru de nepătruns, iar firele argintii erau acum de un auriu-intens.

— Eşti deja tu.

— Vă rog, am implorat, aruncându-i o privire lui Kairos, mort pe pardoseală şi dat uitării. Nu mă puteţi face cum eram? Să-mi redaţi trupul?

Speranţa mi-a dat aripi când serafimul a zâmbit atât de orbitor, încât mi-am mijit ochii.

— Dacă aşa hotărăşti, a spus, iar în voce i se distingea un amuzament neaşteptat. Unde este?

Strigătul de entuziasm mi-a pierit, cuprinsă fiind de uluială.

— Era la Kairos, am răspuns, simţindu-mă rău când m-am uitat la Nakita, apoi la Ron, care stătea tăcut în fundal.

Nu-mi era de niciun ajutor, aşa că m-am întors spre serafim. Trebuie să fie în casă, am insistat, simţindu-mă goală fără amuleta la gât.

— Până acum, ar fi putrezit, a intervenit Ron.

M-a străpuns un fior de groază, apoi de frică. Îmi lăsase oare Kairos corpul să putrezească? Toate astea fuseseră în zadar?

— Are dreptate, a zis serafimul. Şinele tău material nu este aici, pe Pământ.

M-am împleticit până la masă şi m-am lăsat pe scaun, căci nu mă mai ţineau picioarele. M-am sprijinit în coate pe tăblie şi am dărâmat pocalul lui Kairos. L-am îndreptat agitată, întrebându-mă de ce o făcusem. „Nimeni n-o să-i bea conţinutul. E băutura unui mort."

— A zis că e pe-aproape, am şoptit amorţită.

Unde mi-era corpul, dacă nu se afla pe Pământ?

Ceva a blocat lumina soarelui şi mi-am ridicat privirea, observând că serafimul s-a aşezat în faţa mea, o situaţie atât şocantă, cât şi de necrezut.

— Corpul tău se află cu siguranţă undeva între acum şi ceea ce urmează.

Mi-am simţit inima ca de cenuşă şi am clipit, încercând să întrezăresc trăsăturile îngerului. Dar în

cuvintele lui exista speranţă.
— Între acum şi ceea ce urmează? Asta ce mai vrea să însemne?
„Stau la o masă, alături de un înger, pe cealaltă parte a lumii. Cât de ciudat e asta?”
— Înseamnă că trupul tău e pierdut, dar ceea ce e pierdut poate fi găsit, a explicat serafimul. Kairos ţi-ar fi pus corpul în singurul loc în care ar fi rămas ascuns, dar ar fi fost imediat disponibil. Intre acum şi ceea ce urmează.
Mi-am trecut limba peste buze şi am aruncat o privire spre trupul neînsufleţit al lui Kairos.
— Mă poţi duce acolo?
Serafimul a zâmbit din nou şi a trebuit să mă uit în jos.
— Nu există un acolo unde să poţi merge. Ci doar este. Cu timpul, vei putea să vezi între acum şi ceea ce urmează. Şi-a dres glasul cu un gest foarte uman, apoi serafimul mi-a întins amuleta. Alegi să iei asta sau să pieri definitiv?
„De parc-aş avea de ales...”
Vântul care bătea dinspre ocean mi-a fluturat părul şi m-am uitat la Nakita, care părea pierdută şi frumoasă, şter- gându-şi lacrimile, încercând să înţeleagă ce era cu ele.
— Pot să accept pe jumătate? am întrebat. Doar până-mi găsesc corpul?
Serafimul a izbucnit în râs. Sunetul minunat a făcut aerul să tremure, iar masa la care stăteam s-a crăpat.
— Şi nu crezi în soartă! a rostit cu veselie, amintindu-mi întru câtva de Grace.
— Vorbesc serios, am spus aspru, încercând să-mi camuflez şocul provocat de stricarea mesei. Pot să fac asta până-mi găsesc trupul, apoi să returnez amuleta?
Nu-mi doream decât să fiu din nou vie.
Nakita se apropiase, iar acum nu mai era confuză, ci hotărâtă. Văzând-o, pe chipul îngerului a apărut o expresie gânditoare.
— Dacă asta alegi, a spus glumeţ.
— Să aleg? am întrebat amar. Credeam că voi credeţi doar în soartă.
— Există întotdeauna posibilitatea să alegi, m-a corectat serafimul.
Am privit spre Kairos şi mi-am înăbuşit un fior.
— Kairos a spus că nu există decât soartă.
— Iar Chronos aici de faţă a susţinut că nu există decât liberul-arbitru, a contrat serafimul cu o voce cântată.
Punea el ceva la cale. Era foarte ciudat să stai de vorbă cu el. Emoţiile îi erau la fel de uşor de citit ca cele ale unui copil, dar incredibil de puternice. Mi-am lins buzele şi m-am răsucit, ca să nu-l mai văd pe Kairos.
— Şi care-i cea corectă? Alegerea sau soarta?
— Amândouă, a răspuns serafimul.
Cu un foşnet de material care suna precum razele de soare, serafimul a îngenuncheat în faţa mea, întinzând rugător amuleta.
Am ţâşnit speriată în picioare.
— Nu face asta, am şoptit, nedorindu-mi altceva decât ca toată lumea să mă ignore.
„O să mi se facă rău. O să mi se facă rău chiar aici, pe podeaua asta frumoasă.”
Serafimul s-a uitat în sus şi, când ne-am încrucişat privirile, o durere intensă mi-a săgetat capul, aproape or- bindu-mă.
— Te respect. Poţi face ceva ce eu nu pot, a zis încet. Indiferent de ceea ce sunt şi am fost vreodată, tu eşti om. Eşti iubită pentru ingeniozitatea ta, fie ea bună sau rea. Eu pot omorî, dar tu poţi crea. Poţi chiar să creezi... un sfârşit, a adăugat melancolic. E ceva ce eu nu voi putea niciodată să fac. Acceptă asta. Creează.
M-am uitat fix la amuletă. Era frumoasă, în mijlocul pietrei negre lucind luminiţe argintii, asemenea stelelor. Nu mă puteam uita la faţa serafimului, într-atât de tare durea, dar simţeam că-mi zâmbea.
— Madison, soarta — nu liberul-arbitru — l-a împins pe Kairos să te omoare. Soarta ţi-a oferit curajul necesar ca să-i revendici amuleta. Soarta l-a făcut pe Chronos să te ascundă de noi. Soarta a

modelat sute de clipe astfel încât să te aducă aici. Totuşi, trebuie să alegi dacă îţi vei accepta locul sau vei redeveni ce ai fost.

Şovăiam încă să mă întorc.

— Tu ce-ai alege? am întrebat. Dacă ai putea.

Serafimul a râs.

— Niciuna, eu sunt eu. Alegere? Soartă? Sunt acelaşi lucru. Nu văd nicio diferenţă. De aceea, numai un om poate modifica timpul conform dorinţei lui. Când zbori suficient de sus, nu e o problemă să vezi dincolo de cotiturile timpului, dar e greu să separi viitorul şi trecutul.

Era o alegere, dar care nu prea era. Soarta care era stabilită de liberul-arbitru. Nu voiam să mor, aşa că n-aveam decât o singură variantă şi, de parcă aş fi visat, m-am întins să iau amuleta, viaţa mea. Pielea serafimului era răcoroasă şi, când degetele ni s-au atins, am simţit cum în mintea mea se întinde vastitatea spaţiului. Piatra era caldă şi am strâns-o în pumn, revendicând-o încă o dată.

Cu o mişcare graţioasă, serafimul s-a ridicat în picioare.

— Gata. Şi-a ocupat locul.

Se terminase atât de repede. Fără fanfară, fără trompete. Amuleta mi se odihnea în palmă şi o simţeam ca de obicei.

Mi-am ridicat şocată privirea. „Asta-i tot? Sunt cronometrorul întunericului?”

Ron a oftat. Nakita era lângă mine, iar în ochi i se citea limpede teama că mă voi descotorosi de ea.

— Ce vrei să fac? a şoptit, implorându-mă să-i dau o sarcină.

M-am uitat confuză la serafim, iar acesta a rostit:

— Ai o dorinţă. Ea ţi-o va aduce la îndeplinire.

— Salvează-l pe Josh, am zis, uimită că era atât de uşor. După tot ceea ce făcusem, nu trebuia decât să cer? Ajută-l pe Bamabas.

Nakita a ridicat din sprâncene şi a deschis uşor gura.

— N-am făcut niciodată aşa ceva, a răspuns, iar Ron a icnit.

— Te rog, am adăugat, strângându-i degetele cu care ţinea sabia.

Nakita a încuviinţat. Aripile i s-au materializat. Erau de un alb strălucitor; s-a înfăşurat în ele, dispărând cu un foşnet uşor.

— E un început bun, a aprobat serafimul, atrăgându-mi din nou atenţia. Vezi bine, Madison. Prietenul tău, Josh, nu şi-a terminat încă treburile cu alţii.

S-a apropiat zâmbind. Nu m-am putut mişca atunci când izul de apă curată m-a inundat, făcându-mi temerile să dispară şi umplându-mă de linişte.

— Ar trebui să pleci înainte să te cheme tatăl tău, a adăugat şi, când m-a sărutat pe frunte, mi-am pierdut cunoştinţa.

Era gălăgie - sunetele specifice agitaţiei din prima zi, întrerupte de câte o uşă de dulap trântită. Profesorii nici măcar nu încercau să o înăbuşe. Trei Râuri era o comunitate mică şi în pauzele dintre ore elevii nu trebuiau să stea pe holuri, ca la vechea mea şcoală, care era prea aglomerată ca să le permită să nu fie supravegheaţi. Încă un avantaj al traiului într-un orăşel.

Mi-am îndesat manualele în dulap şi mi-am scos orarul, în capul foii scria „Clasa a douăsprezecea” şi nu m-am putut abţine să nu zâmbesc. A douăsprezecea. Era un sentiment plăcut. Mai mult decât atât, nu mai eram fata cea nouă. Nu. Fusesem înlăturată din acea poziţie de invidiat.

— Ce presupun cursurile de economie casnică? a întrebat încet Nakita, privind mijit hârtia galbenă şi subţire pe care-o ţinea în mână.

De dimineaţă, o ajutasem să-şi aleagă hainele şi arăta bine cu blugii de firmă şi sandalele care-i lăsau la vedere unghiile negre de la picioare. Nu trebuise să i le dau cu ojă ca să fie negre. Se părea că spintecătorii întunericului le aveau oricum aşa.

Din cealaltă parte, Bamabas şi-a ridicat rucsacul pe umăr arătând asemenea oricărui elev din şcoală, îmbrăcat în blugi şi tricou.

— O să-ţi placă la nebunie, Nakita, a zis el, zâmbind cu superioritate. O să te ajute să te integrezi. Încearcă să nu-ţi seceri coechipierul dacă se ard fursecurile.

Mi-am înăbuşit un hohot de râs, încercând să mi-o imaginez pe spintecătoarea întunericului micuţă şi frumoasă, dar care era uneori complet pe dinafară, verificându-şi carnetul de cecuri sau învăţând cum să folosească un cuptor cu microunde. M-am uitat din nou pe orar. Fizică. Ora de făcut teme. Cursul avansat de engleză cu Josh. Fotografie. Avea să fie un an bun.

Nakita s-a îndepărtat de vestiar în timp ce cântărea problema, aproape împiedicându-i pe ceilalţi să înainteze pe hol.

— Ce-au fursecurile de-a face cu economia? a întrebat şi şi-a dat păml pe spate cu un gest inconştient pe care foto- modelele şi-l perfecţionează vreme de ani întregi.

Cu asemenea păr şi asemenea ochi, era superbă şi simţeam deja cum lumea se holbează la mine, întrebându-se ce caută alături de mine. Pretextul era că ea şi Barnabas erau elevi veniţi într-un schimb de experienţă şi, datorită unei mici intervenţii a îngerilor, aveau şi trecutul care s-o dovedească. Toată lumea ştia că locuiesc la mine acasă. Adevărul era ceva mai... interesant.

Vocea lui Amy s-a auzit peste bolboroselile din jur şi am înţepenit, deschizându-mi dulapul şi ascunzându-mă practic în spatele uşii. Nu mi-era frică de ea, dar aerul de regină a balului mă scotea din ţâţâni.

— Bună! a salutat ea cu veselie şi m-am dat înapoi, căci sigur i se adresase Nakitei.

în spatele ei era trupa obişnuită de neghioabe conformiste şi m-am prefăcut că scotocesc după ceva.

— Eu sunt Amy, s-a prezentat ea cu entuziasm. Tu trebuie să fii fata cea nouă. El e fratele tău? Arată foarte bine.

Barnabas a devenit rigid, arătând fermecător de inocent cu claia lui de bucle şi ochii mari, iar eu am zâmbit. Chiar nu avea habar cât de bine arăta.

— Balega aia? a zis Nakita, repulsia aproape scurgân- du-i-se vizibil în băltoace scârboase la picioarele lui Amy, încălţate cu balerini de firmă. Mda. Asta nu înseamnă că trebuie să-mi şi placă de el.

— Ştiu ce vrei să spui, a răspuns Amy, oftând prefăcut din toţi rărunchii. Şi eu am un frate. Fetele din spatele ei au chicotit când s-a strecurat pe lângă mine, îndreptându-se spre Barnabas. Eu sunt Amy, a rostit, zâmbind şi întinzând mâna.

— Bamabas, a zis spintecătorul, ţâşnind şi îmbrăţişând-o din lateral pe Nakita, ca să evite să-i strângă mâna lui Amy. Ea e Nakita. E sora mea preferată. Suntem din Norvegia.

„Norvegia?” Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc afectat când prietenii lui Amy au început să discute în spatele ei.

— Mi s-a părut mie că ai accent, a replicat Amy, îmbujo- rându-se uşor din pricina uşoarei înţepături. De ce nu staţi la masa mea în pauza de prânz? Amândoi. N-aţi vrea să mâncaţi împreună cu tocilarii.

Incapabilă să mai suport, am trântit uşa dulapului.

— Madison! Scumpo! Nici nu te-am văzut, a gângurit Amy. Bluza aia e absolut mortală, a adăugat, gesticulând. E atât de tipică pentru tine! Sora mea mai mică a donat una identică săracilor anul trecut.

Nakita mă învăţase cum să-mi folosesc amuleta ca să adun energie din fluxul timpului, astfel încât să-mi făuresc o sabie, şi am avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu pun acum în aplicare ce-mi arătase.

— Bună, Amy. Ce-ţi mai face nasul? O să-ţi scoţi gâlma aia înainte de ziua în care se fac pozele?

„Asta a fost aproape la fel de bine.”

Amy s-a îmbujorat, dar am fost scutită de riposta ei când gaşca s-a despărţit chicotind şi şi-a făcut apariţia Len.

Cu o mişcare rapidă, Nakita l-a apucat de gât şi l-a izbit de dulap.

Am rămas cu gura căscată. În jurul nostru s-au auzit huiduieli şi exclamaţii de mirare.

— Dacă mă mai atingi o dată acolo, o să mori, porcule, a zis ea concis.

Len făcuse ochii mari şi avea faţa roşie, în vreme ce Nakita i-o apăsa de metalul striat. Bamabas râdea, dar eu nu aveam de gând să-mi petrec prima zi de şcoală în biroul directorului.

— Ăăă, Nakita? am rostit eu.

Spintecătoarea a tras aer în piept, s-a uitat la chipurile celor care ne urmăreau şi i-a dat drumul. Len s-a împleticit, încercând să-şi recapete echilibrul, dar nimic nu-i putea repara mândria rănită. Doar Nakita era mai mică decât el şi părea o fraieră, având în vedere uluirea ei continuă. Desigur, acum arăta ca o fraieră ruşinată.

— Eşti dusă cu pluta! a strigat Len, dându-se înapoi şi aranjându-şi cămaşa. M-ai auzit? Sunteţi prietenii lui Madison, nu? Eşti la fel de ţicnită ca ea!

Amy l-a apucat de braţ de parcă l-ar fi împiedicat să riposteze şi l-a tras de-acolo când un profesor a apărut de după colţ. Nu era nimic de văzut, dar entuziasmul şi râsetele încă persistau. Băieţii au plecat comentând în gura mare şi cele câteva fete i-au urmat. Am expirat, fără să-mi dau seama că trăsesem aer în piept.

— Nakita? am repetat când am deschis dulapul din nou. Trebuie să exersăm felul în care interacţionezi cu oamenii.

— M-a atins, a explicat şi s-a încruntat. Are noroc că e încă în viaţă.

Am ridicat din sprâncene şi m-am întrebat dacă ideea serafimului cum că Nakita trebuie să mă înveţe să-mi folosesc amuleta, iar eu să-i arăt cum să se împace cu noul ei dar al fricii era una chiar aşa de bună.

— Mda, dar, dacă vrei să rămâi în şcoala asta, trebuie să fii ceva mai subtilă.

— Subtilă, a rostit spintecătoarea, cântărindu-mi propunerea, iar chipul i s-a mai destins. Cum ar fi, de pildă, un cuţit înfipt în coastele lui?

Bamabas s-a apropiat.

— Dacă în loc de cuţit îl împungi cu degetul, ar fi şi mai bine.

De deasupra mea s-a auzit o voce ca un clinchet, de care abia eram conştientă.

— Fost-a odată o fată care-a avut o graţie.

Mi-a atras atenţia şi am zâmbit către sfera luminoasă.

— Grace! am strigat, sperând că n-o să creadă nimeni că vorbeam cu tavanul.

Prima dată când un serafim încercase să intre în contact cu mine, leşinasem din pricina durerii. Acum, totul era transmis prin intermediul îngerului mesager, dar era prima dată când o vedeam pe Grace.

îngerul a plutit şi apoi a aterizat pe uşa dulapului meu.

— Bună, Madison. Am un mesaj pentru Nakita. Lucind mai puternic, a adăugat: Ce caută Bamabas aici? Tu eşti cronometrorul întunericului, iar el...

— Nu-i cu Ron, a intervenit Barnabas, cu faţa încordată, apoi şi-a încrucişat braţele la piept.

Lumina s-a intensificat şi mai şi, până când am crezut că o putea vedea toată lumea.

— Te-ai mohorât! a exclamat ea, iar eu m-am strâmbat de durerea de cap cauzată de vocea ei puternică.

Bamabas şi-a trecut o mână prin bucle, iar Nakita a râs pe înfundate.

— Nu ştiu ce sunt, dar n-aş fi putut rămâne unde eram. Nu am încredere în Ron, însă nici nu cred în soartă.

Nakita şi-a dat părul pe spate şi şi-a pus o mână în şold.

— Ai îndrăzni să înfrunţi voinţa serafimilor? mai că a bubuit ea.

— Mi-aş folosi ochii ca să văd şi mintea ca să gândesc, a răspuns el, iar Grace a zumzăit nerăbdătoare.

Intervenind între ei, am spus:

— OK. În regulă! Nu cred nici în soartă, dar o respect pe Nakita. „Şi secera aia mare pe care săptămâna trecută mi-a arătat că o poate făuri”, m-am gândit eu. Când sunt la şcoală, nu sunt ameninţată de ceea ce vă îngrijorează. De ce nu aşteptaţi amândoi afară?

Au dat imediat înapoi.

— Eu trebuie să fiu aici, a zis Nakita, coborând privirea. Pentru mine. Trebuie să înţeleg. Serafimii nu ştiu cum va afecta capacitatea ta de a citi timpul faptul că eşti moartă. Şi eu nu mă mai simt în largul meu printre cei de acelaşi fel cu mine. Ei cred că sunt imperfectă, a încheiat ea, şi ruşinea pe care i-o distingeam în voce m-a făcut să mă înfior.

Bamabas a privit cu ochi goi oamenii entuziasmaţi care ne înconjurau.

— Trebuie să am ceva de făcut. Sunt şi eu... singur. Iar tu îmi eşti cunoscută.

„Ce drăguţ. Îi sunt cunoscută. Ca o pereche veche de şosete.”

— O păziţi amândoi pe Madison? a întrebat Grace. Cineva tot trebuie s-o facă. Pe mine, Madison nu m-a lăsat.

M-am simţit prost din cauza asta, dar apoi mi-a aterizat pe umăr şi a şoptit:

— Mulţumesc, Madison, pentru că m-ai botezat. Am crezut că aveau să-mi ia numele, dar, în cele din urmă, au fost de acord că, dacă îţi eram atribuită drept mesager permanent, puteam să-l păstrez.

— Grace, e grozav! am spus, mulţumită cu adevărat.

Era bine s-o văd pe Grace, dar ultima dată când sosise

un mesaj pentru Nakita, spintecătoarea întunericului se scuzase şi se întorsese cu un zâmbet satisfăcut şi o nouă crestătură pe seceră.

Micul înger s-a înălţat în aer şi am simţit în spatele meu o prezenţă familiară. Nakita s-a uitat în altă parte, strângând din buze, dar Barnabas a zâmbit şi n-am fost deloc surprinsă când Josh s-a desprins din mulţime şi s-a alăturat micului nostru grup de pe coridor.

— Bună, Madison, mi-a zis el şi l-a salutat pe Bamabas, lovindu-şi scurt pumnii unul celuilalt.

— Bună, Josh.

Aveam emoţii, iar asta mă făcea să mă ruşinez şi mai tare, mai ales că Grace fredona veselă. Arăta bine, îşi revenise complet după întâlnirea cu moarta. Totuşi, nu-i plăcea de Nakita, iar sentimentul era reciproc, îmi dădeam eu seama judecând după expresia mohorâtă a fetei, îndreptată spre podea.

— Madison e responsabilitatea mea, a murmurat Nakita, continuând conversaţia anterioară. Ai dat greş. De două ori. Cred că eşti spion, l-a acuzat pe Barnabas, neluându-l în seamă pe Josh.

Spintecătorul luminii devenit ştrengar s-a simţit jignit.

— Ba nu sunt! a spus el în gura mare. Uită-te la amuleta mea. Ţi se pare că mai e roşie?

Era adevărat. Spre supărarea lui Bamabas, luciul amuletei îşi schimbase culoarea de-a lungul spectrului şi acum era de un auriu strălucitor şi neutru, specific unui spintecător lipsit de experienţă. Nu mai era legat de Ron. Era legat de mine şi devenea mai... Întunecat.

— Dacă nu eşti spion, a ripostat Nakita, aţintindu-l cu degetul, atunci de ce te afli aici, Bamey?

— Pentru că n-am încredere în tine. Şi nu-mi mai spune aşa.

Nakita i-a şuierat ceva şi, când Grace a solicitat să facă pe arbitrul, m-am întors şi am oftat.

— Sunt ca nişte copii, m-am plâns, apoi am zâmbit. În ce tură a mesei de prânz mănânci?

— În a doua, a zis Josh, scoţându-şi orarul.

— Şi eu! am zis încântată. Ne vedem la fântânile arteziene din faţă. Doar dacă nu cumva...

Am zâmbit, iar mie mi s-a tăiat răsuflarea.

— Nu cumva nimic. O să fiu acolo.

Nakita a strigat de lângă noi:

— O să-ţi smulg limba şi-o s-o dau de mâncare dulăilor care stau de pază la intrarea în iad!

Josh a tresărit şi între noi şi toţi ceilalţi s-a făcut deodată şi mai mult loc.

— Nu poţi scăpa cumva de ei?

Radiind, am clătinat din cap.

— Nu. Am încercat.

Şi-a trecut manualul în mâna cealaltă.

— Cred c-o pot auzi pe Grace. E aici? Mi-e cam dor de ea.

M-am sprijinit de dulap şi am înclinat din cap spre Nakita şi Barnabas, care încă se mai certau. Ceilalţi le aruncau priviri ciudate şi m-am întrebat dacă nu dădusem naştere unei noi găşti. Una stranie şi gălăgioasă.

— A adus un mesaj de la atotputernicul 'Kita.

Josh a izbucnit în râs. Era un sunet plăcut şi m-am întrebat dacă mă va duce cu maşina până acasă, după ore, ca să nu fiu nevoită să iau autobuzul. Asta chiar ar fi făcut-o să spumege de furie pe Amy.

Josh le-a aruncat o privire lui Barnabas şi Nakitei, care încetase în sfârşit să se certe, ca s-o poată asculta pe Grace.

— Ai vreun program după şcoală?

„Nu mai am”, m-am gândit, dar apoi am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Nakita s-ar putea să fi planificat ceva.

— Mai tacă-ţi fleanca aia cântătoare, i-a zis Nakita lui Bamabas, apoi şi-a dat părul pe spate, încercând să-şi recapete calmul. S-a întors spre mine şi a spus: A apărut o problemă. Bamabas o să aibă grijă de tine preţ de câteva... ore.

După cum bănuisem. Avea de făcut o secerare.

— Nakita, nu-mi place asta, am zis în vreme ce Barnabas s-a zbârlit. E greşit să spinteci oamenii care fac alegeri greşite. E uşor, dar e greşit.

Nakita a ridicat din sprâncene.

— Nu de-aia sunt aleşi şi, după ce vei asista la suficiente atrocităţi comise de oameni, o să-ţi schimbi părerea. Când o să ştii să-ţi foloseşti amuleta, o să înţelegi. Până atunci, nu contează ce vrei tu.

N-ar fi putut să mă trateze mai de sus decât atât, dar era cea mai în vârstă dintre cei de faţă, în afară de Barnabas.

— Cum rămâne cu orele tale de economie casnică? am întrebat, ştiind cât de mult îşi dorea să se integreze, având în vedere că cei de-o seamă cu ea n-o mai înţelegeau.

Strângând din dinţi, Nakita i-a înmânat orarul ei lui Josh.

— Poate s-o facă el în locul meu.

Josh a ridicat din sprâncene.

— Ăăă... Nakita... şcoala nu funcţionează aşa.

Bamabas a înşfăcat hârtia de la Josh şi i-a îndesat-o Nakitei înapoi în mână.

— Dacă te duci tu, merg şi eu. N-o să te las să mai iei niciun suflet, aşa că ai putea la fel de bine să rămâi.

— Ia să te văd cum încerci să mă opreşti! a zis ea, luând-o din nou de la capăt.

Grace s-a lăsat între noi, licărind uşor în aer.

— Clădirea asta e plină de dragoste! Mă face să ameţesc. Am şters-o de-aici. Nakita, accepţi sau nu secerarea?

— Da, a răspuns ea, iar Grace a dispărut, cu o explozie de lumină care se prăbuşea în sine, lăsând în urmă un iz de trandafiri.

Nakita m-a tras spre ea, capetele aproape atingându-ni-se.

— Ar trebui să vii cu mine, mi-a spus, uitându-se în jur, la oamenii de lângă noi. Poate că atunci vei învăţa cum să priveşti înainte şi să vezi atrocităţile pe care le vor provoca alegerile acestui om. Ştiu că atunci ai fi de acord.

— E prima zi de şcoală! am protestat în vreme ce Josh a început să discute cu Barnabas, ca să priceapă ce se întâmpla. Nu pot să lipsesc în prima zi de şcoală.

Şi-a mijit ochii albaştri, iar obrajii i s-au îmbujorat.

— Tu eşti voinţa serafimilor, Madison.

— Ei bine, dorinţa serafimilor nu este să fiu pedepsită, am ripostat, gândindu-mă că nu mi-aş fi imaginat vreodată că aceste cuvinte pot fi alăturate şi să aibă o logică. Nu sunt de acord cu soarta, am adăugat.

Orele erau pe punctul de a începe, iar coridorul se golea de lume.

— E greşit, Nakita, a intervenit Bamabas suficient de tare încât să-mi fac griji că ne-ar putea auzi cineva. Acel om n-a făcut nimic.

— O să facă, a răspuns ea încrezătoare. Doar pentru că nu poţi zbura suficient de sus încât să reuşeşti să priveşti după colţuri nu înseamnă că nici serafimii nu pot face asta.

Al naibii de minunat. În prima zi de şcoală, Nakita voia să mă ia cu ea la o petrecere a spintecării. S-a auzit soneria, iar eu am tresărit. Oftând, mi-am luat manualele şi am pornit pe hol. Josh a apucat-o înainte, ajungând lângă mine, în vreme ce Bamabas şi Nakita au rămas în urmă.

— Aşadar, a rostit Josh cu ochii mari, mergem la oră sau într-un safari?

M-am holbat la el, nevenindu-mi să cred.

— Vrei şi tu să mergi?

Nakita s-a aplecat înainte, între noi, dându-l la o parte.

— Madison, o să-ţi placă să-l omori pe ăsta. Grace spune că puiul ăsta de drac o să creeze un virus de computer care va distruge sistemele de operare ale unui spital. Sute dintre oamenii tăi preţioşi, Bamabas, vor muri prematur din cauza alegerii pe care a făcut-o acest om, în căutarea recunoaşterii şi a mândriei. Dacă nu-i mutăm sufletul într-un plan mai înalt înainte să-l mânjească, în cele din urmă va deveni un terorist cibernetic.

„Oooo, unu la zero."

Bamabas era mohorât şi s-a apropiat pe cealaltă parte.

— Dar încă n-a făcut-o. Există mereu posibilitatea de a alege şi s-ar putea ca el să ia hotărârea corectă.

Coridorul era gol. La dreapta era holul către sala mea de fizică, iar la stânga, dreptunghiul luminos al intrării principale în şcoală.

— Nakita, am spus, încetinind la intersecţie. Am greşit când am salvat-o pe Susan, fata din barcă?

— Da, a răspuns ea pe dată.

— Nu, s-a alăturat Bamabas.

Nakita şi-a ridicat manualul de economie casnică, tabelul şi castronul cu ouă de pe copertă contrastând ciudat cu expresia serioasă, aproape însetată de sânge, de pe chipul ei.

— Avea să dea naştere la creaţii ale adevărului, lipsite de compasiune. Urma să-şi dedice viaţa distrugerii credinţei şi încrederii oamenilor unii într-alţii. Nu dăruia nimic în viaţă, doar distrugea.

„Doi la zero."

— Şi asta încă e soarta ei? am întrebat, sesizând că vorbise la timpul trecut.

Chipul ei frumos a devenit confuz.

— Nu, a răspuns şi ne-am încetinit paşii, oprindu-ne în cele din urmă. Serafimii cântă că viitorul ei e neclar şi nu ştiu de ce.

Pe chip mi-a apărut un zâmbet.

— Eu ştiu.

Mulţumită, am pornit-o spre ieşire.

Acum ştiam ce voi face — cum să mă împac cu faptul că voi conduce un sistem cu care nu eram de acord, până ce-mi voi găsi corpul şi voi reveni la normal.

— Exact la fel cum înţelegerea fricii te-a schimbat, Susan s-a întâlnit cu moartea şi, drept rezultat, a învăţat cât de valoroasă e viaţa. E greu să alegi când nu vezi decât o singură opţiune.

în stânga mea, Bamabas s-a încruntat.

— Vorbeşti despre mine, a zis el posac.

— Nu. Am amncat o privire spre secretariat, sperând că nu ne vede nimeni. Nu prea cred. Poate? am adăugat şi am dat din umeri. O să vin cu tine, Nakita, dar, înainte să scoţi sabia şi să devii de-a dreptul înspăimântătoare, vreau să stau de vorbă cu el.

Spintecătoarea întunericului a ridicat mirată din sprâncene.

— De ce? s-a mirat ea, adoptând aceeaşi expresie confuză ca Barnabas.

— Ca să văd dacă nu cumva îi pot schimba soarta, am răspuns.

„Evident..."

OK, eram moartă, corpul meu se afla undeva între acum şi ceea ce urmează şi doi spintecători

care se certau întruna mă păzeau de cronometrorul în care avusesem cândva încredere. Situaţia nu era chiar atât de rea. Tata habar n-avea că eram moartă, Josh trăia şi, până-mi recuperam corpul şi mă retrăgeam din cursa asta nebunească, nu doar că puteam să lipsesc de la ore fără teamă de repercusiuni, dar chiar era responsabilitatea mea morală să procedez aşa.

Ajunsesem la uşă şi am deschis-o larg. Razele soarelui au pătruns înăuntru, încălzindu-mă, când Josh a apucat uşa şi a ţinut-o.

— Chiuleşti? m-a întrebat, iar eu am zâmbit larg.

— Da. Nakita şi Barnabas pot să-mi acopere spatele. Să ne acopere spatele. Chit că-s o fată bună, fac cu siguranţă multe lucruri rele.

Josh a râs şi mi-a făcut semn să ies prima.

— Nu-i greşit să încâlci regulile când ceea ce faci e mai important decât regula în sine.

Am şovăit în prag, mijindu-mi ochii în soare.

— Crezi că asta contează cu adevărat?

Josh a dat aprobator din cap, iar zâmbetul lui m-a făcut să mă înfior în adâncul fiinţei mele.

— Da, cred.

— Şi eu, am spus, şi am ieşit împreună în bătaia soarelui, să salvăm sufletul cuiva.